

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 18

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 18

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

160-(LCK-066A)	7
* Phải Học Tập TKXT	
* Giải Thể Lớp Học Vì Chia Rẻ	
* Thầy Không Muốn Có Nhà Bếp	
161-(LCK-066B)	51
*Tu sinh thỉnh cầu Thầy tiếp tục dạy	
* Giải tán lớp	
* Nhà bếp là nơi tạo dục	
162-(LCK-067A)	89
*Tạm dừng để chấn chỉnh lớp học bình an	
* Thầy trò trao đổi dặn dò	
163-(LCK-067B)	139
*Định vô lậu là pháp tu chính	
* Vấn đạo nghe băng	
* Tứ Niệm Xứ	
164-(LCK-067C)	179
*Đổi trị tâm sắc dục	
* Vấn đạo	
* Sám hối	

* Thầy dạy dò tu sinh

165-(LCK-068) 221

*Đức từ tâm

* Nhiếp tâm an trú

* Tứ Niệm Xứ

166-(LCK-0690) 273

* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ * Tâm từ bi

* Thiện xảo * Đuổi bệnh

* Đặc tướng xả tâm * Tâm chán nản

167-(LCK-070A) 301

*Dàn bài Đức từ tâm

* Đọc bài Nguyên Thanh

168-(LCK-070B) 353

*Dàn bài Đức từ tâm

* Vấn đạo Từ tâm

* Hội từ thiện Trung Tâm An Dưỡng

* Nhân quả kiếp trước

160-(LCK-066A)

- * Phải Học Tập TKXT**
- * Giải Thể Lớp Học Vì Chia Rẻ**
- * Thầy Không Muốn Có Nhà Bếp**

Khi mấy con học được cái Chánh tri kiến tức là mấy con có cái chánh kiến thì mình áp dụng vào cái bài học kế tới, như ba tháng mấy con học được cái gì của Chánh tri kiến, thì người ta sẽ cho mấy con áp dụng vào cái bài học kế tiếp. Người ta đưa ra một cái niệm bắt buộc các con phải giải quyết cái niệm đó chứ không phải để mấy con bây giờ cho mấy con học nhân quả, nào là các pháp vô thường, thân vô thường, rồi thân bất tịnh, thực phẩm bất tịnh, rồi Tứ vô lượng tâm để mấy con tự tu tập trên Tứ Niệm Xứ để xả từng niệm ác pháp, điều đó không thực tế. Thầy sẽ cho cái niệm, thí dụ bây giờ Thầy cho mấy con học, mấy con có cái tri kiến mấy con học đầy đủ những sự hiểu biết. Từ huân cái hiểu biết của huynh đệ, từ hiểu biết trên cái trang này để chúng ta hiểu biết rất rõ ràng. Bây giờ Thầy cho một cái đề tài,

để mấy con áp dụng vào đề giải quyết cái đề tài đó, chứ không phải tự mấy con bây giờ cái niệm trong đầu khởi ra, mấy con tự mình áp dụng vô đó để xả, cái đó chưa có kinh nghiệm giải đầu, chưa có kinh nghiệm tu đầu.

Thầy cho ví dụ như Thầy cho mấy con một cái niệm ái kiết sử. Bây giờ mấy con nhớ về gia đình, nhớ cha, nhớ mẹ, nhớ vợ, nhớ con nhớ gia đình mình. Thầy cho một cái đề tài buộc lòng mấy con áp dụng những gì mấy con học mấy tháng qua, áp dụng để mấy con viết thành cái bài để hóa giải cái niệm đó, làm cho cái tâm con nó không còn nhớ gia đình nữa. Thầy cho cái bài học như vậy, bài làm như vậy để thực hiện. Khi cái niệm nó có Ái kiết sử nó đến với mấy con làm cho động, các con thấy cái bài học nó thực tế. Chứ đâu phải để cho mấy con tự quán, tự xét, tự xả đâu, ở đây Thầy đã trang bị cho mấy con tất cả những cái niệm, để rồi mấy con sẽ thường ở trên cái niệm đó, mấy con quán, hóa giải tất cả mọi niệm. Đào tạo cho mấy con trở thành cái người thuyết giáo, rõ ràng mấy con thấy, bây giờ cái kiến thức của mấy con mà nói về nhân quả, thì cái bài của mấy con đủ thuyết giáo về nhân

quả. Thì mấy con còn phải học thêm những cái người khác nữa. Huynh đệ của mấy con, đâu phải riêng mấy con chỉ hiểu ở cái góc độ mấy con hiểu cái nhân quả, nhưng mà người ta hiểu cái nhân quả của người ta. Các con thấy học tất cả những cái sự hiểu biết với nhau lại, mấy con có cái sự hiểu biết nhân quả rất rõ ràng, đâu phải riêng mình, mình chỉ một nhóm thôi. Người ta hiểu một cái nữa, cái hiểu của người ta nó có cái khác hơn mình, nhưng cũng nhân quả nhưng nó làm cho cụ thể hơn, rõ ràng hơn. Cho nên cái học của chúng ta ở trên cái lớp học này xong. Mà truyền nhau mà học những cái kinh nghiệm từ cái sự hiểu biết, nó lợi ích rất lớn chứ đâu phải. Mà khi hiểu biết mà áp dụng từng cái niệm để xả cái tâm của mình, bây giờ tâm của mình chưa có niệm gì hết, nhưng mà mình có những cái bài vở, có những cái đề tài để cho chúng ta tư duy quán xét sự hiểu biết đó. Chúng ta quán, làm cho tâm chúng ta khi có các niệm tự nó đã hiểu biết, nó đã hóa giải, Chứ đâu cần phải ngồi quán. Cho nên Đức Phật nói “ tu đâu có khó khăn, đâu có mệt nhọc” nhưng mà do không trang bị cho chúng ta có cái sự tu tập như vậy, hiểu biết như vậy làm sao mà chúng ta giải thoát được. Các con thấy,

nó đâu có khó khăn đâu. Tại vì mình đã hiểu rồi, cho nên cái niệm Ái kiết sử nó khởi lên, tôi đã làm rồi, như vậy mình còn kiết sử không? Còn Ái kiết sử không? Các con thấy rõ ràng mà, bởi vì mình đã làm rồi làm sao mà nó tác động được mình, còn mình mờ mịt chưa hiểu biết, bây giờ nó khởi lên cái niệm nhớ gia đình của mình, bắt đầu bây giờ mình tư duy, mình ngồi tư duy để mình xả nó, các con có bằng cách các con viết cái bài không? Có bóp trán suy nghĩ viết cái bài không? Có vào kia mình ngồi làm cái bài không? Mà khi mình làm cái bài rồi nó thấm nhuần trong cái đầu của mình, thì cái niệm kiết sử nó đến nó tác động mấy con được không? Không được, như vậy tâm mấy con sẽ thanh thản, các con hiểu.

Mấy con tưởng mình học tới đây cái mình giải thoát, không! nó còn có nhiều. Đạo Phật nó còn 8 lớp, đâu phải có một lớp Chánh kiến đâu, có phải không mấy con thấy! Đâu có phải có một lớp Chánh kiến đâu, nó còn Chánh tư duy, rồi nó còn Chánh ngữ mà. Bây giờ Thầy nói bây giờ tới cái lớp Chánh ngữ, người ta dạy cho mình những ngôn ngữ, mình nói cái lời nói nó đúng hay là sai. Nhiều khi bây giờ cái thói quen của

mình nó nói đại. Người ta dạy cách thức huấn luyện mình, trong một năm cái Chánh ngữ. Trước tiên người ta đưa ra một cái đề tài để các con làm về cái Chánh ngữ. Như vừa rồi có làm cái Ái ngữ chứ, các con nhớ cái bài Ái ngữ. Có những người viết cái bài ái ngữ rất tuyệt vời mấy con. Cái ngôn ngữ nói cái lời ôn tồn nhã nhặn, không có lời li gián mấy con. Không có vạch lỗi người này, không vạch lỗi người kia. Các con phải nhớ, khi mà vạch lỗi người khác thì mình có Ái ngữ hay không? Nó là một cái rất tẻ, và cái mình nhìn thấy cái lỗi người mình có tẻ không. Bởi vì đạo Phật dạy mình nhìn lỗi mình đừng nhìn lỗi người, mình đừng có thấy cái lỗi người khác mà mình phải thấy mình.

Cho nên Đạo Phật dạy rất đúng là cái chương trình chúng ta dạy mọi người chúng ta phải dùng ngôn ngữ như thế nào? Dạy từng cái lời nói chứ đâu phải để mấy con tự nói, tự này kia, người ta dạy cho mình cách thức ăn, cách thức nói. Bây giờ mình nói là mình nói theo cái thói quen của mình, mình hiểu cái không có chánh kiến cho nên cái lời nói của mình nói gằn, làm cho mình mất cái giá trị đạo đức của mình với người ta. Trong một cái lớp học Chánh ngữ người ta

dạy mình cái Ái ngữ, để đem cho mình có cái lời nói thanh tịnh, đẹp đẽ, ôn tồn, dịu dàng, không bao giờ có ...

Rồi người ta dạy đến cái Chánh nghiệp, Chánh nghiệp tức là cái hành động của chúng ta, tức là tất cả các oai nghi. Người ta cho mình làm cái bài. Bây giờ trên cái bước đường đi, mình phải đi như thế nào, mình phải nói cho cái hành động đi như thế nào để mà đúng với oai nghi tế hạnh, mình nói ra rồi suy nghĩ ra, tự mình suy nghĩ ra để cho mình nghĩ tất cả những cái hành động đi của mình, rồi cái hành động của mình nhìn ngó như thế nào đúng, mình tự nói ra cái đó, nó trở thành một cái bài học, nó phải thực tế chứ. Còn bây giờ tôi dạy, tôi bảo bây giờ đi phải nhìn xuống như thế này, nhưng mình nói làm sao cho nó ra cái vẻ nhìn xuống của mình với cái cách thức tu tập nhiếp tâm như thế nào trong cái oai nghi tế hạnh đó.

Khi mình đến mình xin cơm, đi khất thực khi mình đi kinh hành như thế nào, mình nói cái oai nghi tế hạnh đó. Mà khi mình nói ra được nó thấm nhuần rất lớn. Còn bây giờ mình nói chưa được mà không biết làm sao mình nói. Cái gì mà không biết thì Thầy sẽ gợi ý thêm để cho mình biết để

cho mình nói rõ tất cả những cái hành động đó. Người ta dạy cho mình từng oai nghi tế hạnh. Mà trong kinh sách của Phật về giới luật oai nghi tế hạnh rất lớn, rất nhiều. Các con cứ đọc cái cuốn Tỳ Ni Nhật Dụng các con thấy rất rõ ràng. Từ lấy nước rửa tay, rửa mặt, từ lấy bát ăn cơm, tất cả mọi cái đều có nhắc nhở mình hết mọi cái.

Nói thí dụ như ở trong kinh Tỳ Ni Nhật Dụng dạy chúng ta lấy nước rửa tay:

Dĩ thủy tẩy thủ, đương nguyện chúng sanh

Lấy nước rửa tay, cầu cho chúng sanh

Mỗi hành động của chúng ta đều nghĩ đến sự lợi ích cho mình. Thì các con thấy trong Tỳ Ni Nhật Dụng người ta dạy từng cái hành động tỉnh thức như vậy, thì trong khi cái hành động oai nghi tế hạnh của mình, mình lấy nước mình rửa tay, đâu phải rửa tay hất tùm lum tà la đâu. Đâu có phải đưa tay ra lấy nước dội dội như vậy đâu. Các con hiểu, tất cả những cái hạnh của người tu sĩ chúng ta còn nhiều. Mà cái lớp Chánh Nghiệp là cái lớp oai nghi tế hạnh.

Rồi cái Chánh mạng, rồi tới cái lớp Chánh Mạng người ta sẽ dạy cho mấy con

cả một năm trước người ta dạy cho mình lý thuyết để mấy con tự tư duy, suy nghĩ cái thân các con viết thành cái bài, từ đó mấy con thấm nhuần nửa năm sau áp dụng cái bài của các con viết. Các con biết về cái Chánh nghiệp thì mấy con phải học cuốn Tỳ Ni Nhật Dụng hết, coi trong đó các Tổ dạy mình từ lấy nước rửa mặt, rửa tay, từ cái cách thức đi vào cầu vào xí. Người ta dạy cho mình từ cái lúc mình đi vào tắm, mình tắm như thế nào với cái tâm. Có cái câu nhắc chúng ta rõ ràng mà. Chứ đâu phải là người ta đơn thuần để cho mình tự mình tu tập như thế nào. Cho nên tất cả những cái bài học như thế này mấy con sẽ học tất cả ở trên cái .. Thì cái này nó đem lợi ích cho mấy con rất lớn. Từ lâu tới giờ mấy con có thấy cái trường lớp nào mà người ta dạy cho mình từng dạng luyện tập, hay lý thuyết suông.

Vô trong chùa dạy cho mình Tỳ Ni Nhật Dụng thuộc lâu lâu, nhưng mà không dạy cách thức sống, tức là không dạy cái đức hạnh, còn ở đây Thầy dạy cho mấy con thuộc tất cả những cái hành động này hết, rồi áp dụng sáu tháng mấy con áp dụng trên luyện tập, vừa học lý thuyết mà lại thực hành, chứ không phải học lý thuyết suông. Cho nên

chúng ta học trở thành 10:13

Rồi các con sẽ tới Chánh mạng, nuôi cái thân mạng, cái mạng sống của mình như thế nào gọi là Chánh mạng. Người ta dạy cho mình để từ đó mình tư duy, mình suy nghĩ tất cả những cái gì mình cần hiểu hết về cái Chánh mạng. Sau sáu Tháng mình học Chánh mạng thì sáu Tháng sau người ta cho mình áp dụng vào cái Chánh mạng, thử coi mình nuôi cái mạng sống của mình, mình làm cái mạng sống của mình như thế nào? Người ta bắt buộc mình phải áp dụng, khiến mình vào cái khuôn khổ. Thì các con làm sao mà có cái hạnh này như thế này, thế khác, thế nọ. Người nào cũng được khép ở trong cái khuôn khổ đào tạo hết thì làm sao mà sai được. Mà sáu tháng các con tập luyện các con sẽ quen đi, từ đó mấy con đi ra mấy con đâu có làm thô tháo nữa đâu. Có phải là cái lớp đào tạo mình không?

Rồi bắt đầu bây giờ các con thấy hết Chánh Mạng, rồi Chánh tinh tấn. Vậy tinh tấn cái gì? Người ta sẽ dạy mình cách tức tinh tấn cái gì?

Rồi tới Chánh niệm, lúc bấy giờ nó mới thực sự các con tu Tứ Niệm Xứ có dễ dàng

không? Hay hoặc bây giờ mấy con tu Tứ Niệm Xứ nó khó khăn quá. Tôi chỉ ngồi 3 phút, 5 phút thì mất thanh thân an lạc vô sự rồi, còn bây giờ ở tất cả các lớp này đã dạy như vậy rồi, rồi mấy con ngồi thử coi, tới Chánh niệm con coi ngồi có khó không? Làm sao có những cái chướng ngại trên thân tâm của mấy con? Mà nhiều như là trùng trùng như là sóng biển vậy. Ngồi chút có chuyện này, ngồi chút có chuyện kia đủ thứ hết. Quán, xả vợ hoài mà không hết. May mắn nó được yên trong năm, mười phút, một giờ. Thấy trời ơi hạnh phúc quá! Sao nó lại an lạc đến cái mức độ như thế này! Nhưng có người hiện giờ chưa thấy, nhưng mà có người đã thấy được cái trạng thái Tứ Niệm Xứ là lúc bấy giờ tâm ly dục ly ác pháp. Nhưng mà chúng ta trải qua các lớp học này nó là ly dục, ly ác pháp.

Thôi Thầy nói như thế này! Thầy triển khai cái tri kiến của mấy con thôi, mấy con đã hiểu biết như vậy thôi, thì người ta chửi mấy con giận được không? Mấy con không giận là giải thoát chứ gì? Các con thấy chưa? Còn nếu không có học thì mấy con làm sao mấy con hiểu, mấy con giải thoát, nội cái tri kiến cũng đủ mấy con giải thoát rồi. Thầy

nói cái lớp học thực tế là mấy con cứ nhìn đi, Thầy triển khai cái hiểu biết của mấy con như vậy thì mấy con đã giải thoát rồi. Có nói gì đến Tam Minh không? Không cần đến Tam Minh nữa, nhưng mà cái người nào người ta có khả năng, người ta có thể đạt được Tam Minh. Thì người ta sẽ đạt được chứ đâu phải không được. Mình chưa đủ cái khả năng đó, cho nên mình vẫn thấy mình trên cái Chánh tri kiến của mình. Trên cái tri kiến giải thoát của mình nó vẫn giải thoát chứ đâu phải là không. Học tu như vậy nó lợi ích thiết thực như vậy có giải thoát hoàn toàn chứ.

Từ ngày mấy con vô đây học cái lớp này triển khai cái tri kiến mấy con có Thấy giải thoát không? Có chứ sao lại không, nhưng mà hoàn thành được, áp dụng được từng cái tâm niệm của mấy con từng niệm, áp dụng vô cái hiểu biết của mấy con từng tâm niệm thì mấy con sẽ suy luận. Qua cái lớp này rồi mấy con sẽ thấy hoàn toàn tâm con bất động trước các ác pháp. Nếu tự nó nó đã có những cái điều kiện nó xả như vậy rồi, thì mấy con ngồi đây tự nó nó thanh tịnh, tự nó thanh thản an lạc chứ. Còn không khéo mấy con ức chế nó để cho nó thanh thản an lạc

thì mấy con sai Pháp rồi. Con đường đi từng lớp, từng lớp để cho đến khi mà tới Chánh niệm thì nó tự thanh thản an lạc vô sự. Còn từ lâu thì mấy con cứ cố gắng để giữ cho nó bất động cứ cố gắng. Nhưng mà sự thật ra mấy con không có thông suốt, mấy con có áp dụng từng tâm niệm của mấy con cụ thể . Vậy mà mấy con cứ nghĩ là ở trong thất rồi mấy con được giải thoát. Con biết đường đi Thầy đã thấy rất rõ rồi, cái chương trình giáo dục như vậy, bảy năm học người ta mà. Chứ đâu phải là một ngày hai ngày. Thầy nói lợi ích cái lớp Bát Chánh Đạo chúng ta thấy đây là một cái lớp Chánh kiến, chúng ta vẫn thấy sự tiến bộ chúng ta rất rõ. Mà có nhọc nhằn gì đâu, chúng ta chỉ viết bài nó làm cho cái tri kiến của chúng ta hiểu biết. Chưa, chúng ta chưa áp dụng được ... nhưng mà khi áp dụng rồi thấy cái lợi ích rất lớn. Từ cái chỗ hiểu biết này nó sẽ áp dụng vào những cái hành động, vào những cái đề tài mà Thầy cho, tức là những cái đề tài đó là những cái niệm vọng tưởng trong đầu của chúng ta. Chứ đâu đợi có vọng tưởng rồi mấy con cứ xả ra. Người ta đã học, tu là nó đã xả trước hết rồi. Cho nên cái niệm vọng tưởng nó không bao giờ đến. Thí dụ như quán thực phẩm bất tịnh, bây giờ áp dụng

vào, Thầy nói bây giờ buổi sáng nay nó thấy muốn ăn chè hay muốn ăn cái gì đó mấy con từ cái chỗ hiểu biết của Bát tịnh, mấy con hóa giải cái niệm này cho thầy để viết thành cái bài hóa giải những cái niệm tham ăn này cho Thầy đi! Thì bắt đầu bây giờ mấy con làm cái bài áp dụng cho cái niệm tham ăn của mình này. Thì khi mà làm cái bài này Thầy đọc thấy rằng à cái bài này đúng rồi, mà Thầy thấy đúng thì tức là mấy con đã xả cái niệm dục ăn rồi đó. Các con thấy nó thực tế chứ! Vậy thì từ đây về sau nó có khởi niệm mấy con có theo nó được không? Không bao giờ mấy con theo cái niệm dục đó. Và đồng thời nếu mà nó thắm nhuần không bao giờ nó khởi cái niệm dục đó, niệm ăn đó.

Thôi bây giờ Thầy nói cái niệm sắc dục đi, mà nếu cái đề tài được đưa ra thành cái đề tài cho mấy con quán hóa giải cái niệm sắc dục đó, thì mấy con đem cái thân bất tịnh hoặc là đem những cái khác mấy con áp dụng vào những cái hiểu biết, áp dụng vào cái niệm sắc dục mà các con đã hóa giải ở trên cái trang giấy của mấy con rồi. Thì cái tư tưởng của mấy con phải nhào lặn để mà hóa giải chứ đâu phải. Thì như vậy mấy con còn sắc dục nữa không? Mấy con sẽ

nghĩ đến sắc dục như thế nào, bản thủ như thế nào, thế nào, đem đến đau khổ như thế nào, thế nào. Viết một loạt ra như thế này, cả năm, mười trang, hoặc 20 trang giấy nói lên cái sự đau khổ của sắc dục như thế nào. Rồi các con còn học thêm những cái hiểu biết về sắc dục của những người khác họ sẽ có những cái tri kiến của họ, họ hóa giải không giống mình đâu, và đồng thời mình đã học cùng nhau. Thì từ đó cái niệm sắc dục nó còn không? Áp dụng ngay cái niệm sắc dục bằng những cái tri kiến của chúng ta, bằng cái sự hiểu biết chúng ta. Từ đó cái niệm sắc dục thật sự đến với chúng ta, mấy con thấy không?

Cho nên Thầy nói sống độc cư, phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Nhưng mà từ đó nó sẽ biến thành cái bài học độc cư, nó biến thành cái bài học phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của mấy con. Mấy con sẽ làm những cái bài. Bây giờ phòng hộ mắt như thế nào? Mấy con sẽ làm cho Thầy cái bài phòng hộ mắt, Thầy cho cái đề tài vậy thôi. Thầy cho cái đề tài phòng hộ lỗ tai của mấy con như thế nào? Mấy con viết ra cho Thầy cái bài phòng hộ lỗ tai đi, Thì chừng đó hoàn toàn hiện giờ nói phòng hộ, nhiều khi

mấy con chưa biết cách thức phòng hộ. Còn bây giờ mấy con viết ra cái bài mấy con nói và đồng thời Thầy xem xét xem nó đúng, sai, Thầy gợi ý Thầy giúp cho mấy con để biết cách thức phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Nó cụ thể, rõ ràng, bài vở chuẩn giấy trắng mực đen hẳn hoi mấy con viết ra những cái tư tưởng này. Thì thử hỏi nó có cụ thể không? Nó quá cụ thể. Nó đâu còn mơ hồ đâu, mà khi con mắt mình nó vừa ngó qua vừa liếc, vừa này kia là ngay đó nó đã biết liền chặn đứng ngay liền báng tri kiến mấy con đã hiểu biết. Thì như vậy là mấy con là phòng hộ, phòng hộ với sự hiểu biết của mình rất cụ thể. Còn bây giờ nói phòng hộ chứ mấy con chưa biết cách thức phòng hộ, cái tri kiến hiểu biết phòng hộ cũng chưa biết nữa. Chỉ nghe Thầy nói lộn hộn: à bây giờ phải tác ý mắt phải nhìn xuống, tai phải nghe vô. Chứ mấy con còn biết mấy con luận như thế nào để mà mắt nhìn xuống mà tai nghe vô không? Chưa! Mấy con chưa có làm bài làm sao mấy con hiểu. Các con hiểu! Mà bây giờ cái lớp học của chúng ta lần lượt nó chỉ đi đến cái chỗ đó chứ. Thế mà mấy con cứ ở trong thất mấy con tu như thế nào? Tu cái gì đây? Có thực tế không? Từ lâu đã sai, bây giờ còn muốn đi sai nữa sao?

Cho nên Thầy mong rằng mấy con hôm nay Thầy nói cho mấy con biết lớp học nó lợi ích lớn như vậy mà mấy con đã không chịu, không chịu học tập thì Thầy sẽ giải thể. Mấy con về hết, Thầy không dạy nữa. Nghĩa là Thầy cho mấy con về. Như thế rõ ràng là sau khi mấy con đến đây sám hối, nhưng mà tạt nào tạt nấy, mấy con không chừa. Chứ đâu mấy con thật sự ăn năn sám hối quyết tâm mà học tập để duy trì cái lớp học này đâu, mấy con còn có cái tâm này, tâm kia đủ thứ làm sao mấy con Thầy không biết, Vậy thì Thầy giải thể cái lớp này, dạy chi cho cực. Bây giờ từ đây mà dạy cho mấy con từng cái tư duy, quán xét để mấy con xả tâm như vậy. Thầy cực khổ, Thầy phải đọc biết bao nhiêu bài của mấy con không? Trong khi mấy con có làm những cái bài, mà Thầy đọc bao nhiêu bài. Hơn sáu chục cái bài, mấy con có biết Thầy cực khổ lắm không nào? Bộ đọc mấy cái bài của mấy con sướng Thầy lắm sao. Thật phải tư duy, phải suy nghĩ biết cái sai, cái đúng nó ở chỗ nào? Chỗ nào? Đâu có sung sướng gì! Rất là vất vả, thà là để cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự không sướng sao? Để mình đi phải bắt cái đầu của mình phải đọc từng bài vở của mấy con, phải hiểu từng chữ. Nhiều khi mấy con viết cái chữ hí

hí như vậy Thầy phải dán con mắt mà Thầy nhìn. Rất là đau khổ mấy con biết không? Cho nên Thầy mà không giải thể, mấy con cứ về hết, coi như trong dịp tết mấy con về ăn tết cho nó vui về gia đình, còn tu học làm gì? Còn không mấy con cứ đi đến những cái chùa Đại Thừa mấy con tụng niệm cầu Cực Lạc, Tây Phương gì đó thì cũng được hết, rồi mấy con muốn tu thiền thì mấy con cứ về mấy cái chỗ mà dạy thiền mấy con tu. Người ta dạy cho mấy con tu như vậy mấy con cứ tu cho nó yên, còn Thầy dạy Thầy quá cực. Người ta dạy sướng lắm, Người ta dạy giờ ngồi niệm Phật cứ như vậy mà trì thôi, hoặc là gõ mõ tụng kinh thôi, dễ quá.

Còn ở đây Thầy dạy cho mấy con, Thầy nói Thật sự, bây giờ mấy con không tu gì hết, không tập gì hết, cái lớp học của mấy con, cái tri kiến của mấy con Thầy đã dạy cho mấy con có được cái tri kiến giải thoát rồi. Nội cái sự hiểu biết của mấy con thôi, mấy con cũng đã giải thoát rồi, mấy con cũng sống một đời sống đạo đức. Mấy con hiểu biết không có lý nào mà cái hiểu biết cái đó đúng như vậy mà người ta làm cái sai kéo người ta được. Nội cái hiểu biết đó gọi là cái tri kiến giải thoát nó đã đủ rồi mấy con.

Chứ chưa nói gì đến cái mức mà sâu hơn, xa hơn để chúng đạt Tam Minh. Thì mấy con cứ xét đi mấy con sẽ thấy cái lợi ích lớn như thế nào không? Cái cuộc đời của mấy con được sanh ra làm người mà được học cái lớp như thế này thì đem cho mấy con được cái sự giải thoát. Tự cái lực của mấy con, tự cái sự hiểu biết của mấy con mấy con được giải thoát, mà không bao giờ mấy con nghe lời Thầy. Nay chuyện này, mai chuyện khác.

Thật sự mấy con thấy, cuộc đời mấy con chưa có đủ cái sức gì cả hết mà để chống đối ai, mà muốn chống đối người khác thì Thầy không chấp nhận cái lý này đâu. Đó là cái sai, quá sai. Lo tu cho mình, lo triển khai cái tri kiến của mình, mà hễ thấy ai đó hơn mình thì ganh tị, hơn thua, vị tha thế này thế khác. Lớp mình thật ra có người vậy, người khác chứ, người hơn thì mình phải học người hơn, tại sao mình lại không chịu học người hơn, mình đi bơi mớic những cái hành động, những cái thói quen của người ta ngoài đời làm gì? Chừng người ta học tới cái lớp đó thì người ta phải chỉnh sửa chứ. Ai cũng vậy chứ! Mấy con thấy, mấy con xét mấy con thấy mình có xứng đáng không? Lớp này lớp Chánh tri kiến mà, Chánh tri

kiến mà bươi móc những cái lỗi lầm của người khác làm gì đây. Rồi còn lời nói li gián nữa. Dem những cái lời nói người ta, đáng lẽ mình phải học những cái điều đó thì mình đem những cái lời này mình li gián cho người khác. Ở cái này, nói cái này là nói xấu người này người kia, chửi mắng người này người kia, các con hiểu những cái tâm niệm, tâm niệm đó ta thấy tâm địa đó như thế nào không? Có xứng đáng ở trong cái tu viện này không mấy con?

Cho nên hôm nay Thầy tuyên bố Thầy giải thể, mấy con cứ về đi Thầy không có chấp nhận cái lớp học này nữa, mấy con cứ về. Thà là sau này Thầy chọn người nào được, một, hai người đến Thầy... tu học, còn không thì Thôi, Thầy đóng cửa Thầy không dạy nữa. Thầy sống những ngày còn lại trong những cái tuổi đời của Thầy, Thầy khỏe, Thầy không có cái mệt nhọc chút nào? Thầy lo cho đời quá nhiều, nhưng đời họ phụ bạc Thầy quá, không biết cái công cực khổ của Thầy, thức đêm, thức khuya dậy sớm lo lắng bài vở của mấy con. Chấm chĩnh những cái bài vở của mấy con rất nhiều mà Thầy thấy mình đem cái công đó để đem lại cái sự lợi ích. Cái lớp Thầy đào tạo 60 người trở thành

60 vị giảng sinh, 60 vị chứng đạt, mấy con chịu khó học thôi, Thầy đâu cần mấy con thông minh, nhớ dai đâu, mà chịu khó tích tập những điều hay, để trở thành mình con người ... Thánh không phải từ trên trời rơi xuống, mà Thánh từ những con người biết làm lỗi mà sửa đổi.

Cho nên trong cái sự tu học hôm nay Thầy thấy mấy con có phước mà vô phước là do mấy con. Hôm rồi cái buổi học Thầy giải thể. Nhưng trước lòng tha thiết của mấy con thì tưởng mấy con thật sự ăn năn sám hối, nhưng mấy con không thật sự ăn năn, sám hối. Cho nên Thầy giải thể luôn. Bởi vì Thầy nhận lại là vì Thầy nghĩ rằng con người ta có lỗi mà đã thấy cái lỗi của mình thì may mắn, sám hối những lỗi lầm, đừng phạm phải. Thế mà có người lại xin Thầy, không hiểu cái lớp tu học của mình, xin Thầy ở trong thất. Như vậy là rõ ràng là người ta muốn cái gì đây? Vậy thì người ta muốn về quê chứ làm cái gì? Cho nên Thầy sẽ cho mấy con về quê, rồi mấy con về quê mấy con tu cho nó tốt, không ở đây tu không có tốt đâu. Thì hôm nay Thầy giải thể mấy con cứ chuẩn bị mà về, người nào về. Còn ở đây có một số các cụ, các bác mà dưỡng lão thì ở lại, cô Út sẽ

thành lập cái khu dưỡng lão. Máy cụ, máy bác lớn tuổi không có sao, nam thì ra nam, nữ ra nữ, cô Út cho về đó dưỡng lão, còn riêng Thầy, Thầy không dạy.

Con có gì không?

[Tu sinh]: Thưa Thầy con bữa trước (26:15 nói nhỏ nghe không rõ)

[Trưởng lão]: Con ngồi ghé đi con, con ngồi ghé đi, ngồi xuống.

[Tu sinh]: (27:30)

[Trưởng lão]: (28:27)Thôi con, con ngồi đi, con nói rồi, được rồi, không có sao đâu.

Hiện giờ thì bên cái hệ Nhà Nước thì người ta không có chấp nhận cho cái người nào không có tạm vắng, tạm trú ở đây, cho nên hoàn toàn phải có giấy tờ hẳn hoi đàng hoàng, người nào không có giấy tờ, thì nhân cái dịp tết này chúng ta về, và đồng thời thì Thầy cũng giải thể cái lớp tu học ở đây, thì mấy con cứ về tìm cái nơi nào yên ổn mà tu tập. Còn ở đây Thầy không có dạy nữa coi như là Thầy giải thể, và những người mà không giấy tờ này kia thì mấy con cũng nên về hết, Thầy không muốn nuôi dưỡng cho

mấy con, rất là vất vả. Hiện giờ thì có thể nói rằng nếu mà chúng ta còn duy trì ở lại đây thì một vài hôm thì mấy con biết trong cái dịp tết tới cái lễ tết, do đó thì Nhà Nước người ta sẽ đến đây người ta sẽ kiểm tra mình đó. Cho nên vừa rồi, hôn rày thì bên Công An người ta báo cô Út là phải lập cái danh sách đưa cho họ. Bởi vì lập cái danh sách đưa cho họ thì tức là họ nắm cái danh sách họ đến đây họ kiểm coi có thừa, có thiếu gì không? Thì cái điều kiện cần thiết thì chúng ta không còn duy trì được lâu cái thời gian nữa mấy con. Cho nên vì vậy mấy con chuẩn bị về, về sống người nào tốt người lấy.

Còn ở đây Thầy thấy, Thầy được mong muốn cái điều kiện mấy con tu làm sao cho được yên ổn mấy con , mấy con không muốn tu học được thì thôi mấy con cứ về cho nó yên ổn, ai về quê lấy để mà lo tu tập những cái giáo pháp mà Thầy đã dạy. Rồi cứ tu Tứ Chánh Cần, Tứ Niệm Xứ từ cái cách thức xả tâm, mấy con về mấy con tu tập như vậy cũng đủ lắm rồi. Thôi không còn gì nữa. Tứ Niệm Xứ mấy con cũng biết rồi, mọi cái cũng biết hết rồi. Không còn cái gì chung chung mấy con không biết. Bây giờ cứ về cất Thất mà tu, có gì đâu. Đó là mấy con sẽ yên tâm

tu, không có gì mà chướng ngại hết. Nghĩa là coi như là chung chung thì mấy con biết hết. Biết hết các pháp tu tập, 37 phẩm trợ đạo mấy con biết hết, không có gì mà không biết. Mấy con về tập nhiếp tâm, an trú tâm trong hơi thở cái gì mấy con cũng biết hết rồi, đâu có gì mà mấy con không biết. Còn cái người nào mà không biết pháp của Phật đâu. Chỉ có cái bây giờ Thầy mở lớp để dạy đi vào cái thực tế thôi, áp dụng để mà mấy con theo cái đào tạo, cái giáo dục đào tạo của Thầy thôi, nó không ngoài những cái pháp này. Nhưng mà nhờ có sự giáo dục đào tạo nó đi sâu nó mới cụ thể, nó mới chứng đạt được đạo. Còn bây giờ hiểu chung chung thì mấy con hiểu hết rồi. Bây giờ mấy con về, người nào tu chung chung cũng tu được hết, còn có được kết quả hay không kết quả đó là cái duyên phận của mấy con.

Chứ còn Thầy thấy Thầy quá chịu cực mà nó không có thể nào mà thành tựu được, mà nay chuyện này, càng tập trung đông người thì nó lại chia làm phe nhóm, rõ ràng là Thầy thấy khi mà cái ngày mà Thầy tuyên bố mấy con xin Thầy ở lại tu tập. Tha thứ, Thầy tha thứ rồi, chấp nhận cho học. Nhưng rồi mấy con lại chia ra làm hai nhóm, ngay

đó Thầy đã Thấy chia làm hai nhóm rồi, phải không mấy con thấy. Rõ ràng là hai nhóm, trong đó có hai nhóm rồi. Bên Tăng cũng vậy, bên Ni cũng vậy chia rõ ràng hai nhóm. Cho nên vì vậy mà đã là đến đây tu học là chỉ có duy nhất một nhóm chứ không thể hai nhóm, mà đã hai nhóm thì để làm gì đây. Đâu phải là như các chùa Đại Thừa, mình tu để giải thoát chứ đâu phải mình tu mà để chia phe, chia nhóm như thế này sao. Thầy không chấp nhận trong cái sự ăn uống trong tu viện, từ xưa đến giờ là Thầy không có muốn ở trong cái tu viện có cái nhà bếp. Mà lần lượt thì cái nhà bếp bắt đầu sống lại mấy con, thầy không mong muốn điều đó.

Nhưng bây giờ làm sao bây giờ? Bây giờ giải thể thì hoàn toàn là không có nhà bếp nữa. Ở đây Phật tử người ta sẽ cúng dường cho Thầy mỗi ngày, ở trong cái chùa này ba người, hay hai người. Họ sẽ mang đến hai, hay ba cái khẩu phần đến đây cho Thầy đủ rồi, cô Út cô khởi cần nấu nướng cực khổ gì hết. Nghĩa là mình sẽ sống đúng cái đời sống của phạm hạnh. Thầy xin Phật tử sẽ giúp đỡ bây giờ còn một, hai người ở đây thì người ta sẽ cúng dường 33:17...không còn lo gì hết, ai cũng có bốn phận. Và ít người

thì ở đây nó yên ổn hơn, về mảng Nhà Nước chính quyền cũng khỏi lo gì hết không có còn lo gì. Thì hôm nay đến đây thì mấy con thấy rằng chúng ta chấm dứt không còn hỏi, không còn thưa hỏi gì hết, đó là mấy con tự về tự tu học.

Bây giờ Thầy nói như vậy đủ rồi mấy con ai về nấy không có còn thưa hỏi gì hết. Nghĩ là chuẩn bị mà về, Thầy đem công Thầy hết sức, Thầy quyết định là Thầy dựng lại Phật giáo mà Phật giáo hôm nay không không đủ phước. Cho nên từ cái chỗ mà Thầy cảnh cáo mấy con, mấy con lại chia làm hai nhóm, sung sướng lắm hả mấy con. Thầy cho biết rằng cái cuộc đời của mấy con nó chỉ có đủ duyên ở cái mức độ đó mà thôi, chứ không bao giờ mấy con có thể mà học hỏi thêm gì được hết. Từ cái đầu óc ngu si, để triển khai cái đầu óc không ngu si của mấy con, thì mấy con không chịu triển khai thì để cái ngu si đó thì mấy con phải chịu muôn đời vô minh. Cho nên phải chịu lấy cái hậu quả của mấy con làm. Tuy rằng một tháng mấy nay đã là một cái sự tích cực. Thầy biết mấy con tích cực nhưng mấy con đã sống không đúng với cái lời Thầy dạy. Nhất là cái hạnh độc cư, rồi về cái ăn uống của mấy con, Thầy

thấy đúng là mấy con không tu học gì hết. Rồi bây giờ thì bây giờ mấy con cứ chuẩn bị mấy con về, Thầy không có gì hết.

Thầy không có tha thứ gì hết. Thầy không có màng danh lợi, mong cho đạt được những cái con người để thay Thầy làm những cái công việc lợi ích nhưng không được. Thôi mấy con cứ về, có vậy thôi. Trước mặt của Thầy thì mấy con là đại diện cho loài người, mà mấy con không xứng đáng đại diện thì mấy con đừng có mong Thầy dạy. Hoặc là Thầy ở trong hang, trong hốc Thầy sẽ đi tìm một cái hang hốc nào đó Thầy không còn muốn ở cái thế gian này nữa. Thầy nói thật với mấy con không tha thứ. Mà thấy đúng là Thầy nhập diệt Thầy đã tuyên bố mấy con rồi. Thầy giải thể cái lớp này là Thầy không bao giờ viết kinh sách, Thầy không nói một lời nói nào, hoàn toàn là Thầy không viết kinh sách, không dạy đạo đức, không gì nữa hết. Thầy chỉ cần có chút xíu là sẽ ... Thầy vĩnh viễn là Thầy từ già mấy con Thầy không ở đây nữa. Mãi mãi muôn đời Thầy không trở lại cái thế gian này nữa. Cái phước báo của họ không đủ, Thầy đem hết cái sức lực của Thầy. Mà những người đại diện của Thầy đã phá cái lớp học đó, thầy đành phải đi.

Đầu năm vào lớp học, cái ngày khai giảng Thầy tuyên bố nhưng mấy con không biết bảo vệ, không biết giữ gìn nó, mỗi người ai tu tập phải biết cái trách nhiệm, bổn phận của người đại diện. Thế mà chúng ta không biết giữ gìn nó thì nó sẽ bị mất. Thầy nói cái lớp học của chúng ta như sợi chỉ mảnh treo chuông. Thầy nói Thầy là Thầy đang đứng trên đầu sóng, sóng nó dập mấy con chứ nó không dập Thầy đâu. Thì Thầy giải thể cái lớp này sóng đã dập mấy con chết rồi, mấy con đều làm mọi người bị chìm dưới đáy biển chết rồi, mấy con không thấy sao.

Ở đây không phải là cái lớp học tu theo ý muốn của mấy con, mà với sự điều khiển. Cũng như bây giờ mấy con là học sinh vào cái trường học đó. Thì cái sự điều khiển của ông Hiệu Trưởng và cái Thầy dạy ở trong lớp đó. Chứ không phải mấy con đến đó mấy con muốn học cái này, muốn học cái kia, muốn làm cái nọ được đâu. Đã nói là cái chương trình giáo dục đào tạo mà, mấy con phải vào cái khuôn khổ của người ta. Còn này mấy con muốn, thì mấy con muốn thì mấy con cứ làm đi. Cái lớp học này Thầy đóng cửa. Thầy dạy mà học trò nó muốn cái này, nó muốn cái kia, nó muốn thế khác.

Cần gì phải dạy.

Thôi bây giờ thì mấy con đừng có xin, đừng có gì nữa hết, Thầy sẽ không, không xin xỏ gì nữa hết đó là cái sự quyết định của Thầy. Nếu mà còn có cái duyên thì Thầy sẽ chọn lấy những người nào thì Thầy sẽ mở một cái lớp 5, 3 người, không dạy nhiều. Bởi vì cần có một người tu chúng, cần có một người được thì thầy dạy, không có thì thôi, còn không mở gì nữa, mở đông như thế này là lòng từ bi của Thầy 38:46.... Thầy quá nhiều cực khổ, các con thấy. Còn Thầy mở Thầy chọn, bây giờ Thầy chọn ở trong cái lớp này người nào thì chọn người nào sẽ tu chúng quả A la hán, đạt được Tam Minh, chứ Thầy đâu cần phải dạy chung chung đâu.

Thí dụ như bây giờ Thầy nghĩ hơn 60 người ở trong cái lớp học này, thì tất cả mọi người này đều là ở trên Chánh tri kiến giải thoát hết, tức là tri kiến giải thoát hết. Nghĩa là cái lớp học này Thầy đào tạo 60 người là 60 cái tri kiến giải thoát hết. Người nào cũng có tri kiến giải thoát hết. Còn cái mà chúng đạt được tới Tứ Thần Túc có Tam Minh thì cái số đó nó ít chứ không nhiều. Nhưng mà sẽ có chúng đạt những cái số lượng người.

Thầy nói rằng trong cái lớp này nó chứng đạt Tam Minh nó không hơn 10 người. Nghĩa là thay vì người ta kiếm một người mà chứng đạt Tam Minh nó quá khó. Nhưng mà Thầy thấy cái lớp này Thầy đào tạo họ sẽ chứng đạt Tam Minh, không hơn 10 người. Thì bắt đầu mấy con thấy Thầy nói không hơn 10 người tức là 10 người trở lại. Mà cả 60 người mà được 10 người như vậy mấy con thấy như thế nào. Còn cái tri kiến mà chứng tri kiến thì Thầy bảo cái lớp này phải chứng tri kiến hết.

Các con có nghe trong thời Đức Phật không? 500 vị Tỳ Kheo người ta hỏi có chứng đạo hết không? Đức Phật nói 90 người chứng Tam Minh. 90 người chứng thiên định, 90 người, còn lại 220 người chứng giới luật. Các con thấy Đạo Phật chứng hết. Mà chứng giới luật tức là tri kiến giải thoát của người ta hết chứ. Cái lớp học của người ta đào tạo như vậy có bỏ người nào không? Người nào cũng có giải thoát chứ.

Thì ở lớp này Thầy tuyên bố với mấy con là hơn 60 người này sẽ chứng tri kiến giải thoát hết. Khi mà Thầy đào tạo cái lớp này xong, thì hơn 60 người này sẽ chứng tri kiến giải thoát hết. Còn Tam Minh Thì không quá

10 người, thì mấy con nhìn thấy cái người nào mà đặc cách được chứng Tam Minh thì mấy con cũng phải biết chứ. Nếu được huấn luyện, kỹ lưỡng từ cái bước đường giải thoát của tri kiến của họ, tri kiến giải thoát của họ. Mà đưa đến Chánh niệm để mà thực hiện Tứ Niệm Xứ, và thực hiện đến Tam Minh, cái con đường nó quá dễ dàng, nó không còn khó khăn đâu. Nhưng mà những người này là những cái người có cái đặc cách của người ta thì nó phải được chứ sao? Thì như vậy là mấy con Thấy hơn 60 người mà mười người chứng Tam Minh, mấy con số lượng ấy không ít, còn so với Đức Phật con thấy 500 vị mà ở đây có 60 vị. 61, 62 vị thôi, như vậy cái số lượng 10 người mấy con có thấy nhiều không. Nhưng mà Mấy con đã tự phá nó ra. Các con thấy có chùa nào, có cái tu viện nào, có cái Thiền viện nào dám tuyên bố điều này không? Ở đây dám tuyên bố, và đồng thời mấy con thấy cái chương trình giáo dục của Thầy có đúng không? Có đúng dẫn người ta đi đến cái chỗ đó không? Hay là Thầy chỉ nói suông?

Gần ba tháng các con thấy cái chương trình giáo dục của Thầy nó thực tế không? Nó đâu có mơ hồ, dạy tu, dạy thực hành.

Hoàn toàn đi vào đúng cái trường lớp để tu tập, để được giải thoát mà. Các con cứ t,hấy đi, cứ đến chùa nào các con nghe thuyết giảng đi. Người ta sẽ dạy mấy con có đúng cái chương trình vậy không. Lớp lang nào, Phật dạy lớp lang nào ra lớp ấy, không có dạy tầm bậy. Mà mấy con thấy bây giờ lớp Chánh kiến mấy con học như vậy, rồi tới cái Chánh tư duy mấy con học mấy con còn thấy hay hơn nữa. Mấy con đâu có biết trong cái đầu của Thầy nó đã như thế nào không? Con chưa hiểu. Mấy con thấy cái lớp Chánh Tri kiến của mấy con học lớp Chánh kiến mấy con thấy hay tuyệt. Từ cái chỗ không biết Thầy triển khai ra bây giờ mình hiểu biết. Hiểu biết rất sâu.

Rồi mấy con sẽ tới cái lớp Chánh Tư duy mấy con còn Thấy hay hơn nữa. Đạo Phật càng đi tới mấy con càng thấy tuyệt vời hơn chứ không phải là như người mới vô đầu. Từ cái người dở nhất ở trong cái lớp này vẫn có những cái tri kiến chứ đâu phải không. Như sư Pháp Châu, vẫn thấy được, hiểu được chứ chưa phải không hiểu. Thế mà bây giờ nó như thế này đây mấy con thấy đau lòng không. Mà Thầy tuyên bố Thầy lấy lại lời của Thầy sao? Chứ đâu phải Thầy nói

chơi, nói thật mà. Thầy hoàn toàn là con người nói Thật chứ không phải nói chơi.

Thôi bây giờ mấy con cứ về, Thầy nói để cho mấy con biết chứ còn không nói mấy con không có biết, cho nên mấy con thấy từ cái phân chia ở trong cái lớp học như thế này Thầy thấy rất là đau lòng Thầy không còn nói chỗ nào được. Thôi bây giờ mấy con chuẩn bị về, rồi lúc này lúc gần tết, về với gia đình, sắm tết với gia đình của mình trong cái dịp tết. Không có gì đâu, bình an trở về.

Người nào thì mấy con cũng có cái địa phương, cái gia đình, cũng có nơi ở, cũng có chùa này kia hết rồi. Nhưng mấy con mà lớn tuổi ở đây thì cô Út có làm cái khu dưỡng lão mấy con ở lại mấy con dưỡng lão. Nhưng mấy con ráng nhớ là mấy con dưỡng lão là mấy con cũng phải ráng mà nỗ lực sống, đúng như cái pháp mà Thầy dạy cho mấy con. Chứ mấy con mà lộn xộn mà tùy tiện thì chắc chắn là cái khu dưỡng lão thì Thầy cũng bảo cô Út dẹp đi, không để lại đây nữa. Mình lớn tuổi rồi không được nói qua, nói lại, nói xấu người này, nói xấu người kia không được. Mình đến đây là mình dưỡng lão để cho mình an vui, không có thấy cái lỗi của người khác mà phải Thấy cái lỗi của

mình để mình sửa, để rồi ở đây cô Út cô lo lắng cho mấy con. Thầy không có lo nữa đâu.

Thầy không muốn kêu đích danh một người nào hết, ở đây Thầy người nào cũng có lỗi hết Thầy không kêu đích danh người nào, mà Thầy chỉ muốn mấy con về hết là tốt nhất. Về địa phương mấy con sống rồi mấy con hiểu gì đó thì mấy con cứ tu. Còn mấy con không muốn tu thì cũng được, quyền của mấy con. Người nào tu sĩ thì có chùa, có triền mà về. Còn người nào cư sĩ thì có nhà, có cửa mà về. Tất cả mọi người cùng về, lớp học Thầy đến đây là chấm dứt, Thầy không có còn dạy người nào hết.

Thầy đáng trách mấy con, khi mà đến cái nơi mình tu tập nhớ phải thi hành pháp luật nhà nước, xin giấy tờ đảng hoàng, chứ không phải chỗ này mà đến không giấy tờ. Mấy con nên nhớ rằng mình là người công dân trong một nước, mà pháp luật của Nhà Nước như vậy phải lấy giấy tờ đảng hoàng. Không có được thiếu giấy tờ. Thế mà mấy con đến đây mấy con làm như các chùa Đại Thừa, muốn chui ở hội nào ở. Sự thật mấy con làm cái điều đó rất sai. Mấy con đi từ cái địa phương này, tới cái địa phương gì,

Pháp luật của nhà nước, ở đất nước này. Đất nước khác thì nó khác, đất nước này thì nó có cái pháp luật của nó. Chúng ta là người công dân trong nước đó thì chúng ta phải thực hiện. Các con đến đây bây giờ hỏi ra thì người này không giấy tờ, người kia không giấy tờ. Thì như vậy mấy con là cái người công dân mà không có thực hành cái pháp luật của Nhà Nước, đó là một cái sai của mấy con mà trong cái lớp mà học Chánh kiến như thế này mà mấy con còn sơ sót cái sai này thì thử hỏi nó còn cái gì nữa. Tại vì mấy con ý i mà, y như các chùa khác. Đến cái chui vô xin ở Thầy cho ở, nhất là mấy cái chùa Giáo Hội lại còn dễ dàng hơn nữa, khỏi cần lo giấy tờ gì cả.

Thôi bây giờ mấy con về, không có thư hỏi gì hết, rồi mấy con cứ về.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy cho con xin ở lại?

[Trưởng lão]: Bây giờ con lớn tuổi rồi thì con xin dưỡng lão thì con ở , sau này sang khu dưỡng lão ở.

Vậy bây giờ đây có một người xin ở lại thôi, còn bao nhiêu mấy con không ở lại thì mấy con ...

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Con xin có ý kiến (49:30 nói nhỏ không nghe được) Hôm bữa con ...50:04 gần ba tháng nay công lao của Trưởng lão kéo dài gần ba tháng, cái sự lỗi của chúng con, mặc dù Trưởng lão nói như vậy ...thì Trưởng lão sẽ không tiếp tục dạy nữa dừng lại thì chúng con bơ vơ,

(50:38)**[Trưởng lão]:** Thì chỉ có mình con à!

[Tu sinh]: Con thưa Thầy! Bây giờ con thấy cái lớp thân bây giờ bỏ rồi con không đành. Thầy xem xét lại những cái vị nào mà thấy thích muốn đi về nhà để ăn tết việc là giấy tờ không có, việc mà thấy mà tu đây không thích hợp, mà có những cái lỗi lầm không chịu sửa lỗi, không sám hối với Thầy thì lòng từ của Thầy, Thầy không có đuổi ai hết, thì tự mình xin đi về. Còn ở đây con thấy có một số người tu hành rất là tốt, mà vì cái ảnh hưởng chung mà coi như dở thì coi như là quá là tội. Thưa Thầy con xin Thầy hoan hỉ cho những cái vị mà đầy đủ giấy tờ, mà tu hành mà thiết tha muốn ở lại, không có bận lòng gì cái chuyện tết nhất về nhà. Không có gây chia rẽ thì xin Thầy hoan hỉ cho duy trì. Tuy là ít như Thầy nói một, hai người Thầy

cũng vẫn tiếp tục dạy cái lớp học chứ Thầy đừng có bỏ chúng con mà đóng cửa cái lớp học, đó là một cái điều coi như là rất là thiệt hại. Chỉ nhận cho những người hiện tại đây mà cả một cái đường lối, cái giáo trình hoạt động của Thầy để cho cái nhân loại trong tương lai mà bị một cái nhúm nhỏ phá hoại thì không đành. Thưa Thầy! Thầy từ bi, không nên đóng cửa lớp học Thầy!

Mấy con đứng dậy đi...

[Trưởng lão]: Thầy không chấp nhận là vì ở trong lớp học của chúng ta những người làm lỗi là những người đó không biết bao giờ, không bao giờ sám hối, thôi mấy con cứ đi về đi ha. Thì thôi, mấy con cứ chuẩn bị đi về đi.

[Tu sinh]: 53:17 Kính bạch Trưởng lão

...

[Trưởng lão]: Thì bây giờ mấy con là mấy con lớn tuổi mấy con được vào cái khu mà dưỡng lão. Còn mấy con làm lỗi làm mấy con không biết sám hối gì hết. Bây giờ Thầy tha cho mấy con, mấy con có cái tâm tha thiết. Nhưng mà có những người người ta làm lỗi người ta không sám hối thì cứ ở đây người ta quậy phá hoài làm sao mà Thầy

dạy. Thì bây giờ mấy con về hết đi, để cho họ đi hết đi chứ.

Thầy nói như vậy, Thầy không muốn kêu đích danh một người nào nhưng mà những người làm lỗi, những người đó phải đi rời khỏi cái tu viện này thì Thầy chấp nhận, đã làm lỗi mà không biết sám hối, mà không biết sửa chữa. Mấy con đến đây sám hối xin Thay cho mấy người được không?

[Tu sinh]: Không được

[Trưởng lão]: Thì không được thì cái lớp học của mấy con làm sao mà Thầy dạy.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con ở lại, ra ngoài bên dưỡng lão.

[Trưởng lão]: Được, mấy con lớn tuổi rồi.

Thì bây giờ mấy con mới tới mấy con cứ, được, mấy con lớn tuổi rồi mấy con được. Nhưng mà tất cả mọi người đều thật sự...54:40

[Tu sinh]: Kính thưa Thầy! Con cũng là người mới đến, chân ướt chân ráo con mới đến, sự học hành chưa đến đâu nhưng đến đây con muốn học hành với ý chí của mình con muốn tu học ở đây cho đến nơi, đến

chón, nhưng ngày hôm nay có chuyện xảy ra, con kính xin Thầy thương con, giúp cho con được ở đây, con ráng con ở tu học.

[Trưởng lão]: Vấn đề mấy con mới đến lo giấy tờ đầy đủ, Thầy sau khi mà Thầy, sau cái khóa này, Thầy giải thể cái khóa này rồi Thầy sẽ mở một cái khóa khác mấy con giữ gìn một chút. Nhớ kỹ đây là một cái gương để chúng ta tìm một cái lớp khác học mở mang ra, không còn cái tệ nạn thế này nữa, nó phải được bình an, nếu không có được bình an như thế này thì làm gì mình dạy đạo được. Cứ nay chuyện này, mai chuyện khác ở đây là cái lớp tu để giải thoát chứ đâu phải là cái lớp phân chia phe nhóm với nhau chống đối nhau, cho nên mấy con cứ sửa soạn về hết đi, rồi Thầy sẽ mở cái khóa khác Thầy chọn từng người, cái người nào mà thiết tha vô đây. Những cái người mà đã quậy phá tức là phải ra khỏi ngay cái tu viện này. Thầy không có chấp nhận mấy cái người đó đâu, rồi Thầy sẽ mở cái khóa khác chứ Thầy không phải bỏ, Thầy không phải là bỏ Phật Pháp giữa đường như thế này đâu, cái chương trình của Thầy nó rõ ràng mà. Thầy đâu có bỏ đâu. Thầy sẽ dựng lại tất cả. Nhưng mà những người đó

ở đây mà họ phá làm sao mà Thầy dạy, Nay tìm cách này, mai tìm cách khác biết bao nhiêu cái thủ đoạn gian ác ở trong này để làm chúng ta không yên đâu, các con thấy cái điều đó là cái điều trước mắt chúng ta thấy mà. Cho nên thầy đâu chấp nhận cái điều mà làm loạn động ở trong này vậy đâu, mà Thầy không có muốn làm cho mấy con kêu tên họ, để làm cho họ ra khỏi tu viện này, họ quá khổ. Thầy không muốn cho ai biết cái tên họ, nhưng mà những cái người nào mà làm ra những cái chuyện này mà nói như thế này, những người đó họ rất biết họ, thì họ phải rời khỏi nơi đây thì cái lớp học chúng ta mới duy trì chứ còn không khéo Thầy ... Bởi vì một người mà trong này mà họ quậy phá như vậy thì mấy con có yên tu không? Thầy nói từ cái bữa mấy con xảy ra tới bây giờ thì mấy con thấy mấy con yên được không? Đầu óc mà cầm cây viết lên mấy con viết được không? Con cứ hiểu đi, cái chuyện nó như vậy nó làm sao cho người ta tu hành được, ở đây cần cái sự bình an, được yên ổn tu học. Mà bây giờ nó như vậy rồi, cứ như vậy rồi Thầy đào tạo rồi mấy con rớt cuộc cái đầu óc của mấy con làm sao tu. Cho nên Thầy yêu cầu giải thể mấy con về hết đi, rồi sau này Thầy sẽ mở. Người tốt nó

sẽ là chuyện tốt, người xấu nó sẽ là chuyện xấu rồi. Bây giờ để đây không có được, các con hiểu không? Bây giờ các con quỳ trước mặt đây là mấy con tha thiết Thầy hiểu hết rồi, làm sao Thầy không hiểu, còn bao nhiêu người trong này họ không cần gì mà hỏi, cần gì mà xin Thầy đâu, họ có cần gì Thầy đâu. Họ đi chùa khác họ vẫn sống được kia mà, các con hiểu không? Họ đâu có cần học, họ đâu cần tu, họ đâu cần giải thoát, mang đây áp cái đầu họ, quậy phá được là họ quậy phá thôi. Như vậy là mấy con giữ gìn cái lớp này làm gì đây.

Thầy nói bây giờ ở đây 60 người mà 59 người quyết tâm tu, mà có một người phá thì mấy con tu được không? Mà giờ kêu đích danh cái người đó thì rất tội, Thầy không nở tâm làm cái điều đó, con hiểu chưa? Thì thôi mấy con cứ đứng lên đi. Con thưa hỏi gì?

[Tu sinh]: Con thưa Thầy! Căn cứ trên quy ước của lớp học Thầy không có đuổi, nhưng mà bây giờ chúng vì cái quyền lợi chung của Đại chúng, Đại chúng đưa ra trước những người nào mà phạm thì đưa ra, mời ra khỏi tu viện. Thầy không có đuổi một ai hết, cứng đầu không biết sám hối,

không biết mà tu mà ở đây với mục đích phá thì căn cứ trên nội quy của lớp học thì Đại chúng chỉ đích danh mời ra cửa Thầy. Lòng từ bi của Thầy không đuổi chứ mà tập thể không thể chấp nhận như vậy.

Thì bây giờ mấy con nói người nào có lỗi mấy con cứ về Thầy nói như vậy thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con xin nói là lớp học hôm nay có hai người vắng mặt không biết như thế nào. Người nào có biết gì không ạ?

[Trưởng lão]: Họ vắng mặt tức là họ phản đối cái lớp học này!

[Tu sinh]: Thì mình có cách nào mình để nói cái người đó không.

[Trưởng lão]: Thì mấy người đó họ tự rút lui thôi.

[Tu sinh]: Họ không có nghe làm sao họ biết vì sao Thầy!

[Trưởng lão]: Họ không nghe thì tức là họ đã rút lui rồi. Các con Thấy, Thầy kêu mời họ mà họ vắng mặt tức là họ đã chống cái lớp học chúng ta. Thì mấy con Thấy rõ ràng rồi chứ còn gì nữa, các con thấy rõ ràng thì ai là người làm cho động cái lớp học của

chúng ta. Thì coi cái người nào mà vắng mặt thì cái người đó mời họ ra chứ Thầy có nói gì đâu. Thầy không nói tên ai hết. Cái người nào vắng mặt thì người đó chứ sao?

[Tu sinh]: Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật!

Con kính Bạch Thầy! Thay vì 2548 năm nay. Hôm nay lớp học này mới được khai triển lại. Thầy phải đổi bằng máu, bằng nước mắt để cho chúng con có lớp học ngày hôm nay.

Hỡi các Đại chúng, cái này là thầy được cái giá trị vô giá của lớp học này. Hãy tự mình sửa mình, để thỉnh cầu Thầy tiếp tục dạy cho chúng con để chúng con, để trên hành tinh này để mỗi người có một tí chút đạo đức nhân bản, nhân quả thì đã là hạnh phúc lắm rồi, chưa cần phải nhiều. Con muốn như vậy, con kính mong Thầy từ bi hoan hỉ tha thứ cho chúng, tất cả những người có lỗi lầm con xin chịu thay, nếu Thầy chừng phạt, con xin sám hối Thầy 1000 lần, Thầy tha tội cho chúng con.

[Trưởng lão]: Con xin cho con hay con xin cho người khác?

[Tu sinh]: Để Thầy tha thứ cho chúng

con.

[Trưởng lão]: Thôi, im đi, không có đem nước mắt mà dụ dỗ Thầy được! Im! Đây không không phải khóc. Lớp học không yên như thế này mà con khóc để xin cho những người đó à. Cái lỗi, người ta không đến đây sám hối, lỗi gì! người ta có lỗi đâu. Để mấy con về đây mấy con khóc để xin cho người ta à! Bao nhiêu người tha thiết tu hành, chỉ có một hai người người ta không chịu sám hối thì người ta phải rời khỏi tu viện chứ sao? Mấy con thấy cái nào đúng. Nếu mà Thầy từ bi Thầy không nói, không gì hết thì cái lớp học này làm sao đây, cứ nay chuyện này, mai chuyện khác để bảo đảm cho sự bình an, thì bây giờ thì thôi mấy con cứ về hết đi rồi sẽ có cái lớp học bình an khác. Chứ bây giờ Thầy làm sao bây giờ. Cái tâm của mấy con thật sự nó còn bỉ thử, nó còn thế này thế khác đủ loại ở trong này này.

Ngay cái lớp học hôm nay, Thầy mời là có cái chuyện, thế mà người ta còn không đi thì coi thường, quá thường. Thầy ra cái gì đây nữa, các con hiểu không? Bây giờ mấy con xin, cái lớp học nó còn, còn vậy được? Bây giờ mấy con cứ về! Thật sự ra thì mấy con thấy, nếu mà bây giờ các con xin, thì

mấy con cũng chia phe, phái nhau. Bởi vì cái tư tưởng con người mà, nó đâu phải là Thần Thánh hết đâu, cái nào nó hợp với mình mình theo cái đó, mà trong cái lớp này đâu phải phe nhóm đâu. Chỉ duy nhất trên con đường đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người, duy nhất có duy nhất một thôi, người này với người kia là một, cái hiểu biết của người này là cái hiểu biết của người kia, làm sao chúng ra chan hòa những sự hiểu biết, thế mà chúng ta không chấp cái hiểu biết đó, không thu thập được những cái hiểu biết của người khác về cho mình, là cái hiểu biết của mình là hay à. Nếu mấy con hay, mấy con toàn diện thì mấy con cứ tu đi cần gì phải vô lớp học này nữa. Thôi mấy con cứ về đi, đừng có nói nữa Thầy không có chấp nhận cái lớp học này đâu, đừng có nói nữa. Mấy con lớn tuổi mấy con ở lại để mấy con được dưỡng lão còn cái vấn đề mà tuổi nhỏ nhỏ thì mấy con về.

161-(LCK-066B)

*Tu sinh thỉnh cầu Thầy tiếp tục dạy

* Giải tán lớp

* Nhà bếp là nơi tạo dục

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Con muốn xin Thầy cho con ở lại, tại vì bữa đó má con ra con bắt ...tu con không có tính chiều đi về, giờ nếu Thầy không dạy thì Thầy cũng cho con ở đây. Con xin phép Thầy cho con được ở đây được không Thầy. Con biết ơn Thầy.

[Tu sinh]: (nghe không rõ) Thưa Sư Ông, con không biết chuyện gì xảy ra, Sư Ông cho phép con được ở lại, Sư ông cho con ở lại.

[Trưởng lão]: Thôi con cứ ra nhà con ở đi. Giờ con không có nhà cửa thì con cứ ra đây ở. Còn Nguyên Thanh thì con về trị bệnh đi.

[Tu sinh]: (Không nghe rõ) Thưa Thầy, con xin Thầy con cho con được ở lại. Con

kính xin Thầy cho con được ở lại

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ con cứ về trị bệnh.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Con xin Thầy cho con ở lại

[Trưởng lão]: Được rồi, con ở lại với cô Huệ Ân

[Tu sinh]: Thưa Thầy!... cũng như con đã trình bày với Thầy, (không nghe rõ)

[Trưởng lão]: Thôi đừng có nói nữa, thôi đừng nói nữa, thôi đừng có nói người khác nữa. Thầy nói thôi.

Thôi, con thôi. Thôi đừng nói nữa.

Được rồi, con sẽ ra cái khu dưỡng lão mà ở với mấy cái cô già.

[Tu sinh]: Thưa Trưởng lão, chùng nào mở cái lớp tu học?

[Trưởng lão]: Thầy biết, Thầy có mở hay không Thầy không biết, điều kiện cái cơ thể con suy yếu như vậy thì con chỉ như dưỡng lão vậy thôi, Thầy sẽ quyết định trong vấn đề mở hay không mở. Mấy con cứ được người nào mà cho ở thì mấy con sẽ ở bên cái khu dưỡng lão thôi. Cô Út thì có ở lại thì

cũng chẳng qua là do phụ giúp cho cô Huệ Ân thì già quá rồi. Còn Mỹ Thiện tức là Từ Nguyên thì con tập tành chân cẳng đi như vậy thì con ở trong cái khu dưỡng lão đó. Con ở đó mà dưỡng cái thân của con, chứ còn bây giờ đi như vậy thì rất tội cho con. Người thì có tật. Nói chung là những người mà có tật, có nguyên Thầy rất thương những người đó, họ là những người bất hạnh chứ không phải là... Thầy mong ở đây có cái niềm an ủi cho họ, còn mấy con lành lặn, mấy con đầy đủ thì cái lớp học Thầy đóng cửa Thầy không dạy. Cho nên vì vậy mà những người xin Thầy, được Thầy chấp nhận cho đó là những người còn ở lại coi như là ở trong cái khu an dưỡng chứ còn cái lớp tu thì không còn nữa, chừng nào Thầy tuyên bố Thầy mở lớp tu thì chừng đó mấy con ở, chứ bây giờ Thầy đóng cửa

Trong cái dịp tết thì mấy con cứ về ăn tết cho vui vẻ không có gì hết

[Tu sinh]: (5:00 không nghe rõ)

[Trưởng lão]: Thì cái thời gian mấy con còn ở lại đây, thí dụ như con lớn tuổi con ở cái khu dưỡng lão thì tức là mấy con cũng giữ gìn cái hạnh chứ không phải dưỡng lão

là mấy con nói chuyện tập trung nhóm này, nhóm kia nói chuyện với nhau. Dưỡng lão mà cái kiểu như vậy đó là ở ngoài đời. Chứ còn ở đây dưỡng lão là dưỡng lão trong cái phương pháp sống cái hạnh của nó, thì như vậy mới gọi là dưỡng lão ở trong cái tu viện. Cho nên vì vậy chấp nhận cho mấy con ở là giúp cho mấy con có sự yên ổn mà giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Nếu con nói chuyện này kia thì mấy con có được thanh thản đâu, thì dưỡng lão như vậy cũng như ở ngoài đời thôi, chỉ ăn rồi chờ chết chứ đâu có cái gì khác đâu, còn ở đây nó khác, nó thuộc về tinh thần mấy con được ở là mấy con cũng phải giữ gìn sao cho nó đúng thì mới được ở. Chứ mấy con giữ gìn mà không đúng thì coi như là cái dưỡng lão ở ngoài đời thì thôi chứ ở đây mà dưỡng lão làm gì.

[Tu sinh]: 6:101(nghe không rõ)

[Trưởng lão]: Nhất là mấy con ở lại thì mấy con nên nhớ những cái điều kiện cần thiết mà thấy cái lỗi mình, chứ không được thấy lỗi người. Bởi vì thấy cái lỗi người là trong cái dưỡng lão của mấy con, mấy con sẽ có sự chạnh chấp, còn thấy lỗi mình để mình sửa, thấy lỗi người thì mới có thể dưỡng lão

an ổn được. Các con nhớ Thầy dặn hôm nay Thầy rộng rãi cho mấy con chứ không khéo Thầy cho mấy con về. Thì coi như là còn cái phần của mấy con thì coi như là mấy con cứ chuẩn bị về quê. Bên nam cũng vậy, mấy con chuẩn bị mấy con về. Người nào mà xin Thầy ở lại khu dưỡng lão thì là những người lớn tuổi. Rồi chừng nào Thầy có mở lớp thì Thầy sẽ chiêu sinh Thầy cho hay. Người nào mà quyết tâm tu thì chúng ta ở lại, người nào mà không quyết tâm tu thì chúng ta về. Bởi vì còn thiếu gì chùa mấy con, còn thiếu gì nơi, sung sướng hơn ở đây nhiều, ăn ngày ba bữa chứ đâu phải một bữa. Ở đây ăn cực khổ, sống độc cư, không được nói chuyện, hôm nay bị rầy thế này, mai bị Phật thế khác ở đây mấy con có ... ở đây không còn phước đâu.

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy! Kính thưa tất cả các chư tăng ni, Phật tử!

Tất cả chúng con ở đây đều có lỗi cả, không riêng một người nào, chỉ có điều lỗi nhiều và lỗi ở mức độ, lỗi trực tiếp về vụ việc này và những lỗi khác. Thầy từ trước tới giờ đã từ bi lơ đi cho chúng con rất nhiều. Chỉ khi nào bắt đắc dĩ lắm Thầy mới bắt buộc

phải nói. Sự việc Thầy mới tha cho cách đây một vài ngày hôm nay lại phải tập trung tiếp. Thầy lại phải ...

Tất cả những điều mà chúng con đã tạo nên, chúng con phải chịu lấy hậu quả. Làm xong lỗi rồi lại xin ngay, xin hết lần này đến lần khác không biết sửa, những lời ấy thật là rẻ mặt, nếu không biết tự trọng mình, tự trọng người thì không biết sám hối như thế nào cho nó đúng Pháp.

Bạch Thầy! khi có lỗi chúng con bây giờ học, thấy rằng việc quyết định của Thầy là quyết định của Trí tuệ Tam Minh, chúng con không đủ tư cách để đại diện cho chúng sinh toàn cầu, nỗi niềm trông đợi của mọi người. Lớp này phải tạm nghỉ đó là quyết định trí tuệ và những điều phải làm, con không biết nói gì hơn, Con cũng không xin gì cả.

Bạch Thầy! Trước khi tất cả mọi người ra về, con xin tất cả mọi người có lương tâm, hãy nghĩ đến nỗi làm của mình trước mặt đức Trưởng Lão xin các vị quý xuống sám hối về lỗi của mình. Những ai thấy mình có lỗi thì xin các vị tự nguyện quý xuống xin lỗi Trưởng lão, để cho tâm chúng ta được thanh thản, còn mọi việc quyết định là ở trí

tuệ Tam Minh, chứ không thể ý nghĩ riêng của mỗi người. Còn ai thấy mình không phải xin lỗi thì việc đó là việc của các vị chúng tôi không dám có ý kiến. Chúng con xin sám hối đức Trưởng lão với tất cả những tâm thức, tất cả lòng thương yêu Thầy đã ban cho chúng con, dành cho chúng con nhưng chúng con chưa làm được. Chúng con tự làm khổ chúng con nhưng chúng con cũng nhận ra lỗi lầm của mình trong những việc Thầy chỉ ra. Chúng con xin cúi đầu sám hối Thầy!

Kính bạch Thầy! Con cũng chỉ thưa được đến như thế. Còn riêng con, bạch Thầy! Khi con quyết ra đi con đã từ bỏ gia đình, li gia và trên đường cắt ái, bây giờ con không còn gia đình để về. Bạch Thầy! Con cũng không có chùa, và cũng không thể đến một chùa nào cả, con đã nhận ra chân lý và đến gặp minh sư Trần Trí Thức và đã được học tập từ bấy đến giờ. Con càng thấy rõ điều đó không thể có chỗ nào để dung thân, chỉ có con đường học, tu thành đạo, nếu không thì cũng chết trên con đường chứng đạo. Tâm nguyện của con như vậy, xin thưa Trưởng lão!

[Trưởng lão]: Con thì không có gia

đình, ly gia cắt ái hết rồi, bây giờ tuổi con cũng lớn rồi. Vậy thì con cũng sẽ về ở trong cái viện dưỡng lão, thôi con yên tâm coi như là nơi đây là cái nơi để dưỡng lão suốt cả cuộc đời còn lại của con, ở lại đây để mà dưỡng lão. Còn cái lớp học thì dĩ nhiên Thầy sẽ mở lại Thầy sẽ ...thì mấy con yên tâm. Bởi vì mấy con biết đi về đâu, mấy con ở lại đây với Tu viện Chân Như này gắn bó với nó sống chết thì Thầy chấp nhận cho con tu học.

[Tu sinh]: Đội ơn Thầy!

[Tu sinh]: Con cũng không còn chùa để về, con cũng vậy thì con cũng không biết đi đâu, con cũng không biết đi về đâu nữa

[Tu sinh]: Con xin kính bạch Thầy! Con ít nhiều thì con cũng biết là con có lỗi lầm, bởi vì con (13:15 nói nhỏ không nghe rõ) nó cũng đọc cư 100% nhưng có mỗi một hôm cô Nhâm gọi con về giải quyết chỗ tình bạn và đồng hương cho nên con cũng đi theo bạn. Cho nên Thầy gọi điện không... (14:18) Thưa thầy! Kính lạy Thầy...cái lỗi lầm vừa rồi ... hoàn cảnh gia đình nhà con, đến bây giờ con cũng chia toàn bộ tài sản cho các cháu, con cũng không biết về đâu, thì con không biết trong hai ... thì Thầy cũng đại xá

cho con, xin cho con ở lại, con Kính bạch Thầy, Thầy giúp cho con.

[Trưởng lão]: Thì con nên ở lại cái khu dưỡng lão!

[Tu sinh]:(15:14 nói nhỏ không nghe được). Vâng!

[Trưởng lão]: Đừng nói nữa.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Bắt đầu từ vô cái lớp học thì con...vừa rồi thì con có cái ý kiến về cái bài viết của cô Nguyễn Thanh, lúc ... con có nói chuyện với Thầy Thanh Quang bài viết của Nguyễn Thanh đối với con lúc đó thì con thấy là làm như vậy là nó không có 15:35 ...con có lỗi làm, con xin sám hối với Trưởng lão

[Trưởng lão]: Cái lỗi của con lớn lắm con làm người ..., một người thanh niên như con lòi một cái hành động của cái người phụ nữ ra đàn áp, thì con nên biết rằng cái sự hiểu biết của chúng ta hoàn toàn là cái sự hiểu biết huân tập. Con đã thấy cái sự thông minh của người ta, cho nên con đem ra cái lớp học này làm ... lỗi con lớn lắm, lẽ ra con không nên nói cái điều này, nói cái điều này nói cái điều này Thầy thấy đám thanh niên

này cái đám Tam Thi, bên nam này còn ra gì. Một cái người đại diện trước cái đám đông Phật tử, Người ta nói như thế nào con biết, người ta cho rằng cái đám thanh niên này nhỏ mọn, ích kỷ. Tự con nói với Thầy, con biết cô Nguyễn Thanh ...Quý Thầy sẽ không bằng phụ nữ, con hiểu cái điều đo. Thầy không có làm sao được, cái lỗi con rất lớn, con làm cho người ta chê hết cái đám nam không, nó không phải là một người làm mà bao nhiêu cái người phải chịu, con thấy không

Cái thứ nhất là tại sao tăng lại mà đi nhìn, ngó cái người phụ nữ. Đức Phật nói: đừng có nhìn, đừng có ngó mà tại sao mà mọi chút đều biết hết, tức là mình nhìn mình ngó người ta. Phật đã trang bị cho chúng ta 17:50... Người ta cho cái người nam là cái người quân tử, Thế mà, con hạ hết đám thanh niên, đám người nam, người sai là người ta coi hết ... mà là tu sĩ. Nhìn cái điều sai mình phải tư duy, suy nghĩ cái điều

[Tu sinh]: (18:30)

[Trưởng lão]: Bây giờ thì con cứ xin lỗi với tu sĩ mới phải. Vì con đã làm lỗi tất cả cái đám người nam.

[Tu sinh]: 19:05

[Trưởng lão]: Vì trong cái số tu sĩ nam, đừng có nói gì hết, vì cái chỗ đầu tiên mà con đưa cái cuốn Phật Học Phổ Thông là Thầy thấy cái tâm của con nó nhỏ mọn đến mức nào. Thầy không muốn nói, Thầy hiểu biết hết, vì Thầy là Thầy mà, người nào viết như thế nào là Thầy biết hết, đâu cần mà phải ....20:00 con mới thấy cái tâm của mình. Rồi con ở đây con nhìn mặt mũi người ta, con có thấy không? Làm lỗi khổ tâm lắm, những cái đó là những cái trạo hồi luôn luôn trong đời của con, nó làm cho con rất đau khổ, ... không có trí tuệ, khi Thầy cầm cuốn sách Thầy thấy con quá tệ. Trong cái cuộc họp mà đủ mặt mọi người con lại đứng lên nói lần nữa, con không thấy cái điều, con tự con làm hết trong số nam ...

[Tu sinh]: Cái lỗi lầm lớn của con...

[Trưởng lão]: Vừa làm mất uy tín của mình, vừa làm mất của người, tự mình làm mất uy tín của một số tu sĩ nam. Cho nên khi mà người ta có cái cuộc họp nào người ta chín chắn cái lời nói, suy nghĩ cho kỹ ...trong cái đám đông như thế này

[Tu sinh]: Kính thưa trưởng lão! 21:25

[Trưởng lão]: Tự con nâng cao Nguyên Thanh, con có biết cái lời nói đó là con nâng cao Nguyên Thanh không? Thì lúc này con ở đây con làm sao con sống.. với cái tâm tư nó dày xéo con, con sống làm sao nổi, nhìn mặt mũi huynh đệ, còn ở đây cái người nào mà nhìn nhiều nhất mấy con biết, lúc đầu không nói chuyện bên nam, bên nữ. ở trong cái lớp học này người nào cũng biết mặt người nào hết. Mấy con thấy cái giá trị của cái người đó ra sao? Bởi vì mấy con không đi thì làm sao, ai cũng biết. Thì mấy con cứ nghĩ lượng cái sức của mình mà mình xấu hổ vậy mình sống làm sao được, mấy con đi đi, tự mấy con đã làm hư hoại cái lớp học này. Bởi vậy Thầy mới Im lặng như Thánh, không nghe lời Thầy chút nào!

[Tu sinh]: Kính thưa Đại Chúng là con cũng xin sám hối với Trưởng lão, với tất cả chúng vừa rồi con trình bày với lớp, cách đây hai ngày, ba ngày 23:15...

[Trưởng lão]: Con kính xin ở lại

[Trưởng lão]: Vậy con cũng về cái khu dưỡng lão.

[Tu sinh]: 24:00

[Trưởng lão]: Bây giờ thì mấy con đừng có nói chuyện với nhau nữa thì mấy con sẽ về cái khu dưỡng lão bên cô Út, thì dưỡng lão mấy con ở. Chứ bây giờ Thì Thầy không có mở lớp đâu, bởi vì mấy con không có nghiêm chỉnh giới luật, cứ nói chuyện, nói chuyện sao mà Thầy mở lớp. Mấy con coi thường lắm, Thầy nói như vậy một lần, hai lần tới khi Thầy giải thể cái lớp này rồi. Rồi từ cái ngày đó đến nay trong có mấy ngày mấy con vẫn cứ nói chuyện với nhau. Mấy con coi Thầy quá rẻ mà, Thầy là người điều khiển cái lớp học dạy mấy con học, điều khiển cái lớp học mà nói mấy con, bảo mấy con không nghe vẫn tiếp tục nói chuyện như thường, như vậy là như thế nào? Con thấy, cái lỗi của mấy con quá lớn, coi thường Thầy, quá coi thường. Trong khi Thầy đem cả một cái sự hiểu biết để giúp đỡ cho mấy con đến con đường giải thoát mà. Thế mà mấy con không có kính trọng thầy chút nào hết, coi quá rẻ, mấy con không nghe lời Thầy đâu. Cho nên buộc lòng làm sao mà Thầy còn để cái lớp này được. Thầy thấy giải thể cái lớp này, Thầy không có để. Mấy con thấy cái lỗi của mấy con mà chỉ vừa rồi đó, hôm kia chứ không có đâu. Thầy đã giải thể cái lớp này

rồi, mấy con xin Thầy rất là tội. Chứ đâu phải như bây giờ đâu, các con thấy. Thầy rất tội. Một, hai người đại diện mấy con nói, thôi Thầy tha cho mấy con, Thầy cho mấy con được yên tu. Thế rồi mấy con lại Thấy Thầy coi dễ dãi quá mấy con lên mặt liền tức khắc trong khi đó mấy con tưởng là mấy con chắc chắn khỏe và giỏi. Từng người một, Thầy biết mà, mấy con còn tập hợp, mấy con còn làm làm cái chuyện chia rẽ thêm mấy con còn nói này, nói kia. mấy con biết cái điều kiện đó không? Rồi người nói chuyện đầu này, người nói chuyện đầu kia. tập hợp nói chuyện đủ loại hết, như vậy thì mấy con còn cái tôn trọng gì ở Thầy nữa không, vậy thì học làm gì nữa. Mấy con giỏi thì mấy con cứ về đó tu đi, về đọc kinh sách như nghiên cứu tu đi, chứ còn theo Thầy làm gì để cho Thầy quá cực khổ. Mấy con giỏi mấy con cứ tu, cho nên thôi bây giờ mấy con đừng, mấy con mà điều kiện không có gia đình lớn tuổi rồi thì mấy con cứ vào khu dưỡng lão cô Út đang lo lắng cho mấy con khu dưỡng lão. Cứ ở, mấy con ở lại dưỡng lão thôi đừng có nói chuyện

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Con trình Thầy cho con ở lại...

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, con cũng ở lại.

[Trưởng lão]: Mấy con còn tuổi trẻ người nào cũng xin ở lại, người nào cũng xin ở lại hết không được đâu. Người nào bây giờ có chùa, có tịnh xá rồi thì được về cứ về, còn người nào thì mấy con cứ về, còn mấy con có lỗi thì mấy con cũng phải, mấy con có lỗi mấy con nhìn mặt người này, nhìn mặt người kia sao được, những cái lỗi mấy con làm nó quá lớn rồi. Những người mà tạo những cái cảnh bất an ở trong này thì mấy con thấy có lỗi rồi mấy con ở đây mấy con nhìn ai. Cái tâm tư đó mấy con ở đây có tu được không? Mấy con ở đây khổ mấy con thôi, mấy con phải xét cái vấn đề đó. Cho nên vì vậy mấy con thấy mấy con như thế nào mấy con ... mấy con thì yên tâm rồi, Thầy sẽ dạy.

[Tu sinh]: 28:20

[Trưởng lão]: Bây giờ có chùa rồi này kia rồi con cứ về, chừng nào mà Thấy mở khóa khác Thầy sẽ ...

Bây giờ con đã từ già hết rồi con ở lại đây coi như ở cái khu dưỡng lão.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Cho con ở lại,

con thấy phía sau có ... nhà đột có nơi, nhà mình đột một chỗ nào cũng ... thay tấm tôn khác chứ mấy tấm tôn kia mình dỡ hết hết thì tội nghiệp cho những người chân tu thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Bây giờ con nghĩ đây là cái nhà cho nên nó đột cái tấm tôn nào thì dỡ cái tấm nấy, ở đây cái lớp học, dỡ cái tấm này nó động cái tấm kia, tốt hơn là dỡ hết để làm lại cái mới. Rồi còn cái tấm nào mà nó còn sẽ lợp lại. Thôi con đừng nói nữa, sự quyết định của Thầy rồi, thầy không có nhận

[Tu sinh]:30:15

[Trưởng lão]: Thôi con đi về Bắc đi mà tu, không nói nữa, rồi, mấy con được rồi đừng có nói gì nữa hết, cứ về, chuẩn bị về

[Tu sinh]: 30:50

[Trưởng lão]: Mấy con không giấy tờ tu

[Tu sinh]: 29:35

[Trưởng lão]: Thôi mấy con cứ về đi, sau này Thầy mở khóa khác, con cứ về đi, không cần nói nữa, về nghỉ tết.

Còn con bây giờ xin gì nữa đây, nếu

muốn ở thì ra khu dưỡng lão....(32:25)

Giờ sắp hết rồi, mấy con chuẩn bị về là vừa về với gia đình, chùa được vui vẻ. Thôi con đừng nói gì nữa, đừng có xin gì.

Thôi rồi, đừng có xin ai hết, Thầy đã nói rồi, bây giờ mấy con chuẩn bị về đi, về mà lo tu tập, (34:15)

Thầy không có nhận một người nào hết, coi như bây giờ mấy con ở lại là mấy con chỉ dưỡng lão thôi chứ cái lớp học này Thầy đóng cửa rồi không còn nữa đâu. Chừng nào mà Thầy hô Thầy mở lại thì Thầy tiếp tục Thầy dạy, đến buổi ngày hôm nay thì tất cả các ngày Thầy không có dạy đâu, mấy con dưỡng lão đi. Những cái nơi yên ổn mấy con cứ tập trung... thôi Thầy không dạy nữa ... Một người làm thì cả bao nhiêu người chịu, là cái chùm nhân quả của mấy con như vậy, mấy con không chuẩn bị trước thì bây giờ sự việc nó như vậy.

Thầy đang đứng ở trên đầu sóng mấy con, biết hàng ngày Thầy đập vô biết bao nhiêu điều, bảo vệ cho cái lớp học của mấy con, thế mà mấy con tự chia rẽ hết . Vừa rồi cái điều kiện Thầy quá rõ ràng, mấy con đã hoại diệt cái lớp này, Thầy bảo vệ làm gì,

Thầy phải chịu bao nhiêu sóng gió. Do đó thì mấy con, bây giờ người nào đó thì mấy con cứ chuẩn bị mấy con về đi. Còn những người nào mà Thầy chấp nhận cho mấy con ở lại. Mà cũng đừng xin gì nữa hết. Dù mấy con có xin đi nữa, khi nào mà mấy con xin thì ít ra mấy con cũng biết cái sự sám hối của mấy con cũng biết giữ gìn đúng. Trong những cái thời gian giữ gìn đúng sám hối thì ít ra mấy con cũng giữ nghiêm chỉnh. Đàng này mấy con sám hối ngoài miệng thì nói, mà bước khỏi Thầy rồi thì tạt nào tạt nấy, biết cái lỗi lầm của mình gì. Thì như vậy sám hối để làm gì mấy con, có lợi ích gì?

Thôi mấy con cứ về đi, tốt hơn hết, đừng có xin xỏ gì hết. Một khi mà Thầy đã quyết định rồi thì không có xin xỏ gì được hết. Thầy đã từ bi hết sức, nghĩa là lúc nào Thầy cũng tha thứ những cái lỗi lầm của mấy con, Thầy không phạt, không rầy. Thầy cũng nhắc nhở nghiêm túc, khuyên lơn mấy con hết sức cho đến giờ phút này thì đã có sự quyết định của Thầy rồi.

Cách đây ba bữa, thế mà Thầy Thấy rõ ràng là mấy con còn muốn đuổi mà, còn muốn giải thể mà chứ đâu phải là mấy con

nghiêm chỉnh đâu. Mấy con biết mấy con coi thường Thầy quá, Thầy không có pháp luật à. Thầy không có quyền đuổi mấy con? Hôm nay thì mấy con sẽ thấy, không có ai xin được Thầy đâu. Thầy nói đi là đi, Thầy nói đóng cửa là đóng cửa, không bao giờ mà Thầy,. Bởi vì nếu mà nói mà không làm thì mấy con coi thường Thầy và mấy con coi thường rất coi thường. Mà mấy con biết cái lòng thương yêu của Thầy đối với mấy con vô cùng tận. Tha thứ từng chỗ này đến chỗ khác, thế rồi mấy con cũng vẫn như vậy. Vậy thì hôm nay mấy con sẽ thấy sự quyết định của Thầy, mấy con cứ về đi. Rồi mấy con cứ về, chuẩn bị mấy con, có gì thì mấy con về quê sống cho yên ổn. Đừng có ở đây làm cho Thầy khổ tâm. Các con biết Nhà Nước phải đối như thế nào để cho mấy con được ngồi trong cái lớp học yên mấy con biết cái khổ sở của những cái người chịu ở đây không? Người ta chịu biết bao nhiêu sự dằn vặt, không hiểu điều đó. Được ngồi yên tu biết bao nhiêu sự khó khăn chứ đâu phải chuyện dễ. Mấy con sung sướng quá, còn cái người ta cực quá mấy con đâu có thấy. Mấy con ngồi không, có cơm mang tới chỗ, tới nơi. Thời gian mấy con rảnh rồi mấy con cứ nhìn

đi, ở ngoài đời người ta quần quật người ta mới có được hột cơm người ta ăn. Còn mình rảnh rang ngồi đây, hàng ngày tu tập lại còn nhiều chuyện nữa chứ, chuyện này đến chuyện khác không có lo tu tập. Suốt ngày Thầy tạo cho mấy con cái thời gian không có kẽ hở, luôn luôn lúc nào cũng tập tư duy, suy nghĩ viết lách. Thời gian không có kẽ hở, thức đêm thức khuya dậy sớm làm việc hơn mọi người thế mà còn thời gian nào mấy con rảnh mà mấy con vào nói chuyện. Chỉ có những cái người không chịu tu không chịu thôi mới có chuyện này, chuyện kia không được, còn không thì có cái người nào.

Đã đem công ra dạy cho mấy con, mấy con đâu cần học, con ở trong thất cho sướng hơn, ăn rồi ở trong thất ngồi chơi sướng hơn. Đi làm bài viết bài làm chi cho nó cực, còn không thì viết sơ sơ thôi. Bảo học cái hay của người khác thì không chịu học, cho là người ta này, kia, nọ. Thầy nói thật ra, nếu mà Nguyễn Thanh không viết mấy cái bài này mấy con biết đường đâu mấy con ôn, chỉ còn có nước Thầy đập cho mấy con đi thôi. Cái bài cuối cùng mấy con thấy từ cái bài Thiếu dục tri túc mà đem áp dụng vào cái chỗ bất tịnh mấy con thấy mấy con làm

được không? Thế mà mấy con không chịu học, người ta biết cái thực phẩm bất tịnh là cái mục đích gì? Còn mấy con chỉ có biết nó bất tịnh chứ không có biết mục đích nó là cái gì. Mà biết mục đích đó như vậy là mình phải dùng cái gì để mình xả nó này. Thì mấy con có biết sử dụng cái gì không thế mà mấy con không có chịu học. mấy con không có học cái hay của người khác, cứ lôi cái dở của người khác ra mà chửi mắng người ta. Mấy con thấy không? Bây giờ cái người hay người dở gì Thầy cũng cho giải thể hết để biết. Mấy con cứ chuẩn bị mấy con về đi, để rồi mấy con về mấy con phải tự làm lấy cơm mấy con ăn rồi mấy con mới biết được cái chỗ mà ngồi không mấy con tu mà. Rồi mấy con mới về rồi mấy con mới làm ra hột cơm mấy con sống rồi mấy con tu, để mấy con biết cái gian khổ. Chứ bây giờ ở đây thì mấy con đâu có gì đâu. Thế mà còn đòi cái này, kia, cái nọ rau cải nọ, kia đủ thứ. Thật sự ra một ngày nay người ta không rau chứ ngày mai người ta cũng cho rau mà. Không rau tươi thì cũng rau luộc chứ đâu người ta không cho mình rau. Nào là ăn cái này kia cái nọ, cái gì mình ăn cơm với muối mình sống cũng được rồi, mình tu mà, mình ngồi

không chứ mình có làm cái gì lợi ích đâu mà mình đòi ăn cái này, đòi ăn cái kia làm gì. Mình không sống cái gương hạnh của Đức Phật, mình lại muốn tạo cái thể để cho cái tu viện này nó trở thành cái nhà bếp nữa mà. Mình muốn ăn cái gì là mình theo cái đó mình ăn. Bây giờ con ăn cái này không được, cô Út cho con ăn cái này. Như vậy là mình muốn như thế nào, mình chạy theo dục chứ mình tu cái gì đây.

Cái nhà bếp ở trong chùa là cái nơi tạo dục. Thầy đã ở các tu viện, các chùa rồi mà. Thầy đã thấy rất rõ mà. Bữa nay cô cô trong chùa ăn cái này ớn quá...có phải không mấy con. Còn cái người ta cho ở ngoài kia mình có lại nhà người ta mình nói không? Người ta nấu ăn cái gì người ta cho mình ăn cái này chứ mình dám nói cái gì? Ở đây mình quen cái tật ở trong chùa bếp nước nổi lên rồi. Đây là một cái hạnh phúc rất lớn chúng ta sống được đời sống Đức Phật, vậy mà chúng ta muốn trong chùa này còn cái nhà bếp nữa à? Nếu không phải mấy con thì làm sao có cái nhà bếp. Thầy tha thiết bao nhiêu năm, khi trở về đây, tất cả những uy tín của tu viện này Thầy đã dẹp sạch xuống không còn cúng bái cầu siêu, cầu an, không đi đám ma.

không coi ngày giờ tốt xấu, đẹp ba cái mê tín hết, dân xung quanh đây họ không bao giờ đến đây làm ba cái chuyện mê tín nữa, đó là cái khó khăn của Thầy đầu tiên chứ đâu phải chuyện dễ. Cái chùa gì mà không nghe chuông, nghe mõ, chùa ta thì tụng niệm, chùa mình thì lười biếng. Các con cứ nghĩ chùa mà không chuông mõ người ta nói cái chùa này lười biếng, giờ này vẫn còn ngủ này, họ chửi Thầy biết bao nhiêu không? Rồi bây giờ đẹp được cái nhà bếp, thì mấy con muốn cho cái nhà bếp có lại. Tại mấy con muốn ăn cái gì nó có cái này chứ gì? Sung sướng lắm à, hạnh của người tu như vậy à! Con hạnh phúc lắm, chạy theo dục mà mấy con không thấy.

Thôi bây giờ Thầy giải thể thì mấy con cứ về, chừng nào Thầy thấy chọn được người nào đúng Thầy sẽ mở lớp, Thầy không mở lớp nhiều đâu. Thầy không mở lớp sáu, bảy chục người cho Thầy cực khổ. Thầy cứ nghĩ rằng bây giờ 100 người Thầy cũng mở nổi, 200 người Thầy cũng mở nổi, vì cái ăn uống là có Phật tử người ta cho, họ hứa mà 100, 200 họ làm được, họ giúp đỡ được, cứ hể Thầy có thêm bao nhiêu Thầy cứ báo, con sẽ gọi điện họ đem vào, người ta nói với Thầy

như vậy. Bao nhiêu cũng được, người ta lo cho cái đời sống của tu sinh, về phần ăn uống không lo. Về cái phần tu tập thì Thầy dạy các con từng chút, từng chút, từng chút, không có kẽ hở nào hết Thầy dạy rất là kỹ lưỡng. Thế mà mấy con không chịu học. Mấy con hay lảm, ở trong thất tu. Người nào cũng tỏ ra là Thánh, là Thần hết, con thấy chưa. Một khi mà cái buổi mà không phải là cái buổi học, mà cái buổi mà thưa hỏi thôi, mà nếu một người tha thiết tu người ta vẫn đến để mà nghe những cái sự thưa hỏi đó. Còn cái gì riêng biệt sám hối thì sau cùng, tất cả mọi người đều về. Ở đây là chúng ta tích tập những cái sự hiểu biết chứ chưa phải chúng ta tu. Tu chỉ là chúng ta tập cho nói quen thôi. Thì cái sự hiểu biết cái giờ nào Thầy đã cho mỗi buổi, mỗi ngày trong một tuần lễ, buổi sáng cũng vậy, buổi chiều cũng vậy có một giờ để thưa hỏi. Một người thưa hỏi, học hỏi biết bao nhiêu người không? Thế mà mấy con không cần đến, người đó hỏi tại vì cần thắc mắc, tôi không có hỏi nhiều khi những cái thắc mắc của người ta mà chính mình chưa biết cái thắc mắc đó, mà mình không chịu nghe. Không chịu nghe thì mình sẽ học hỏi cái gì đây? Sao mình tu ở trong

thất nó chứng đạo, các con còn phải trải qua bao nhiêu, đây là cái lớp Chánh Kiến mà. Còn bầy cái lớp học nữa chứ đâu phải một lớp.

Thầy khích lệ Thầy nói ở còn ba tháng, hai tháng để chúng ta ráng cố gắng, hàng ngày gắng siêng năng học tập là khích lệ mấy con chứ mấy con có biết không? Cái chương trình ở trong đầu của mấy con dẫn dắt tới năm nào mấy con chứng đạo không? Thầy đều biết cái điều đó. Nếu mà một người mà đứng lớp mà dạy mà không biết cái chương trình giáo dục như vậy thì làm sao dạy ai. Đâu phải dạy mò, dạy người ta biết chứ làm sao người ta mà dạy mò được. Bây giờ cái chương trình Giáo dục - Đào tạo của Nhà Nước dạy cho người ta học thì phải tiểu học học những cái gì gì gì, lớp nào, lớp nào ra sao chứ, nhưng mà con quyết mở cái trường rồi, bây giờ mở cái lớp một rồi, tới lớp hai mới soạn thảo sao? Chuyện đó làm sao dạy, Thầy dạy trật sao? Các con hiểu, đâu có phải là chuyện dễ, đứng trên cái chương trình giáo dục đào tạo đâu có phải chuyện dễ, người ta đã hoạch định hết. Trong cái chương trình dạy như thế nào? Người ta đã hoạch định ở trong cái đầu của người ta hết

rồi, đủ thứ ở trong đó hết rồi. Người ta mới mở cái lớp chứ. Còn nếu mà chưa chưa có hoạch định ở cái đầu của người ta làm sao người ta dám mở lớp. Mở tới đây rồi, tới kia người ta lấy cái gì người ta dạy nữa. Người ta phải nắm vững chứ.

Coi như Thầy dạy mấy con là Thầy trở thành bộ Quốc Gia Giáo dục. Nghĩa là biết được cái đường lối như thế nào? Cái chương trình học tập như thế nào, Tiểu học, Trung học, Đại học như thế nào phải nắm vững hết chứ. Người ta mới dạy, người ta dám tuyên bố mấy con là đào tạo chứng quả A la hán chứ. Còn không người ta làm sao người ta dám nói như vậy. Thế mấy con tưởng lời Thầy nói là chỉ nói chơi, nói gạt mấy con. Nói chơi mà nói gạt để làm gì! Lợi ích gì cho Thầy! Cái sự quả quyết đầu cái khóa học là Thầy đã tuyên bố như vậy rồi, tới cuối cùng mấy con coi thường quá, coi thường lời tuyên bố của Thầy quá. Ngàn năm cái lời tuyên bố của Thầy khắp cùng thế giới sẽ biết cái lời tuyên bố của Thầy chứ không phải Thầy nó ở đây với một số người ở đây đâu. Cái sự quyết định của Thầy như vậy, còn cái này rõ ràng là lỗi của mấy con chứ, chứ đâu phải lỗi của Thầy đâu. Nếu mà mấy con bình an

mấy con nghe lời Thầy. Người nào mà đến dự cái lớp này thì mấy con phải ra học tập đàng hoàng chứ, thì Thầy càng hoan hỉ, càng thích để mà dạy cái lớp. Đàng này sự thật ra nó có cần gì học đâu, vậy mình cần gì phải dạy cho nó cực như thế này. Còn mấy con siêng năng, cần mẫn học hỏi hiểu biết, đây là lớp Chánh kiến mà, còn mấy con muốn chánh định mấy con vô trong thất mấy con tu, mấy con đâu cần hiểu biết gì hết. Tôi chỉ biết nhiều đó tôi ngồi trong thất tu. Vậy thì mấy con cứ ở trong đó mà tu cho giải thoát đi, vậy thì mấy con cứ về quê mà tu cho nó giải thoát đi, mấy con biết rồi mà, cần gì phải học nữa. Con coi thường cái lời nói của Thầy, nói rồi. Bây giờ nói đây, lát ra ngoài kia thì nói chuyện thi rõ ràng như vậy Thầy còn cái tâm địa nào, cái tâm lòng nào mà dạy mấy con đây, mà đâu phải một lần, nhiều lần.

Thầy Thầy từ xưa đến giờ, từ khi mà Đức Phật đã nhập diệt rồi, cho đến giờ Thầy thấy không có các tổ nào mà dám tuyên bố tôi sẽ mở cái lớp đào tạo chứng quả A La hán như Thầy. Không có ông tổ nào dám nói vậy. Thì mấy con biết rằng cái đường đi, cái chương trình giáo dục đào tạo như thế nào?

Thầy đã biết rất rõ trong cái vấn đề đó. Thầy nói ra cho biết rằng Bát Chánh Đạo là cái chương trình Giáo dục Đào tạo nói về cái chung chung. Nhưng mà bước vào để đào tạo nó đâu phải là mình nói suông cái lời nói vậy đâu. Nó phải có bài vở, nó phải có cách thức chứ đâu phải. Đã đào tạo, bây giờ mấy con học trong gần ba tháng nay mấy con thấy rõ ràng cái chương trình giáo dục đào tạo của Thầy chứ đâu phải cái chương trình nói suông được. Dù mấy con không muốn thì bắt buộc mấy con học cái lớp này triển khai.

Cho nên ở đây cô Tịnh Bảng cô đâu có cần học, cô đâu cần triển khai. Cô chỉ cần ở trong thất cô là cũng đủ rồi. Thì mấy con thấy rõ ràng còn có nhiều người ở trong thất chứ cần gì phải triển khai. Triển khai cái này làm động tâm mình, sinh ra vọng tưởng nhiều chứ gì? Ở đời mấy con dẹp vọng tưởng để làm gì? Để mấy con làm cây cỏ, hoặc là làm gộc cây cục đá, những cái vọng nào mà chúng ta diệt, và cái vọng nào chúng ta diệt. Chúng ta phải ở trên cái Chánh kiến chúng ta mới Thấy được cái vọng nào mà chúng ta diệt nó, còn cái vọng nào mà chúng ta không diệt. Chứ chúng ta diệt hết vọng để

làm gì đây. để con người chúng ta trở thành cây đá à. Cho nên hễ mỗi lần ra học sao nó động quá, mà nó động trong cái chánh kiến của nó chứ nó động trong cái tà kiến sao mấy con sợ. Học như vậy mới là học chứ. **Tu như vậy mới là tu chứ. Còn tu kia để làm cây, làm đá, làm gì đâu. Tu mà bằng cái tri kiến hiểu biết của mình, bằng cái tri thức hiểu biết của mình. Mình sống với mọi người mà không ai tác động được làm tâm mình không buồn khổ giận hờn đau khổ phiền não. Chứ cái này nó thực tế một con người là con người chứ tại sao một con người bằng cây đá không phân biệt.** Mấy con không phân biệt làm gì đây. Người ta nói gì mình chẳng biết gì hết, có lợi ích gì cho mấy con. Ở đây ai nói gì ta cũng hiểu, nhưng mà không làm sao chúng ta buồn phiền trong lòng chúng ta được thì cái đó là cái học của chúng ta chứ. Phật pháp phải như vậy chứ. Mà muốn được vậy thì phải có cái chương trình giáo dục đào tạo chứ bây giờ mấy con tư duy được vậy sao? Không bắt mấy con suy nghĩ làm bài, viết bài thì làm sao mấy con có được cái tri kiến đó. Đó là cái chương trình người ta dạy, người ta hướng dẫn mà có một cái người

người ta đứng ở trên cái chóp bu đó người ta thấy được cái đúng sai chứ. Chứ mà nếu mà không có cái người hiểu biết vậy, vậy cái bài vở của mấy con người nào cũng viết đúng hết thì sao? Vậy thì làm sao mà Giáo dục - Đào tạo người ta được. Mấy con thấy không? Mấy con không hiểu chỗ đó. Cái người mà đứng trên dạy người ta chịu cực khổ ghê gớm chứ không phải là thường. Người ta biết được cái sai, cái đúng, biết được cái tư duy quán xét của các con đến chỗ này còn thiếu chỗ kia còn thiếu chỗ nọ. Người ta biết hết tất cả những cái đó người ta mới dạy mấy con được. Chứ cỡ mà cái nào mấy con viết ra: à cái nào cũng đúng hết. Như vậy đâu có biết mấy con cái tư duy cái suy nghĩ của mấy con thiếu cái chỗ nào? Cái chưa biết mấy con biết, nếu mà mấy con biết cái chưa biết của mình thì mấy con phải viết vô chứ. Đảng này mấy con thấy ừ tôi viết như vậy đủ rồi, mấy con mới nộp Thầy chứ. Như vậy cái sự hiểu biết của mấy con mới ở cái chỗ góc độ này thôi chứ, còn những cái khác mấy con chưa biết mà. Vậy mà cái lớp này đào tạo cho mấy con biết toàn diện như vậy mà mấy con không chịu học. Từ đó mấy con tu vậy là tu ngu si chứ tu có trí tuệ đâu.

Mấy con thấy, bây giờ mấy con cứ đi các chùa khác để cho người ta triển khai cái tri kiến của mấy con đi, người ta sẽ dạy cho mấy con. Còn ở đây Thầy cực khổ như thế này mấy con có cần đâu. Mà bảo rằng mình đừng có nói chuyện, cái thứ nhất là Thầy không ưa cái nói chuyện, bởi vì nói chuyện nó mới có phe nhóm. Người này chạy lại bắt kia kêu kêu gọi người nọ, chạy bắt kia kêu gọi. Cái này là muôn đời rồi họ đã sai, cái điều đó quá sai. Tập hợp này kia nọ, nói chuyện này chuyện kia đủ cách. Cỡ mấy con mà sống độc cư làm sao có những cái sự kiện này. Có ai có chuyện gì đâu, có cái chuyện gì hết, ai cũng vậy.

Thôi bây giờ thì mấy con chuẩn bị về, Thầy nói không có ai mà xin Thầy, Thầy đã quyết định là quyết định, không có nói gì hết. Im tâm cứ về. Bây giờ hết rồi, thôi mấy con cứ về đi.

Thôi đừng có khóc, đừng có lóc đừng có gì hết, hoàn toàn ở đây chúng ta không có khóc lóc gì hết, tùy theo cái phước duyên, chúng ta đã học nhân quả rồi, nhân nào thì nó quả ấy. Cái nhân của mấy con tạo thì cái quả mấy con sẽ gặp chứ đừng có nói gì!

Còn mấy con chưa có giấy tờ thì mấy con về, không khéo thì Công An nó sẽ soát xét chùa ở trong nay mai thì mấy con không có giấy tờ thì tức là nó sẽ phạt. Nó sẽ phạt tiền chứ không phải là ít đâu. Mà nó còn nói nặng nói nhẹ nữa đó, cho nên khi mà con không có giấy tờ, con đi về sớm là tốt. Còn những người mà làm lỗi mấy con cứ chuẩn bị mấy con về dù ở đây Thầy không có dạy đâu, đừng có ở mất công. Thầy đã nói rồi, chừng nào mà Thầy thấy chúng ở đây toàn diện thanh tịnh Thầy sẽ mở, chúng ở đây không thanh tịnh, Thầy không mở.

Mấy con nghe chữ thanh tịnh mấy con biết nó như thế nào rồi không, đã lường trước cái sự thanh tịnh Thầy muốn nói con cứ chuẩn bị về, còn những người nào Thầy chấp nhận cho ở lại khu dưỡng lão thì các con ở lại trong khu dưỡng lão, rồi Thầy sẽ xin cô Châu cho cái khẩu phần cho những người dưỡng lão để giúp đỡ Thầy mấy con đi ra khát thực, sống như những người dưỡng lão trước lớp học Thầy dạy. Chứ cái lớp học này thầy không dạy. Chừng nào thấy thanh tịnh, đàng hoàng thì chừng đó Thầy mới dạy. Mấy con hiểu chưa?

Những người nào mà Thầy cho ở lại thì đương nhiên mấy con ở lại ở lại ở trong khu dưỡng lão. Bây giờ thì Thất nào thì các con cứ về thất này để chuẩn bị, những người khác rời khỏi rồi. Thì chừng đó Thầy sẽ bàn cô Út sắp xếp cho mấy con người già lớn tuổi ở theo cái người già lớn tuổi, người nhỏ tuổi hơn thì ở theo cái khu người nhỏ tuổi hơn, chứ không có người già ở lẫn lộn. Trừ ra cô Huệ Ân thì có Tú ở bên chăm sóc thôi, còn mấy con thì ở riêng ra, trẻ thì ra trẻ, già thì ra già, chứ không có được ở chung nhau. Cô Huệ Ân thì lớn tuổi quá, cần phải có một người ở bên đê chăm sóc cô. Tú thì nó là con của cô thì cho nên vì vậy Thầy cho ở gần để mà chăm sóc cô Huệ Ân. Còn mấy con còn khỏe không có người chăm sóc thì mấy con thì mấy con ở riêng được. Chừng nào mà mấy con thấy cái cơ thể mình suy yếu quá, cần thiết thì Thầy sẽ cho một người tuổi trẻ đến chăm sóc, ở đây có nghĩa là cái người tu sĩ trẻ sẽ giúp đỡ cho những người già yếu, khi mà già yếu. Cái người đó khi mà Thầy cho đến mà hướng dẫn cho một cái người già, yếu, thì Thầy sẽ có cái cách thức để Thầy hướng dẫn cho họ đối xử với cái người già yếu đó như cha, như mẹ của mình. Sau

khi cái người đó thật tình thương yêu đối với những người già thì thầy sẽ cho cái người đó đến chăm sóc cái vị đó, còn nếu không thì Thầy không cho. Chứ không phải là Thầy đề nghị là cô này phải đến đây chăm sóc cho cái sư cụ này, hoặc cái cô kia hay cụ kia hay là bác nọ thầy không có làm việc đó. Trước khi mà cho chăm sóc một cái người khác, Thì Thầy phải đào luyện cái người đó đến chăm sóc cái người già đó như là một đứa con mà chăm sóc cho mẹ mình, thì Thầy mới giao cho cái người đó đến chăm sóc cái người già. Đối với Thầy thì nó phải thương bằng cái tình thương, chăm sóc bằng tình thương, chứ không phải chăm sóc bằng cái hành động để làm cho lấy có. Thật sự mình thương cái người đó, mình chăm sóc như là người nhà của mình. Vậy là với cái khu dưỡng lão của Thầy, chứ còn nếu mà cái khu dưỡng lão không được cái người chăm sóc như vậy nhất định không cho.

Mục đích của Thầy làm thực hiện ở trên cái đạo đức, cái lòng thương yêu thật sự, còn chưa được huấn luyện mà đưa vào để mà chăm sóc cũng như hôm mà cô Minh Cảnh mà bệnh đau như vậy mà cho mấy con về thay phiên nhau chăm sóc như vậy Thầy

không đồng ý chăm sóc như vậy. Nhưng mà tại vì Thầy bảy giờ Thầy chưa có tính, cái người nào mà thực sự thương cô Minh Cảnh thì cái người đó đến chăm sóc, người ta mới tận tình người ta lo như là lo thân bằng người ta. Còn đưa người này, người kia người ta gồm, nhóm người ta làm bắt buộc người ta sẽ làm cho cái người bệnh đau đó rất đau khổ. vì cái hành động đó. Thầy nói như vậy để mấy con biết ở đây Thầy có những cái điều kiện như vậy để hướng dẫn, để đào tạo cho mấy con trở thành những cái người thật sự thương yêu nhau. Chứ không phải chúng ta nói chúng ta thương, chứ sự thật ra chúng ta chưa thương đâu. Người mà thật sự thương yêu nhau cái người đó họ bệnh đau, họ ỉa đái người ta không có gồm, còn mình nói mình thương sự thật ra đứng trước cái bệnh đau, người ta bài tiết ra nó hôi thối vậy đó, cái lòng thương của mình mình ráng mình chịu đựng, thật ra mình làm với cái hành động đó những cái người bệnh đau người ta đau khổ lắm, người ta xem như mình hắt hủi vậy.

Thầy nói thật sự mình phải biết một con người chúng ta là cái con người có cái tình cảm, có một cái thiêng liêng của nó ở

trong đó, nếu vô tình chúng ta làm một cái hành động không đúng thì chúng ta đã vô tình chúng ta tạo thành một cái thiếu đạo đức. Cho nên vì vậy cô Huệ Ân ở đây thì Tú làm công việc đó được, tại vì Tú thương mẹ, mà mẹ con còn hoàn toàn, như người khác bây giờ xin đến chăm sóc cô Huệ Ân chắc Thầy không, mà nếu mà cô Huệ Ân không có con cái, không có người nào hết thì Thầy đào tạo một người mà chăm sóc cô Huệ Ân như là một đứa con ruột, để thấy được ... Vì vậy mà Thầy chấp nhận cái khu dưỡng lão, Thầy đã hoạch định trong đầu của Thầy như thế nào để giúp cho những người già.

Coi vậy chứ có người người ta hi sinh, người ta thương yêu các cụ già, người ta chăm sóc, người ta không có gớm ghiếc người ta tắm rửa, người ta xoa bóp người ta làm đủ các cái an ủi cho người già. Nhiều người họ không thân thuộc gì hết mà họ chăm sóc cho người già, họ có cái lòng với người già. Đối với Thầy thì cái vấn đề này Thầy quan tâm chứ không phải nuôi để mà chờ ăn, để mà chờ chết đó là cái khu dưỡng lão. Hôm nay cô Út sẽ lo cái việc này, với cái lòng thương yêu thật sự ban rải cái lòng thương yêu cho những người khác trong khi xa gia

đình, không có gia đình, con cái khi người ta bệnh đau thì có những người thay con cái người ta để an ủi .

Thôi rồi, mấy con cứ về. Thôi bây giờ gần tết rồi, mấy con về ăn tết. Để lát nữa Thầy đọc, Bây giờ Thầy không đọc.

Thôi bây giờ mấy con chuẩn bị về người nào được Thầy cho ở lại. Thôi giờ mấy con còn hỏi gì nữa không? Thôi con yên tâm đi

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy! Con hữu duyên thầy cho con ở lại, cái bữa hôm con có sám hối trên giấy đó, mà Thầy có hoan hỉ tha lỗi cho con bữa đó không Thầy. Tại vì con cũng sợ làm mất thời gian của Thầy, với lại con cũng muốn là thật lòng để con sửa đổi, thực ra là con cũng có sám hối trên giấy, nhưng mà con Thấy về rồi Thầy còn bận công chuyện Thành ra con đi về con chỉ lạy Thầy con đi về thôi con chưa có nghe Thầy nói Thầy có tha lỗi cho con không?

[Trưởng lão]: Thầy có đọc rồi, Thầy có tha rồi!

[Tu sinh]: Một lần nữa con cũng biết ơn Thầy.

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: Từ nay cố gắng, sám hối rồi con được vào cái khu dưỡng lão con tu, đừng có phá cái hạnh.

Rồi mấy con hết giờ, rồi chúng ta trở về

162-(LCK-067A)

*Tạm dừng để chấn chỉnh lớp học bình an

* Thầy trò trao đổi dặn dò

Rồi, mấy con có gì nói Thầy. Con có gì không con.

Kính thưa Trưởng lão! Con là Chân Niệm! Hôm nay con xin thưa với Trưởng lão để cho con sám hối, bởi vì dù sao đi nữa thì tâm của con nó còn yếu, đạo lực còn kém nên cái sức mà giáo dục thì trong bao năm nó chưa có hiệu quả. Cho nên đứng trước cái ác pháp thì nó hay bị dao động. Cho nên từ đó không có được cái chánh kiến để mà tư duy, để mà quán xét để đẩy lui những cái ác pháp đó ra, để xảy ra những cái trường hợp như vừa rồi đó là một cái sự thất bại rất là đau buồn của con.

Kính thưa Trưởng lão vì dù sao đi Thầy cũng cho con một cái cơ hội để con sửa đổi sai lầm. Bởi vì nếu mà căn cứ theo cái giới luật của Phật thì cũng căng cho con, tại vì con đã vứt hết phía sau lưng nếu mà

đi ra thì không biết đi về đâu, gia đình thì không thể về được. Còn chùa, tịnh xá rồi này kia thì con đã vứt bỏ từ lâu hết rồi làm sao mình có thể về mình nương náu ở đó. Cho nên là con kính mong Trưởng lão cho con ở lại để con làm lại con sẽ cố gắng để mà làm lại. Và vừa rồi thì cái chuyện của Nguyên Thanh thì đúng ra là con dạn lòng là cũng không nên nói làm gì? Đó là một cái bản ngã của con, còn nếu để làm một cái gì đó để cho Nguyên Thanh bớt ngã mạn hơn, mục đích là như vậy nhưng mà con đã nghĩ sai quá rồi. Mục đích của Trưởng lão đã sắp đặt để lấy Nguyên Thanh để hướng dẫn để dạy cho mọi người trong đó đích thân Trưởng lão dám ...cô Nguyên Thanh, con đã không nghĩ ra, nên con đã làm phiền đến Trưởng lão. Con kính mong Trưởng lão tha thứ cho con. Những điều Trưởng lão nói hồi lúc sáng thì con rất đau sót tại vì mình là một trong những vị tăng ở đây, để cái lớp học phải nghỉ lại một thời gian rất đau xót của con.

[Trưởng lão]: Coi như là về bên nữ họ chuẩn bị họ lần lượt họ về. Còn bên nam thì mấy con được .. dù sao đi nữa thì tất cả những điều Thầy dựng lại cái lớp này Thầy muốn cho nó được bình an. Nếu mà

nó không có một cái sự việc mạnh mẽ cương quyết thì nó không thể nào mà nó giúp ích được cái chuyện này cho mấy con, nó cũng không thể nào bình an được. Chỉ có trường hợp như thế này nó mới đem lại bình an từ đây về sau. Nếu mà nó không có cái trường hợp như thế này thì nó không được. Cái sự việc nó xảy ra Thầy phải cương quyết như vậy mấy con sẽ thấy là cái lớp học này, ngoài thì thấy nó yên mà sự thật bên trong nó ngầm nhiều điều ác, không có lành. Bây giờ Thầy dập tắt hết, rồi bắt đầu cái lớp học nó trở lại được bình an hơn nhiều gấp trăm lần đó là cách thức của Thầy.

Nhưng mà mấy con bên nam mấy con không hiểu gì hết. Vì mấy con biết lớp toàn là giới nữ không? Nó không như bên nam, nếu mà mấy con chịu được thì mấy con bị dập luôn đó. Vì vậy mà bây giờ nam, nữ đều về giải trình lại Thầy. Nếu mà bên nam mà không đi thì bên nữ sẽ không về nên buộc lòng bên nam mấy con cũng phải đi. Người nào buổi sáng mà xin trước chúng rồi thì Thầy chấp nhận. Những người ở lại coi như là ở cái khu dưỡng lão, còn cái lớp học thì đình chỉ lại. Thầy thấy chừng nào mà thật sự an toàn, bình an chừng đó mọi người đều

được Thầy gọi về để học. Chứ còn không khéo thì sống ở trên đồng lúa, lơ mơ thì nó kéo nó bùng nó cháy. Mà vấn đề của mình tu muốn sao cho nó được yên, rất khổ. Thầy đã nói với mấy con là Thầy đứng trên đầu ngọn sóng mà mấy con không hiểu. Làm sao nó thật sự hòa hợp, thật sự là đoàn kết chứ không phải còn cái bên đây, cái bên kia.

Thứ nhất con phải nhớ rằng Thầy với cô Út phải đoàn kết lo lắng chung nhau một mục đích chứ không thể người ... mà cái tình trạng này mà nó chia hai phe nhóm như thế này thì không thể nào cho nên Thầy đập nát rồi hợp tác dựng lại cho nó hòa hợp làm lại cho nó tốt. Chứ không thể nào mà để như thế này được. Trong khi đó Thầy quyết định, cho nên Thầy quyết định vậy là đập thoi chứ không có để, không có để như vậy. Nó rõ ràng lắm, nó đưa ra rõ ràng hai phe tức là cô Út còn gì nữa . Bây giờ đoàn kết là đoàn kết mà không thể nào chia rẽ như vậy được. Cho nên cái vấn đề mà Thầy giải quyết là cái vấn đề phải thẳng thắn. Mà Thầy giữ lại những cái người già thầy thấy tội nghiệp lấy cái chỗ mà đi tới đi lui ra vào. Và đồng thời những cái người có thể không có cái lỗi gì đó Thầy sẽ đưa vào cái khu an dưỡng để

núp trong đó chịu. Để chờ cho cái cơ hội cái lớp mở trở lại. Như cái duyên chúng ta học và thực hành đi đến kết quả, chứ không khéo thì chúng ta..

Hiện giờ thì Thầy đã tha thứ được rồi, nhưng trước chúng thì nó có một cái điều kiện quá khó. Còn ở đây ai cũng là nói chuyện rồi, lúc nào cũng bị nói chuyện đầu này, đầu kia. Tất cả những cái hành động đó thì nó phải có một cái căng để không căng thì họ sẽ coi thường cái sự việc. Thầy nói Thầy không có làm họ coi thường Thầy lắm. Cho nên họ cũng ý i đó mấy con. Họ nói Thầy nói vậy đó, không có làm gì đâu, đừng có sợ.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Con cũng biết lỗi của con, cho nên con rất là ăn năn về cái chuyện của con, mà lâu nay thì cũng yên rồi, chỉ có vừa rồi là nói ra nên bị dính thôi, cho nên con rất là hối hận trong cái vấn đề đó. Con nghĩ là cái chuyện này khi mà Trưởng lão mà xử lý như vậy thì chắc chắn là thì từ nay về sau sẽ không còn ai dám hó hé gì hết chơn. Điều đó thì không bao giờ sương máu của mọi người, tại vì lấy con ở đây điển hình đó thì chắc chắn là bên

nữ một số khác, còn bên nam thì lấy con thì chắc chắn là không ai dám mà có một cái hành động làm náo loạn trong này nữa hết trơn. Con nghĩ là cái trường hợp của con chúng người ta cũng tha thứ cho con thôi. Hoặc là kính thưa Trưởng lão con có thể về năm, mười ngày rồi con trở lại.

[Trưởng lão]: Có thể được, còn nếu mà con không đi, con ở đây thì coi như là cái giới luật nó không nghiêm.

[Tu sinh]: Dạ! Vậy thì dù sao nữa thì con cũng đã đứng ra trước chúng và đã xin sám hối rồi, cho nên Trưởng lão con ở đây chắc chắn không yên.

[Trưởng lão]: Được rồi, bây giờ con đi về, coi như Thầy bắt đắc dĩ thôi, có lỗi thì phải sửa thì như vậy thì nó mới đúng chứ còn không khéo thì sai mất.

[Tu sinh]: Dạ! Cám ơn Trưởng lão con đi, khi nào mà lớp mở trước là con vô được à Trưởng lão?

[Trưởng lão]: Được! Nói chung là Thầy cũng không để cái lớp mình gián đoạn quá lâu đâu. Bởi vì cái chương trình chúng ta học nó còn đang nóng hổi mà bây giờ để

một tháng hay là hai, ba tháng thì cái lớp học nó sẽ đi vào sự im lặng mất, nó không có sống động. Cho nên Thầy khi mà giải quyết xong cái vấn đề này rồi, bình an trở lại thì cái lớp học chúng ta rất bình an, vì cái số người tiếp tục sẽ học lại không có gián đoạn đâu. Thầy nói thật sự với con như vậy. Cho nên mấy con đi năm, mười ngày hay là nửa tháng mấy con trở lại chứ không thì mấy con sẽ thua, người ta sẽ học qua mấy con học không kịp. Đồng thời người ta áp dụng từng cái điểm học người ta ở trên những cái niệm mà người ta mà Thầy đưa ra từng niệm người ta áp dụng, sắp sửa tới đây mà. Nếu mà ra đi trong cái thời gian trở lại đây thì bốn cái Tứ Niệm Xứ người ta cũng tu tập xong rồi. Thầy không để cái lớp bị gián đoạn đâu.

[Tu sinh]: Con sẽ vô đúng ngày lớp học trở lại.

[Trưởng lão]: Về rồi qua tết rồi thì cái lớp học này hoàn toàn nó trở lại bình thường chứ không phải là làm tới. Nhưng mà cái điều kiện là mình giữ cái sự im lặng ở đây hoàn toàn ở đây ăn tết vẫn như thường. Nhưng cái lớp học của chúng ta sẽ tạm dừng ở đây trong một tuần, hai tuần chứ không

phải lâu.

[Tu sinh]: Con cũng kính thưa Trưởng lão là con thiết tha tu tập vì con đã dứt bỏ hết gia đình phía sau lưng rồi thì có còn cái con đường nào khác nữa đâu. Bây giờ con phạm phải nổi lầm này thì con kính xin Trưởng lão cho con cơ hội để con đứng dậy, để con tu tập trở lại.

[Trưởng lão]: Được rồi, Thầy sẽ hoan hỉ và tha thứ những cái lỗi lầm của con là không có sáng suốt thì con đi ít hôm rồi con trở về để mà tu học lại. Cố gắng lấy kinh nghiệm đã qua của mình để mà giữ gìn nghiêm chỉnh hơn, không nên nhìn ai hết, mình lo nhìn mình mà tu tập. Cái người tu mà cứ lo nhìn mình đừng nhìn người người khác thì mình sẽ tiến bộ. Những điều Thầy dạy nó sẽ tích tập những cái điều kiện hiểu biết về cho mình, xả tâm mình. Lần lượt những điều kiện mà gì con cũng sẽ đều vượt qua hết. Thầy hứa với mấy con là khi Thầy dạy thì mấy con sẽ được trở lại lớp.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão con đi rồi con sẽ khóa cửa thất lại rồi con trở lại.

[Trưởng lão]: Con khóa lại, cứ khóa lại

[Tu sinh]: Hay là con để cho vị khác vô ở Trưởng lão.

[Trưởng lão]: Thất nào thì con cứ khóa lại thôi. Bây giờ coi như là Thất của người nào người ấy ở. Mà cái điều kiện là mấy con đi thì lấy khóa lại.

[Tu sinh]: Trong thời gian con đi về nhà đó nếu mà tự con làm bài xong thì con sẽ gửi vô trong này. Nó còn bốn bài nữa, con sẽ tiếp tục làm cái bài Tứ Vô Lượng Tâm, tâm từ, tâm bi, tâm hỷ, tâm xả. Thì con cứ gửi, hoặc chừng đó mang về cũng được. Để mất cái thì giờ của mấy con. Thôi như vậy là đủ rồi con. Con cứ về, không có gì hết, con cố gắng.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con trở lại để xin Thầy con về nhà ít hôm. Về chùa chắc chắn là con không về thưa Thầy con phải ... không thể nào mà về trở lại.

[Trưởng lão]: Cũng được nhưng mà cái điều kiện là con đi vào cái khu dưỡng lão thôi chứ chờ khi nào mà Thầy tập trung ...

[Tu sinh]: Thưa Thầy vậy thì sang bên thì chúng con tu tập cũng giống như là từ khi mới mở lớp hay là

[Trưởng lão]: Cũng vậy thôi, cũng như từ khi chưa mở lớp mấy con cứ tu theo Bát Chánh Đạo, con thọ Bát Quan Trai, chứ còn không có theo cái lớp học.

[Tu sinh]: Thưa Thầy khi mà con có thắc mắc điều gì con có đến thưa hỏi Thầy

[Trưởng lão]: Con hãy khoan, lúc này thì coi như là đừng có hỏi gì hết, tu tập thôi, vấn đề nhớ kỹ những cái điều mà con đối trị bệnh con thì con cứ tập đối trị 14:31..

[Tu sinh]: Bạch Thầy nhưng bây giờ thì con sống nhà riêng thì có tu sĩ chăm sóc, nhưng có lúc nào thân tâm con bình an thì con sẽ làm những cái bài trong rồi sau đó những cái giờ mạnh gặp phải với con thì con ôm pháp Thân Hành Niệm.

[Trưởng lão]: Con yên tâm.

[Trưởng lão]: Chân Tịnh có gì không con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy con có chùa thì con xin về nghỉ ngơi trong tịnh xá. Thì khi mà con về chùa như vậy thì Thầy, mọi người cúng kiếng hết. Đối với con thì con như thế nào để con học.

[Trưởng lão]: Con hãy hòa chúng con, hòa hợp, con cũng đến cúng kiếng như thường thôi. Bởi vì mình đến chùa của mình trong cái sinh hoạt của người ta mà. Mọi người thì mình cũng hòa hợp chúng y như vậy. Con còn nhớ kinh đọc không hay là quên hết rồi.

[Tu sinh]: Tụng kinh thì con đều còn tụng được hết.

[Trưởng lão]: Vậy thì tốt rồi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy những cái người tụng kinh rất nhiều người ở trong chúng, nhưng mà có cái điều là con vào con cầm lên cái cuốn kinh con đọc lên nó có cái đầy những cái cản trở trong lời kinh. Ví dụ như là trong Bát Nhã Tâm Kinh thì trong đó có những lời nói dối, như vậy tới lúc đó con đọc

[Trưởng lão]: Mình hòa hợp tức là mình hòa hợp với bên ngoài, mình sống ở trong cái môi trường đó mình hòa hợp chứ không phải mình tu theo cái đó đâu mà sợ. Chỉ hòa hợp để cho người ta vui vẻ thôi. Đây là mình biết nhẫn nhục và mình biết tùy thuận chứ không có gì hết.

[Tu sinh]: Trong lúc mà ấy thì con cũng

vẫn cầm chuông với mõ.

[Trưởng lão]: Cũng là mình cũng đánh chuông như thường, chứ đừng có mọi lần vô chuông bữa nay không chịu vô chuông không được. Vô chuông vô mõ y như thường, bởi vì đó mình hòa hợp trong cái chúng ở cái chùa đó thì mình cũng hòa hợp y như vậy. Làm đúng cái bài bản trong cái chùa đó, mình đến cái địa phương cái xứ người ta thì mình hòa hợp như vậy thì đúng chứ không sai đâu. Đừng làm chướng người, để tạo cho người ta cái chướng gì mà phiền não, do đó mình cũng bất an nữa. Còn mình làm vậy hòa hợp thì nó đi đâu đi, nó về nó cũng có quê gốc của nó, người ta cũng còn phục mình hơn. Dù là mình nói cho người ta nghe hoặc là đưa cho người ta kinh sách đọc, mong cho người ta hướng đến sự giải thoát chứ không phải là mình buông bỏ, mình dẹp bỏ. Bây giờ mọi người, bây giờ cái người đệ tử người ta hiểu lần lượt người ta bỏ, chứ bây giờ mà tự mình bỏ ngang vậy chưa đi mất công mấy tháng một năm coi như về Thầy Tổ quên hết, những gì nó cũng bỏ hết, cái thứ vong tâm, bạc nghĩa này không chấp đường chấp pháp gì, con hiểu không? Thành ra mình phải biết hòa hợp chứ không phải là mình

còn theo nó nữa.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! như vậy thì những huynh đệ của con thì con có nên đưa danh sách cho những huynh đệ của con đọc?

[Trưởng lão]: Tùy theo mỗi người, nếu mà người nào cố chấp thì cũng đừng có nên đưa để họ sinh tâm phiền não họ không thích đâu. Còn thấy người nào họ tới hỏi thăm mình. Bây giờ Thầy đi tu ra sao? Thầy nói cho chúng tôi nghe như thế nào? Rồi mình thuật lại cho họ nghe cái cách thức mình tu, chứ đừng có vẽ như là mình dạy đạo họ thì cũng đừng, người ta tu như thế tôi cũng tu như vậy. Mình trình bày những cách thức mình tu tập cho bạn bè mình nghe khi người ta hỏi, còn khi người ta không hỏi thì thôi mình đừng có khoe khoang gì hết. Nhớ kỹ cái điều đó.

[Tu sinh]: Con đi về chùa rồi con phải giữ cái nếp sống của riêng chùa trước và cũng giống như là mình đi học vậy chứ không. Con đi học ở Đồng Tháp về có nghĩa là về thì ai làm gì thì làm, ai hỏi gì thì nói không hỏi thì thôi

[Trưởng lão]: Không hỏi thì thôi, chứ khi không mà đi về mình nói tôi giờ tôi tu

chúng cái này, chúng cái kia người ta chết. Thường thường ai làm cái chuyện đó, ai nói đừng có nói gì hết.

[Tu sinh]: Thí dụ như những huynh đệ hoặc là những cái dịp Thầy con làm như thế nào thì cũng chỉ để Thầy con tự làm thôi.

[Trưởng lão]: Đừng có nói, đừng có cãi, đừng có gì hết, mình coi như là mình chưa có tới nơi tới chốn mình không có gì hết. Chừng nào con tu chứng rồi con hãy kể, còn bây giờ nó chưa xong thì thôi.

[Tu sinh]: Trong chùa, con trước có viết hai tờ giấy con có gửi thầy những câu hỏi đó, con không biết Thầy có đọc không, cũng chưa .

[Trưởng lão]: Thầy mắc bận còn việc nhiều quá Thầy thầy chưa đọc.

[Tu sinh]: Trong đó con ghi nhận hôm bữa trước con có nghe ở nhà má con có bệnh lên huyết áp như vậy con không biết là phải giúp má con như thế nào?

[Trưởng lão]: Bây giờ rất dễ con, con về dạy mẹ con một là nường vào cánh tay, hai là nường vào hơi thở để mà tác ý đẩy lui cái bệnh đó. Dễ lắm không khó đâu, nhưng

mà cố gắng là, nhất là có cái nghiệp đau đó, tập như thế này thế này tối thắng mình trí mình tập luyện thì cái bệnh của mình nó giảm xuống rồi nó đỡ đi, cái bệnh đó nó ngặt nghèo lắm, nếu mà nó tăng huyết áp lên cao có thể là chết.

[Tu sinh]: Có thể là con dùng pháp Thân Hành Niệm chỉ cho mẹ con

[Trưởng lão]: Cũng được chứ,

[Tu sinh]: Trong suốt cái thời gian con về nhà thì con sẽ lần lượt chỉ dẫn cho mẹ

[Trưởng lão]: Hướng dẫn cho mẹ, tức là con báo hiếu đó con. Không có gì mà hiếu hạnh nhất là đem pháp lại cho cha mẹ mình tu tập, mà trong khi mẹ mình đang bị bệnh đau. Mình hướng dẫn cho cái người mẹ của mình tập. Bà đau bệnh bà lo lắng bà cũng sợ chết lắm con. Khi mình đem cái pháp mình hướng dẫn thì bà tu tập mà thấy đỡ bà mừng. Đó là mình báo hiếu đó con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy thí dụ như bây giờ thì con có thể khuyên mẹ con ăn chay, thì trong cái chuyện ăn chay thì má con con ăn chay biết cách để trị ở nhà thì trong thời gian qua thì má con ăn chay có thời gian

nhất mà thôi. Và con có thể nói...

[Trưởng lão]: Đúng rồi con nên khuyên mẹ ăn chay.

[Tu sinh]: Ăn chay và có thể giảm cái phần ăn trong ngày đi.

[Trưởng lão]: Được con, không có sao hết, ăn chay là tốt, nó sẽ giảm bệnh đi, ăn chay là cách giảm cái điều ác mà.

[Tu sinh]: Trong dịp tết này con có viết trong một cái tài liệu quán Thực phẩm bất tịnh, nhưng mà con thể hiện viết chữ lên áo nên chưa có chữ thì cũng chưa có thay vì trong cái bài của con để làm bài thì con định những cái bài viết của con sẽ đem về đọc cho những anh em con nghe và có thể dạy những anh em con xử không có, Vậy có được không Thầy?

[Trưởng lão]: Được con, nghe cô Diệu Vân nói, những cái bài cô đã làm ở đây cô đem về, cô muốn, cô ấy còn một cái người chị không bao giờ mà tin tưởng vào một cái người em. Và đồng thời cô cũng biết cách thức là làm sao mà cô muốn nói họ nghe được. Cô cái bàn ở trong cái bài ... thường hay tiếp khách, cô pho tô những cái bài cô

làm ở đây, cô phô tô cô để đó, để trên bàn đầy hết, làm như là không có vẻ dọn. Rồi cái người chị của nó, mà về đây bày đủ hết, rồi cái người anh rể: thôi đi về thôi, thì mới lại dọn sách lại, cái đọc thấy hay quá bắt đầu người anh rể thay đổi toàn bộ.

Cho nên từ cái bài chúng ta làm mà nó trả giá được cái điều đó. Còn bây giờ cái chị cũng theo tu luôn rồi phải không? Nói người chồng, giờ nói muốn theo vô tu, nhưng mà người chị không nói gì, bảo em cứ đọc thì biết, vậy thôi, không nói hay nói dở. Biểu bây giờ cứ đọc thì biết. Cái hiệu quả của cái pháp quán thực phẩm bất tịnh, quán các pháp vô thường, quán nhân quả cũng làm thành ... của nó. Mình không thấy những cái bài học nó có lợi ích cho gia đình mình lắm. Nó gây những cái tâm người ta nó làm cho người ta tỉnh thức được lại được liền. Thì đây là điều con muốn giúp đỡ gia đình của mình, Gia đình mình hiểu biết nghe được thì nó đỡ, còn không người ta không chịu nghe, người ta chống thì mình biết cách làm sao hơn, thôi mình phô tô, mình cứ cất ở những cái chỗ nào người ta đi tới, đi lui người ta phải dọn, thì người ta thấy đọc thử. Không ngờ vô thật có cái sự hấp thụ, nó thu hút, nó

hay lắm, từ bao giờ mình có đọc cái này đâu. con thấy những cái lợi đó. Vậy thì mấy con học mấy con cũng có cái lợi ích cho mình cho gia đình của mình đều được tốt. Cho nên Chân Tịnh viết những cái bài thì vừa đọc, đem những cái mẫu chuyện để viết nó làm cho người ta đọc người ta thấy người ta tỉnh thức dễ dàng lắm.

Bây giờ nếu mà Chân Tịnh đem về mà cho anh chị em đọc chắc chắn nó sẽ có hướng thiện tốt, Chân Tịnh bây giờ biết những cái bài Chân Tịnh viết không? Nó cũng lợi ích lắm.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Con xin hỏi: Ví dụ như hai câu tác ý “Tâm thanh thản, an lạc, vô sự” với “cảm giác toàn thân” thì bây giờ trong hai câu này nên sử dụng câu nào?

[Trưởng lão]: Tâm thanh thản, an lạc, vô sự đó là sử dụng trong lúc thân mình không có bệnh đau, tâm mình nó không có chướng ngại gì hết. Còn lúc mà câu “an tịnh thân hành” thì mình lúc mà cái thân của mình nó không có yên ổn, nó mỗi mệ, đau nhức. Còn lúc mà “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết

tôi thở ra” đó là mình tập mới quan sát cái thân, thọ, tâm, pháp. Tức là mới đầu mình vô mình tu tập Tứ Niệm Xứ thôi, cái đó mới bắt đầu để cho nó nhận ra cái thân của mình, mình nương vào cái hơi thở để mình nhận ra toàn thân của mình. Còn cái thân mình chướng ngại thì “an tịnh thân hành”. Còn cái thanh thân, an lạc, vô sự đó là mình nhắc để cho thân tâm mình nó đi vào cái chỗ bình an của nó, mình không có bị chướng ngại. Máy câu đó đều có những cái ý nghĩ của khi mình tác ý thì dẫn cái thân và tâm của mình vào cái vị trí của câu tác ý đó thanh thân.

[Tu sinh]: Bắt đầu cái thời gian mình thực tập mình nên bắt đầu tác ý câu này trước

[Trưởng lão]: Luôn luôn mình nên tác ý câu thanh thân, an lạc, vô sự. Mình nhắc cái tâm mình trước, sau đó mình mới đi vào cái chi tiết. Bây giờ mình muốn nhìn cái tâm của mình thì cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, còn nếu mà cái thân của mình có bệnh đau thì an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô. Còn cái tâm của mình nó hay ngồi vô chút xíu mà nó hay lăng xăng, lộn xộn thì mình nhắc “an tịnh tâm hành tôi biết tôi hít

vô, an tịnh tâm hành” để nó nương theo đó mà tự nó an.

[Tu sinh]: Trong cái bài 18 đề mục hơi thở này con có trích ra thì muốn cho cái thân nó an tịnh, mình phải có cái cảm giác toàn thân cái đã, cảm giác toàn thân có rồi xong mới an tịnh được, xong rồi cái thân nó an tịnh thì bắt đầu mới tới cái tâm. Còn bữa trước thì con ...

[Trưởng lão]: Đúng rồi cái đó là cái vậy đó con, bởi vì mình tập từ cái thấp cho đến cái cao là phải vậy. Nhưng bây giờ áp dụng, bây giờ nó từng cái đề mục là một bài pháp đó rồi. Bây giờ biết áp dụng thôi. Bây giờ cái thân đang đau nhức thì áp dụng cho an tịnh thân hành, mà bây giờ mà muốn quan sát cái thân nó cũng như là “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít” đó là bây giờ mình muốn cho nó quan sát cái thân thì nhắc nó quan sát đi. Còn hồi đó thì quan sát cái thân mình mới cảm nhận được sự an ổn của nó cho nên nó đi theo từng thứ lớp. Con thấy cảm giác toàn thân rồi mới tới an tịnh như Đức Phật đưa chứ không có lộn xộn nữa. Đó là cái phương pháp định niệm hơi thở, nó từ cái cao cho tới cái thấp nó rõ ràng, cái chỗ nào li tham,

ly sân thì tâm mình nó phải như thế nào nó mới ly, chứ không phải nó muốn ly. Nhưng sau một thời gian mình tập nó đủ rồi, bây giờ thân mình gặp chướng ngại là cứ đề mục đó đưa ra để mình diệt cái chướng ngại đó.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão cái đó con cũng hiểu bây giờ nó có trường hợp thí dụ như bây giờ nó bị cái trì trệ với lưỡi biếng thì trong một cái câu tác ý đó mười tám đề mục hơi thở đó mình tác ý câu nào.

[Trưởng lão]: ‘Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô’ nó lưỡi biếng, nó lơ mờ, nó mê nó mê...

[Tu sinh]: Nó hôn trầm

[Trưởng lão]: Nó hôn trầm là cái tâm lưỡi biếng đó, bắt đầu là nó có cái trạng thái hôn trầm, thùy miên rồi đó. “với tâm định tĩnh”. Chứ bây giờ nó lưỡi biếng là nó không có định tĩnh, nó si. Nó si nó mới lưỡi biếng, nó không có tinh tấn được, thì “với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tĩnh”. Còn cái tâm mà lăng xăng, lộn xộn niệm này, niệm kia thì “an tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra”, nó phải áp dụng đúng con.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Khi con áp dụng cái tri kiến giải thoát thì áp dụng ngay. Thí dụ như mình làm: Thí dụ tâm mình khởi một cái nhu cầu cần dùng một món gì đó để xin họ, từ cái chỗ thiếu đó thì tâm khởi lên cần dùng vật đó, rồi suy nghĩ được nó bằng cách gì? Như vậy có được gọi là tâm đang có tham không?

[Trưởng lão]: Bây giờ trong cái vấn đề con cần để nghe lại những cái bài pháp mà Thầy vừa nhắc đi. Mà bây giờ mình quên, mà bây giờ mình muốn biết trở lại có thầy dạy mình ở trong cái bài pháp nó như thế nào. Bây giờ muốn nghe bài pháp đó thì phải có cái băng, con thấy không? Mà có cái băng thì phải có cái máy. Thì bây giờ mình muốn cần để mà học trong cái giai đoạn mà học đang nghe, đang học cần phải nghe đi nghe lại cho thấm nhuần. Thì cái cần này cho cái phương pháp tu tập của mình, chứ không phải là tham, đây gọi là tham pháp, tham tu. Bởi vì có muốn tu thì phải bỏ mình tu trong khi đó cần cái điều kiện để cho mình tu.

Bây giờ thí dụ như đang làm bài mà cây bút nó hết mực thì bây giờ tôi muốn có một cây bút nữa, tôi tham vì vậy tôi lấy cái

niệm tôi quét, cái này không phải, đây là cái phương tiện để chúng ta sử dụng chúng ta tu học thì không phải tham đâu mấy con, tham tu nên muốn cây bút đó chứ không phải tôi muốn tham một cái gì khác hơn hết thì không được. Cái này không thể gọi là tham mà cái này gọi là dùng cái phương tiện để mình tu tập để cho mình thấm nhuần được cái tư tưởng cái hiểu biết đó con hiểu chưa?

Cho nên những cái phương tiện Phật tử người ta giúp mình, không phải giúp mình cái tâm tham mà giúp mình tu học thì cái này không phải tham đâu. Bởi vì cái vị trí mình đứng thì mình cần thiết, cũng như bây giờ cái áo tôi rách, tôi muốn có cái áo khác tôi mặc mà nói tôi tham thì không được, bởi vì tôi biết rằng tôi không thể ở trần ở trường, các con hiểu không? Không phải cái tâm tham đó, mà đây là tứ sự nó phải đầy đủ oai nghi của người tu, nó phải có con người tu. Tôi không thể nào mà tôi ăn mặc nó hở hang, hoặc là ở trần, ở trường thì không có được. Cho nên vì vậy mà tôi cần thiết về những gì cần thiết của tu sinh, để cho tôi có một cái oai nghi của một con người chứ không có nghĩa đó là tham.

Nhưng bây giờ tôi có một cái bộ y áo rồi mà tôi muốn thêm một cái bộ nữa đó là sai. Cũng như bây giờ con có một cái máy để mà con học mà con thêm cái máy nữa, mà cái máy này nó vừa rồi, nó vừa đủ cho mình nghe rồi, nhưng mà thấy cái máy người đó đẹp hơn mà mình khởi muốn cái máy đẹp hơn tức là mình tham. Tức là mình phải biết chứ còn không khéo nó cũng nghĩ à bây giờ mình học hành thì mình muốn cho cái máy này tiện hơn thì thật ra thì coi chừng nó là tham. Cái này thì nhiều người đủ, cũng được rồi nhưng mà nó xấu hơn của người ta, thấy người ta tốt hơn, đẹp hơn thì bắt đầu khởi sự muốn có cái máy đó thì đó là tham. Mình cần nhắc rất kỹ về cái tâm của mình,

Sau này tới những cái bài học áp dụng Thầy cho những cái niệm, những cái niệm đó Thầy cho một cái đề tài buộc mấy con phải tư duy, quán xét được mấy con tự tại. Áp dụng vào nhân quả, áp dụng vào các pháp vô thường để cho mình thấy nó vô thường nó đang tham đắm những cái gì? giờ mình có đủ rồi, không cần. Tôi chỉ cần đủ nghe tôi tu học. Chứ không khéo mình thấy cái đẹp hơn mình muốn thì nó sai.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ví dụ gặp một người mà trong quá khứ đã có làm mình khổ, hoặc mình dị ứng một người nào đó, thì tự nhiên cái tâm mình dao động vậy đó là cái tâm gì.

[Trưởng lão]: Cái đó là cái tâm sân con, nó thành hận rồi, vì cái đối tượng đó mình có cái ghét rồi. Vậy chỉ còn có cái tâm từ, tâm bi của mình hóa giải, chỉ có lòng thương yêu mình mới hóa giải. Mấy con thấy, bây giờ thầy nói như thế này. Giữa Nguyên Thanh cô Út, nhưng mà hôm nay Nguyên Thanh, cô Út đã hóa giải để thương yêu nhau. Mấy con không ngờ, mấy con không ngờ điều này. Nếu mà không có cái trận này thì chắc chắn nó không giải quyết được.

Có gì không con?

[Tu sinh]: Kính Thưa Trưởng lão! Như vậy thì Nguyên Thanh bao giờ mới về lớp

[Trưởng lão]: Chắc nó mai một nó cũng đi với một cái đoàn mấy cô này đi một lượt nó về quê. Thầy đã bảo về trị bệnh coi như là Thầy không đuổi mà. Chứ đâu có ở đây đâu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy như vậy thì cái

khóa tu tới này nếu mà Thầy mở ra Thầy cũng dạy từ đầu lại?

[Trưởng lão]: Không! Nghĩa là ở đây còn cái số người còn ở chứ đâu mà mất hết đâu mà ban đầu con. Con thấy không còn cái số người này mà chứ đâu phải là. Nghĩa là chưa hoàn toàn là đi hết. Những người nào mà có lỗi mà biết lỗi thì người ta sẽ cố gắng, bởi vì Thầy cương quyết phải sửa mà không sửa thì phải chịu thôi. Cho nên vì vậy cái điều kiện cần thiết thì cái khóa này chưa phải là thực sự giải thể đóng cửa. Coi như là còn người mà. Cũng như bây giờ con thấy Minh Nhân đang ở khu dưỡng lão của mấy cô, mấy cụ cũng còn, rồi quý Thầy cũng còn. Người ta đã học gần ba tháng rồi đâu có mất đâu? Cái chương trình chỉ tạm dừng lại một chút thôi rồi để rồi chúng ta sẽ đem lại cái sự bình an cho cái lớp tu học của chúng ta thì chúng ta tiếp tục cái chương trình chứ nó đâu có gián đoạn. Nó bắt đầu nó đi vào, nó không phải là trở lại đâu, bây giờ bắt đầu vô nó học tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả. Rồi bắt đầu nó trở lại Từ, Bi, Hỉ, Xả xong rồi, cái lớp nó mở ra tiếp tục mà cái chương trình xét lại những bài nó đủ rồi bắt đầu nó chuyển qua ba cái tháng để mà nó hành trên

cái sự học tập cái Chánh tri kiến của nó. Lúc đầu Thầy cho những cái niệm coi như là trong tâm của mấy con? Người thì khởi niệm này, người thì khởi niệm kia nhưng mà ở đây Thầy cho một cái niệm chung cho mấy con làm bài, mấy con áp dụng những cái bài học của mấy con. Áp dụng vô cái chỗ cái đề tài Thầy cho cái đó là cái niệm vọng tưởng của mấy con mà Thầy cho thành một cái đề tài cho mấy con làm. Từ đó mấy con sẵn sàng mấy con có những cái điều kiện mấy con làm ra cái bài đó, để cái tư duy của mấy con nó hóa giải. Khi mà Thầy xét cái bài của mấy con đây là cái bài này hóa giải được cái niệm, thì Thầy sẽ cho một cái niệm khác cho tất cả những cái niệm ở trong tâm tư của mấy con, mọi niệm Thầy cho hết. Từ cái học đó mấy con áp dụng để hóa giải từng các niệm đó.

[Tu sinh]: Từ một cái niệm chung hết ?

[Trưởng lão]: Một cái niệm chung cho mọi người làm. Còn bây giờ ví dụ như có một cái niệm vọng tưởng thì vọng tưởng của con chứ mấy người kia người ta đâu có. Còn ở đây tất cả mọi người, không sớm muộn mấy con cũng bị cái niệm này hết. Thầy cho

cái niệm đó

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Có thể là sau khi mà làm một cái niệm chung đó thì nó có một cái niệm chung là sau khi làm một cái niệm chung rồi thì có phải bài cái người này, đưa cho cái người kia để trao đổi.

[Trưởng lão]: Không, không có trao, không có như vậy, mình phải học hiểu được cái lớp Chánh kiến của mình như thế nào thì mình áp dụng. Con mượn cái bài này viết nó trùng nhau thì Thầy biết liền.

[Tu sinh]: Không có, tức là sau khi mình mà làm Trưởng lão chấm rồi chứ. Những bài của con đưa qua người khác, người khác, người khác đưa qua cho con.

[Trưởng lão]: Được, để rút tĩa kinh nghiệm để trao đổi cái chỗ mà tự mình, từ cái học hiểu của mình hóa giải được cái niệm của mình qua mình viết cái bài đó. Để cho cái tâm mình nó không còn bị cái niệm đó nó tác động, thì khi xong rồi, Thầy chấm rồi thì những cái bài đó đưa truyền cho nhau đọc được, bài người này rắng truyền người kia để từ đó chúng ta rút tĩa từ cái quán xét, kinh nghiệm của cái bài viết của người này

nó giúp đỡ cho những người khác. Được hết, cái đó được hết. Còn cái đương làm bài mà mấy con chép với nhau mà không được. Tức là mình không có chịu làm mà mình chép của người ta thì không được.

[Tu sinh]: Thưa Thầy trong cái TỰ Truyện thí dụ như con muốn mượn cái bài của ai đó thì con thông qua Thầy, để Thầy cho con mượn cái bài của người đó. Rồi mới trao cho con.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, không có chạy lại đó mình mượn người khác.

[Tu sinh]: Thí dụ như con muốn mượn bài của Hạnh Nhân thì con không có đến Hạnh Nhân mượn như vậy là con ra mượn thì con phá hạnh độc cư.

[Trưởng lão]: Đúng, phá hạnh độc cư, bây giờ con, chỉ thông qua muốn mượn cái bài của Thầy nào thì nói với Thầy để cho con mượn thì được. Thầy sẽ thông qua Thầy sẽ lấy cái bài, mượn cái bài của người khác người ta cũng có. Khi mà đọc rồi con cũng được tự tiện con sách con trả người đó mà đưa lại Thầy. Thầy là một cái người đứng trung gian, chứ còn mấy con qua lại mấy con nói chuyện thì mấy con đã quen mất rồi.

Phá hạnh độc cư cho đến khi rớt ráo nó bị quen rồi thì mấy con không giữ trọn được đâu. Ngay từ bây giờ mấy con giữ trọn vẹn chừng đó coi như là mất cái trung gian rồi thì nó không có còn nói chuyện được. Mình còn một giai đoạn để phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý rất là kỹ lưỡng mà để mình vào. Nếu mà thành cái thói quen của mình tiếp nhau vậy rồi thì sau này khó lắm, khó giữ lắm đó. Khi trong bụng nó muốn là nó nhảy tới nó nói chuyện rồi, không có ngăn nó được đâu. Cho nên ngay bây giờ thì lấy Thầy làm cái trung gian đó để cho mình học hiểu cái lớp mà Chánh kiến, Chánh tư duy.

[Tu sinh]: Thưa Thầy như vậy tất cả những cái bài của cô Nguyễn Thanh con có thể mượn lại.

[Trưởng lão]: Được, con cứ mượn qua trực tiếp ở Thầy thì những cái bài đó được đầy đủ hết. Mọi người muốn mượn người nào Thầy có hết. Coi như người nào Thầy cũng có hết. Các con sẽ thấy mỗi người người ta có cái văn phong, mỗi người có cái luận, mỗi người có cái viết nó có cái cách khác nhau. Nhưng mà cái nào nó cũng rất hay là vì nói lên được cái đạo đức của nó. Nói được cái

nhân quả. Mỗi người nó có cách viết. Người thì vô đầu nói vậy, người thì nói cách khác nhưng mà nó cũng xoáy vào cái mục đích của nó, nó không có trệch.

[Tu sinh]: Như vậy thì bạch Thầy hiện giờ thì con có thể mượn cái bài quán về thân vô thường và quán thân bất tịnh và thực phẩm bất tịnh của cô Nguyên Thanh?

[Trưởng lão]: Cũng có nhưng mà bây giờ nó đang phô tô, để phô tô xong rồi Thầy. Minh Nhân cũng hỏi Thầy nhưng mà để phô tô xong rồi Thầy cho. Nhiều lắm mấy con, cả mấy trăm trang lận, kể như mà Nguyên Thanh từ hôm mà nộp tới nay viết hơn 600 trang. Viết một cái tốc độ Thầy nói phải nói gần một ngàn trang chứ không phải 600 trang, viết cái tốc độ mà nó ghê. Thầy nói mấy con các sắp sách mà đưa ra cái dịch vụ mà đánh vi tính hai tuần lễ đem về đây phô tô gần 200 trang nó là có mấy bài thôi, nó 5, 6 bài gì đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Những cái bài của cô Nguyên Thanh làm từ cái bài Thảo mộc cho tới bài thứ 12 như vậy là Thầy đánh vi tính lại?

[Trưởng lão]: Mới đánh vi tính được

có 4, 5 bài. Còn một số nữa vì cái giá rất đắt coi như là nó tính một cái trang giấy A4 đó là 4000đ/trang mà đánh tới tính ra thì nó 400, 500, coi 4500: 4000đồng/trang coi như 400000 ngàn con. Cho nên cô Nguyễn Thanh nói thôi để con đánh vì tiền nhiều quá.

[Tu sinh]: 92 trang lận tính ra 3600000đ

[Trưởng lão]: 92 trang lớn. 386000đ thành ra cái số tiền quá lớn, không thể nào mượn được. Mà bên Chân Quang nó nói ăn rẻ đó nó nói 5000đ/trang. Còn nó ăn 4000 nó ăn rẻ.

[Tu sinh]: Chính nó nói cho bài nó tròn đưa ra nó đánh

[Trưởng lão]: Nó muốn đánh nữa, chứ nó nói vậy, nó nói người viết cái bài đó hay. Cái người này làm chính trị ngon lắm đó. Cái người dịch vụ người ta mà nó muốn xin muốn đánh nữa. Nhưng mà đánh tiền đâu mà trả, mình đâu có nhiều tiền quá mà trả, cho nên lần lượt Nguyễn Thanh nó đánh để rồi Thầy gửi

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Bữa đó con ra

đó mà để lấy bài, phải lấy hai cái chỗ, Bởi vì vừa đánh cái bài nào, cái ông chồng phải về người nhà rồi đưa vô. Rồi lấy cái chỗ đánh về nhà này ở đây về có thể vô lấy bài. Ông nói để lát nữa ...

[Tu sinh]: Mình có điều kiện mà Thầy! Mà mình có tiền mình cứ cho họ cái kiểu đó là họ cũng học luôn.

[Tu sinh]: Cho từ cái thảo mộc, cho đến cái đạo đức nhân quả. Trời ơi đọc cái gì mà hay quá vậy!

Cái gì mà hay quá vậy, chuyển đổi luôn.

[Trưởng lão]: Cho nên mấy người đó họ nói là cái bài này là cái người này làm chính trị ghê gớm. Tức là thay đổi người ta, làm cho người ta thay đổi. Đó là cái người đời người ta không biết gì hết, người ta đọc thấy nó mới mê, chứ không có gì. Cho nên cái lớp học của mình nó lợi ích lắm. Cô Diệu Vân mà cô đem về gia đình cô cô bày như vậy mà cô đã hướng dẫn được gia đình của mình thì cũng là cái hay. Có nhiều người người ta cố chấp lắm mấy con, người ta cố chấp người ta không ưa Phật giáo cố chấp lắm. Nhưng mà những cái bài mình viết về nhân quả, về thân vô thường, thực phẩm bất tịnh thì nó

sẽ cảm hóa người khác rất dễ. Cái bài mà Ái ngữ, thấy nó hay lắm. Cho nên cái học của mình là cái học thực tế mấy con. Ở đây mình học thì mình thấy cái tâm của mình nghe nó cũng thoải mái rồi. Còn cái người đời họ đang buông trôi trong cuộc sống. Nhất là nói về thực phẩm bất tịnh có nhiều bài họ đọc được họ hết muốn ăn nữa.

[Tu sinh]: Bài trót của Nguyên Thanh hay lắm à Thầy. Hạnh thiếu dục tri túc, cái bài đó con nghe rồi con thấy hay. Cái bài đó đặc biệt. Cái hạnh đó nó giúp cho mình thiếu dục trong bất cứ mọi thứ chứ không phải tại trong cái Hạnh thiếu dục tri túc về vật thực đâu, cái đó là đặc biệt, nếu mà triển khai cho nó rộng chắc có lẽ là mình giảm thiểu bớt cái tham, cái sân

[Trưởng lão]: Giảm đó con, đọc rồi mình thấy giảm mà nó có cái thể mà giảm, mỗi lần hễ khởi tham muốn gì nhớ thiếu dục tri túc cái nó nhìn ra, để rồi biết đủ. Cho nên những cái học của mình để mình trao đổi với nhau để mình đi tới cái chỗ giải thoát. Cái mục đích của mình không hơn nhau đâu, mà mình đi đến cái mục đích giải thoát. Rồi mấy con sẽ học tới, Thầy nói tới những cái

lớp hè chưa dạy tới, nhưng mà Thầy quảng cáo cho mấy con thấy Thầy dạy từng cái oai nghi, tế hạnh của mấy con thì mấy con thấy cái lớp Ái ngữ, cái lớp Chánh ngữ, tức là dạy cái ngôn ngữ của mình. Tức là nó đi trong cái Đường đi nhân quả của con người, con thấy rõ mà. Thân hành, khẩu hành, ý hành cái nghiệp. Bát Chánh Đạo rất rõ con đường đó chứ đâu phải. Bởi vì khi mà người ta đọc người ta hiểu rồi. Tuyệt vời.

[Tu sinh]: Bạch Thầy hỏi nãy con ngồi ở ngoài thất con nghe lại chút băng rồi tự nhiên rồi cảm nghĩ, tất cả rồi con vô minh quá, không có ai mà không vô minh hết. Người này người nọ đều góp phần cho cái hồi sáng giống như là hồi sáng ngồi giống như là cả cung trời, cái tướng của con nó đến cả cung trời sụp đổ hết trơn, sụp hết trơn hết trội, cái tướng nó đến.

[Trưởng lão]: Đúng vậy, cái lớp học này mà không sống như là cả cái bầu trời sụp đổ hết, không còn cái lối đi, hết rồi. Cuộc đời mấy con sẽ đi mất tiêu. Thầy biết Thầy dựng lại là đem lại cái ánh sáng cho loài người mà nếu mà nó tắt đi là cả bầu trời này u ám tối không còn ánh sáng nữa. Thầy nói thật sự.

Cái đường đi của Thầy giáo dục đào tạo mấy con thật sự. Từ cái con người của chúng ta không có làm sai lệch con người mà bằng cái tiến tới của cái sự hiểu biết. Hiểu biết như thật, để chúng ta sống trong cái hiểu biết, rồi mấy con thấy. Cho nên nó rèn luyện cho mấy con từ tất cả những cái hành động, bây giờ cái ái ngữ mấy con thấy, từ cái Tư duy, cái ý của mấy con là cái Chánh kiến, Chánh tư duy là cái ý rồi. Cho nên cái Ái ngữ tức là cái khẩu nghiệp có phải không, rồi cái Chánh nghiệp là cái thân hành của mấy con mà. Rồi cái thân hành Chánh nghiệp rồi cái Chánh mạng các con thấy nó đi liên hệ một cách lớp học của mình nó liên hệ đến cái mức độ dạy cho mình từng bước, làm sao cái đức hạnh của chúng ta không có. Bây giờ mấy con đòi cái đức hạnh mà chưa học mình đòi mọi người phải đức hạnh như vậy thì đâu có được phải không mấy con, đó là về sau.

[Tu sinh]: Con nghĩ tới nghĩ lui duyên hợp nhau vui quá, bây giờ tự nhiên duyên tan, mỗi người đều cộng một chút cho nó tan, chứ không riêng ai hết, không có lỗi trong cái lớp này hết, mỗi người chút, chút, chút cho nó tan.

[Trưởng lão]: Con nhận cái đó đúng đó, mỗi người có một chút làm cho nó tan đó. Bởi vì mấy con thấy mấy con nói chuyện là mấy con đã làm cái duyên đó tan rồi.

[Tu sinh]: Rồi bắt đầu sụp đổ hết chơn rồi, bây giờ mình không biết làm sao đây. Chứ con buồn buồn con đi lang thang lên đây con nghe. Thầy nói con mừng quá con chạy về con cũng lên đây luôn, con thấy bên Thất đi trước mà con không biết làm sao, thấy bên thất con chạy luôn, con cũng chạy luôn, con thấy mừng quá.

[Trưởng lão]: Còn con làm sao? Sang đi về đi, không có nó nói gì hết, bây giờ giải thể cái lớp rồi, giờ ai cũng chuẩn bị về.

[Tu sinh]: Hồi sáng con thấy mọi người như vậy cảm động quá, mà Thầy không biết Thầy chắc cũng cảm động lắm mà bây giờ Thầy làm sao cho nó sống dậy.

[Trưởng lão]: Tụi con đi về hết để cho mấy cô ba cái cô họ Quảng, ba cô dòng họ Quang về rồi, ba cô cũng hiền lắm....

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái thời điểm này là cái thời điểm tết mà thầy, đi đâu xe cộ khó khăn, đắt giá lắm à Thầy, cái thăm

thương. Con tự nhiên con nghĩ đến cái đó con cảm thương, mỗi người mỗi tự nhiên cái nghiệp của mình xong nó chạy lang thang chạy cái đó

[Tu sinh]: Kính thưa trưởng lão! bữa nay ra đón được xe khó đó ... đất tiền Thầy. Bắt đầu 15, 20 là xe bắt đầu lên giá rồi mà Thầy.

[Trưởng lão]: Vì vậy mới biết là cái nhân quả, nó có lo gì chuyện lớn, nhân quả thì bây giờ ngồi đó chờ cũng phải chờ thôi. Trước ngày mà ai cũng về tết nhất hết mà, chuẩn bị, sẵn mua quà về ăn tết luôn.

Thôi bây giờ không có lo cái vấn đề đó nữa, ngày mai, có thể ngày một cô Út kêu một chiếc xe rồi đưa mấy người mấy cô đó một số thì về Bắc, một số thì về Trung, một số thì về ở dưới An Giang. Có xe

[Tu sinh]: Ra bến xe mà Thầy,

[Trưởng lão]: Đi lại bến xe, rồi cho đi hết, rồi bắt đầu mới dựng lại cái lớp của mình học, tiếp tục cái chương trình học tiếp tục chứ còn không có bỏ. Còn cái người nào mà lộn xộn thôi ở luôn không có được về đây nữa. Thôi chấm dứt, ở đây về lại phá nữa thì

không được chỉ có vậy thôi. Ở đây có sự bình an để người ta tu học nó mới yên. Chứ nay nghe cô Út khóc lóc, mai nghe cô Út khóc lóc, người đó không có yên tâm. Ở đây người ta rất thương cô Út chứ không phải không thương sao?

[Tu sinh]: Ai cũng thương.

[Trưởng lão]: Cô quá vất vả, quá cực khổ, cô lo từng chút mà làm sao người ta không thương, người ta nghe người ta cũng xúc động lắm chứ, mấy con biết. Cho nên vì vậy mình phải làm sao cho nó tránh cái tình trạng này.

[Tu sinh]: Con thấy tránh tình trạng này là Thầy phải sắp xếp cứng rắn nữa đó mà Thầy, không mà để nó cũng tiếp tục

[Trưởng lão]: Thì bây giờ tiếp tục những cái mầm sanh ra từ lâu tới giờ nó không diệt cái mầm đó, mà vì vậy cho nên nó mới còn. Diệt cái mầm đó cũng không phải là chuyện dễ, nó chờ cái cơ hội để thuận tiện. Bởi vì cái mầm đó nó sẽ lòi cả đám.

[Tu sinh]: Nó dễ lòi lắm vì sao? Vì sao nó luôn luôn nó phù hợp với cái tâm dục của mọi người mà Thầy,

[Trưởng lão]: Cho nên là diệt được cái mầm đó thì nó mới bình yên được, mới có sự đoàn kết. Thầy nói rằng Thầy làm là làm mà, không có nói ai mà cãi được, mà xin gì được hết không có xin gì hết. Bởi vì vì lợi ích, lúc mà mình mềm như nước mà lúc cứng thì cứng hơn sắt đá, cho nên không có xin gì hết. Thầy nói không có xin gì được hết, về là về chứ không có. Nhưng mà Thầy biết cái người đó còn được Thầy cho họ, Thầy giữ lại họ cho họ vào, bởi vì Thầy có mở một cái lối cho vào cái viện dưỡng lão ở bên không động để họ núp ở đó, họ chịu đựng ở đó vài hôm.

[Tu sinh]: Bạch Thầy nhờ Thầy làm như vậy mà tự nhiên mọi người họ mới phản tỉnh lại chính mình, mới nhìn lại chính mình mới thấy rằng mình quá vô minh thực sự, mình quá làm những cái điều mà mỗi người đều có một cái để mà làm cho nó tan hoại mình mới nhìn lại chính mình. Còn nếu mình cứ xuôi xuôi cái tự nhiên cái dễ duôi, dễ duôi, dễ duôi. Từ cái dễ duôi ít cho đến cái dễ duôi nhiều mà sáng tuy rằng như vậy nhưng mà rồi làm nhiều người cảm động quá, có nhiều người khóc làm con chịu không nổi.

Thưa Trưởng lão con ....

Bạch Thầy! 52:20

Con chắc về thăm bên nhà con, nhân tiện thì ở đó ít bữa.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, bây giờ là mấy con phải đi thôi, như vậy là được rồi chứ không có gì hết. Trong cái dịp tết này mấy con đi chu du một bữa ăn tết thiên hạ một bữa, mới biết ngoài đời họ vui vẻ như thế nào, cứ đi không sao đâu.

[Tu sinh]: Con nghe thầy cùng con về một trong

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Trong cái thời gian mà lúc mình đi thì mình có chuyện thưa hỏi nào?

[Trưởng lão]: Coi như là bữa nay Thầy biết mấy con còn những cái điều kiện gì Thầy mới đến chứ ngày mai Thầy bỏ chùa. Đi mình đi luôn, không có nói gì hết đi tắt lo mà tập tu, có gì mình hiểu biết bao nhiêu đó mình tu, cái lớp học coi như là đóng cửa rồi, bây giờ coi như là đóng cửa ăn tết. Cũng như là trường học à, sắp sửa tới tết rồi, đưa ông Táo là đóng cửa rồi, không có dạy nữa đâu. qua tết rồi tính ngày nào đó tựu trường rồi mới vô học. Còn bây giờ Thầy không dạy

thôi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Còn bức thơ con gửi Thầy coi giúp con.

[Trưởng lão]: Để Thầy coi giúp rồi Thầy trả lời. Thầy có xin băng, đĩa. Thầy có nói với Thanh Trí để cho băng đĩa con. Không biết kinh sách cô Út cô có góp lại cho con chưa?

[Tu sinh]: (54:13) Dạ hồi nãy cũng không có .. thì con chỉ cần lấy sách ra xong ...

[Trưởng lão]: Con nhớ nhà thì về sớm sớm chút không có sao, bởi vì cái khóa nó nghỉ rồi.

[Tu sinh]: Con còn đợi con mới về được

[Trưởng lão]: À con còn đợi cho nó về rồi con mới tháp tùng về thì cũng không có sao đâu có vậy chứ mấy rồi về ăn tết sớm chút. Thầy bây giờ cho về ăn tết cứ về, tại cái duyên của cái lớp này.

[Tu sinh]: Dạ con cũng muốn được với Thầy viết về quán Thân vô thường , thân bất tịnh, thực phẩm bất tịnh của Nguyên Thanh về con có thể đọc cho những đứa em con

nghe.

[Trưởng lão]: Cũng được không có sao đâu để rồi Thầy coi rồi Thầy sẽ gửi cho, trong kia tụi con còn mấy hôm nữa chưa có về.

[Tu sinh]: Thưa Thầy có thể giúp con xin ...

[Trưởng lão]: Thầy có nói mà cô Liên Châu hôm cô về mà cô không có mang về con, để Thầy hỏi, hể có duyên thì có mà không có duyên thì cũng khó chứ không có sao đâu. Có đủ duyên thôi, từ từ đừng có lo cái chuyện đó, chắc chắn là phải có. Bây giờ mấy con đi, còn con về Thường Chiếu ăn tết, về Thường Chiếu ăn tết vui lắm. Rồi, có gì không con? Người nào mà không có chỗ ăn tết thì thôi, ở đây ăn tết, ăn tết trong âm thầm lặng lẽ, tới bữa mình đi khát thực đồ ăn mình về ăn tết một mình. Chứ còn không có chèn chén với ai được đâu nha.

Rồi bắt đầu mấy con phải chuẩn bị con, nếu mà người nào còn tu thì chuẩn bị cho hẳn hoi, chứ nếu không một lần nữa Thầy không chấp nhận, thầy bỏ Thầy đi chứ thầy không có ở đây nữa đâu? Kỳ này Thầy không đuổi mấy con đâu.

[Tu sinh]: Qua tết có khóa không Thầy?

[Trưởng lão]: Có thể tiếp tục, nhưng điều kiện là người nào biết sám hối, giữ gìn đúng thì Thầy sẽ mở. Chứ bây giờ tới tết mà mấy con tập trung nói chuyện rồi Thầy không mở. Tại vì nếu mà nói chuyện coi như mình trong những cái cuộc mà Thầy giải thể này mình còn nói chuyện thì phải là Thầy không chấp nhận. Mình còn ở lại đây mà mình còn nói chuyện là mình chết, thầy không mở đâu. Mở thì cũng quen cũng nói chuyện gì đó thôi Thầy không dạy nữa. Rồi bây giờ đây cái lúc này mình ở mình phải sống làm sao ra sống chứ còn Thầy thấy mà nói chuyện này kia thì Thầy thôi Thầy không mở nữa, Thầy đình chỉ luôn.

Đó là mấy con muốn mở hay là mấy con muốn đóng thì mấy con tự mấy con rồi chứ đâu phải Thầy đâu. Thầy luôn luôn lúc nào cũng sẵn sàng mở lớp học để dạy nhưng mà mấy con phạm giới là Thầy không mở.

Cho nên vì vậy mà mấy con muốn nói chuyện thì mấy con đi về đi rồi mặc sức nói cho đã đi, ngoài đó nói cho đã đi rồi đi về trong này thì đừng nói nữa có như vậy thôi. Chứ bây giờ trong này mà còn muốn

nói tới, nói lui rồi rút cục rồi cái khóa học này chuẩn bị đến cái độ cư trọn vẹn ngày nay cho ngập đầu, mình không chuẩn bị cho mình sau này mình làm sao mình được, khó lắm chứ đâu phải dễ.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Bây giờ thì ... sám hối trước chúng, rồi sám hối trước trưởng lão.

[Trưởng lão]: Thôi con, sám hối hồi sáng đủ rồi, cả hai chúng nữ, chúng nam đủ rồi. Thôi! Không có sám hối chi nữa. Còn Quý Thầy, Quý sư không có giấy tờ thì cũng nên về trong lúc này vì buổi chiều nay thì có lẽ là cô Út sẽ ghi danh sách của những người nào có giấy phép đảng hoàng thì mới ở được, còn người nào không thì không có ở được. Vì gần tết thì lúc sắp sửa tết thì nhà nước người ta lo lắm, người ta sợ mình làm động, cho nên người ta quản lý mình chặt, cho nên mình phải làm sổ sách đảng hoàng. Trước những cái lễ, trước những cái dịp tết nhất mà về mà 58:33 về cái ngành an ninh người ta quản lý chặt, người ta sợ trộm cắp, cướp núp ẩn ở trong cái chùa này kia rồi đi ra bậy bạ thì ảnh hưởng cho cái địa phương đó, người ta sẽ bị của, bị phạt cái địa phương

đó có trộm cắp thì cái vấn đề đó mấy con có giấy tờ chứ mấy con đến ở không có giấy tờ thì người ta không chấp nhận, cho nên mấy con sẽ lo, còn nếu mà không thì mấy con tạm thời mấy con đến những cái chùa Giáo Hội những con yên tâm mấy con ở chứ mấy con ở trong này không có yên đâu. Thì nhớ kỹ cái vấn đề đó nó không có đơn giản, vì cái giấy tờ tạm vắng, rồi nó xin tạm trú ở địa phương này. Tất cả những cái khó của chúng ta. Còn người nào có tạm vắng tạm trú thì mấy con bình an, không có gì hết, nhưng mà cũng làm cái danh sách để nộp lên trên Công An Xã nó sẽ kiểm tra lại không biết nó có để. Bữa nào nó xuống nó kiểm tra như hộ khẩu của mình ở trong tu viện, còn nếu mà nó có đủ phước hơn thì tức là nó không có kiểm, chứ nó kiểm cũng động lắm mấy con.

Từ hồi nào tới giờ mấy con về đây nó không có tìm nhưng mà từ hôm tới nay cái lớp học của chúng ta bị động thì bắt đầu nó tới nó tìm, nó kêu cô Út hồi hôm bảo cô Út phải trích ngay cái danh sách của các vị mà tạm vắng ở đây nộp cho nó. Khi mình nộp cái danh sách đó rồi thì có thể trong cái trước tết thì có thể nó đến nó kiểm tra coi xem có thừa, có thiếu gì không? Thì trong

lúc đó có người có hộ khẩu mình xin tạm trú ở đây rồi, nó có cái danh sách ở đây rồi nhưng mà vắng mặt thì người ta về ăn tết có gì đâu, chuyện đó cũng dễ. Còn người có mặt thì mình có xin rồi thì cũng đâu có lo, nó đơn giản cho nên mấy con chuẩn bị.

Còn mấy người mấy con có lỗi thì mấy con cứ về đi rồi một thời gian sau bình an thì con trở lại, mà về sau thì phải cố gắng hơn những cái lỗi lầm. Thầy thì luôn luôn lúc nào cũng hoan hỉ thôi, tha thứ cho mấy con hết, nhưng mấy con phải biết sửa lỗi mình.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão con thấy ... 1:01:06 nói chuyện dữ quá ...

[Trưởng lão]: Bởi vì con nói cái đó nó quá lớn, còn họ lén họ nói chuyện. Nhưng bây giờ coi như là những cái kỷ luật của tu viện bây giờ nó thay đổi rồi, cho nên thành ra như mấy con mà nói chuyện mấy con cũng bị rời khỏi ở đây chứ không khéo rời người ta cũng nói là mình nói chuyện, người ta nói có người nói chuyện hơn tôi nữa thì tại sao không đuổi, đuổi hết đó chứ.

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: không, cũng được, nhưng mà có xin để mà nói chuyện này kia thì phải xin ra ngoài nhà khách nói chuyện chứ mình vô trong thất mình nói chuyện thì nó quá tẻ, cái nơi để mình tu học để thanh tịnh dẫn con cháu mình vô. Bởi vậy Thầy thấy đó là một cái chướng đó, muốn nói chuyện gì với con cháu thì mình cứ ra ngoài nhà khách mình nói, cho hay rồi ra chứ đừng có dẫn vô vào ... bởi vì khu của người tu mà mình dẫn vô cái thất của mình thì những cái thất nó ưa nhìn người ta thấy nó chướng quá, động.

[Tu sinh]: Động tâm lắm

[Trưởng lão]: Động tâm. Gia đình rồi con cháu rồi đến người gần. Ở đây không phải là cái gia đình, chỗ mình đến mình tu cho nên mình đưa những người thân mình đến đó thì không được như vậy mình muốn nói chuyện thì phải ra nhà khách. Bây giờ con cháu mình có đến không được ở trong khu chuyên tu. Cái này là cái chỗ nhập thất chứ không phải là chỗ nói chuyện. Bây giờ đi ra nhà khách nói chuyện, ra nhà khách cái chỗ đó là cái chỗ động mấy con. Chỗ này mình nói chuyện mình không ... người ta đang tu, mọi người người ta đang tu, mà

mình rần rần ở trong cái thất của mình người ta ở xung quanh mình người ta làm sao tu được. Không nghe nói chuyện thì thôi nội cái đi tới, đi lui lảng xãng cái thất ngồi năm, bảy người thì đã động tâm người ta rồi

[Tu sinh]: Cứ 6,7 giờ chiều những cái thất ở gần chỗ thất con có người qua nói chuyện, buổi chiều người ta bỏ luôn.

[Trưởng lão]: Cái vấn đề đó là sau cái đợt này rồi thì chúng ta sẽ có một cái cuộc cách mạng quét sạch những cái này ở trong cái khu vực tu là không được tiếp người nào trong thất. Thầy sẽ nói cho cô Út, có ai đến đó thì giữ họ lại ngoài, rồi sẽ cho người đến gọi cái người thân đó đi ra xin gặp, để bào vệ cái sự tu tập chung cho mọi người.

[Tu sinh]: Làm như vậy có khi có bữa cái người khách họ vô họ kêu cô Út không chạy tọt vô cái góc con bây giờ chẳng lẽ con lại đi ra. Cho nên bởi vậy đành phải đưa mấy cái giấy tờ chút chút thôi nhưng như vậy nó cũng động. Nghĩa là dùng dùng cái là khoảng mấy phút sau mới thấy cô Út Hai Tánh thì cái người đó họ nói xin cô Út rồi mà nói xin như vậy cũng không được, nhưng mà con đâu có dám nói thấy cô Út chạy tới

con nói chắc cô đó có chuyện rồi con đoán là chắc có chuyện. Cho nên nhiều khi đồng ý cho thẳng cái người thân vô trong thất luôn là một cái chướng ngại rất là lớn.

[Trưởng lão]: Cứ cho người kêu cái người thân đó ra ngoài cái nhà khách tiếp những người thân của mình. Thầy sẽ cho người ra hết, bởi vì những cái này Thầy đã trực tiếp thấy những điều này bởi vì quá cái tình cảm mà quên cái nơi tu nên vì vậy mà nó không có được, chúng ta phải chuẩn bị lại những cái sơ sót để giúp cho những người khác tu hành được tốt hơn chứ không thể mà được. Bởi vì mình nó có những cái sơ sót từ những cái sơ sót đó mình sửa lại cũng như những cái lỗi lầm của mình từ hôm nay nó không còn sơ sót không phải là ai giải hết, nhưng mà Thầy nhắc nhở nhiều quá mà nó vẫn không nghe lời nó không có thay đổi, mà coi nó còn muốn gia tăng hơn, nó xem thường. Cho nên buộc lòng mình phải cương quyết mạnh mẽ chứ không thể nào, cho nên lúc mình phải cương, lúc mình phải nhu nếu mình nhu không thì không có điều khiển được ai hết.

163-(LCK-067B)

* **Định vô lậu là pháp tu chính**

* **Vấn đạo nghe băng**

* **Tứ Niệm Xứ**

---->>❖<<----

[**Tu sinh**]: Thầy dọn cái này thì con nghĩ là chuẩn bị vào tu Tập Tứ Niệm Xứ cho tất cả mọi người, nếu mà không dọn cái này thì tu tập Tứ Niệm Xứ không bao giờ vô hết.

[**Trưởng lão**]: Không vô được.

[**Tu sinh**]: Mới ngồi một chút, cái thanh thân một chút cái bắt đầu sanh khởi (0'16").

[**Trưởng lão**]: Mình phải biết được tới cái giai đoạn nó phải sự yên tịnh như thế nào để mà tu tập có kết quả. Mà nếu mà không dọn sạch như thế này thì không bao giờ tu được. Cứ mà yên được bữa, hai bữa cái động làm sao mà tu được mấy con?

[**Tu sinh**]: Học nó cũng đỡ, học về Định Vô Lậu nó còn đỡ. Nhưng mà khi mà quay tới Tứ Niệm Xứ thì phải độ cư 100%.

[**Trưởng lão**]: Nó áp dụng vô thân tâm

của mình liền, tuy rằng mấy con trong cái giờ đó áp dụng từng cái niệm bằng cái đề tài của Thầy cho để mà xả tâm, nhưng mà cái xả tâm đó thì phải trong những cái thì giờ mà nó còn, thì mấy con áp dụng vào cái đó mà quan sát thân, thọ, tâm, pháp Tứ Niệm Xứ. Mấy con thấy nó vừa áp dụng trên cái học của mình, vừa áp dụng trên cái bài tri kiến để giải thoát, vừa lại nhiếp tâm an trú ở trên Tứ Niệm Xứ, các con thấy chưa? Chứ nó đâu có dễ, mà bây giờ cứ động hoài. Mà tới cái giai đoạn này mà động nữa thì làm sao mà tu đây. Rất khó chứ không phải dễ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Thầy có dạy là đừng nghe bằng.

[Trưởng lão]: Tới đây, tới cái lớp này đẹp hết không có nghe bằng nữa.

[Tu sinh]: Nhưng mà trong cái lúc mà khóa tu về Định Vô Lậu thì con, đúng ra là con cũng đẹp hết mấy cái máy cassette; nhưng mà con lại, nhiều cái lời mà Thầy giảng cho con ở đây đó, con hỏi hoặc là những cái huynh đệ con hỏi; thì con nghe ở đây, nó chỉ tiếp thu được, Thầy giảng 10 mà con tiếp thu được có 2, 3 hay là 5 thôi.

Nhưng mà, sao tự nhiên con về con

nghe lại, thì Thầy giảng con bao nhiêu lần như thế này mà tại sao bao nhiêu lần con vẫn không nghe. Con nghe mỗi một lần con nghe tới, nghe lui hai lần, hai ba lần những cái lời Thầy dạy, thì con muốn nói rằng: “Ủa Thầy dạy như thế này, mình phải tu như thế này mà tại sao mình cứ hỏi theo kiểu kia”. Cho nên con mới nói rằng thì thôi, thì trong cái lúc cái sự tu Định Vô Lậu cho nên con vẫn cứ giữ để con nghe những cái gì mà Thầy giảng.

Nhưng mà khi con áp dụng vào cái vấn đề gọi là tu Tứ Niệm Xứ thì nghe bằng cũng là chướng ngại, vì khi nghe xong rồi đó, nhiếp tâm nó cũng không được. Thì Thầy dạy như vậy này, con nói Thầy dạy ngăn cản rất là đúng, nhưng mà bây giờ trong lúc mình vừa Định Vô Lậu vừa Tứ Niệm Xứ nữa; hai cái bây giờ làm sao, một là bỏ Tứ Niệm Xứ, hai là bỏ Định Vô Lậu, con lằng sằng hai cái việc này, vì nếu mà mình không nghe kỹ cái lời của Thầy thì mình lại hành trật đi theo cái ý của con.

Con cứ hỏi tới hỏi lui những cái, mà nhiều khi con thấy đáng lẽ là mình phải hiểu rồi chứ nhưng mà sao mình cứ hỏi những cái mà mình không hiểu, mà Thầy đã giảng kỹ

như thế này này, hành như thế này này, từng bước như thế này mà tại sao mình hành từ lum từ la theo cái ý của mình như vậy. Cho nên con nói thôi bây giờ trong cái thời Định Vô Lậu thì cũng ráng nghe một chút. Nhưng mà có nhiều lần con nói thôi con đẹp hết, một cuốn băng này thôi là đẹp, nhưng mà sao tự nhiên lại băng ở đâu ra cho con nữa. Nó chướng vậy mà Thầy. Con nói thôi hết cái này là đẹp, mà qua ngày mai kia, con nói vậy cái băng sao tự nhiên nó mang tới, nó đó là nghiệp chướng đó mà Thầy; nhưng mà con nghĩ là thực tế thì đây còn nằm trong cái Định Vô Lậu, còn đang phải suy xét, còn đang phải suy tư, phải suy nghĩ để mà làm cái bài.

Nhưng mà con làm cái bài Định Vô Lậu con thưa thiệt Thầy con chỉ bỏ khoảng 60%, 70% thôi chứ con chưa có làm hết cái công sức của con đâu. Con chỉ làm vì mục đích của con là con cố gắng tập về cái chướng ngại về cái nhiếp tâm, với cái chướng ngại về vấn đề gọi là Tứ Niệm Xứ. Cho nên con có hai cái chướng ngại đó mà con đi nó làng sàng, con hỏi Thầy đó làng sàng hoài mà may là tự nhiên nó có cái gì đó gỡ con, cho nên khoảng hai tuần nay tự nhiên con thấy

nó có vẻ đỡ hơn một chút, nhưng mà đỡ đỡ vậy chứ nó còn chướng ở mấy cái băng.

[Trưởng lão]: Thật sự ra như thế này nè mấy con, trong khi Thầy dạy mấy con ở *triển khai cái tri kiến của mấy con, thì mấy con tập trung trong cái Định Vô Lậu là hay nhất, cái đó là cái điều chính của mấy con trong cái giai đoạn này.* Còn kia, tập cho mấy con quen trên Tứ Niệm Xứ thôi. Cái này mấy con cứ cố gắng ở trên cái Tứ Niệm Xứ mà tu, lấy nó làm chính mấy con nỗ lực ham tu thì nó sai.

Còn mấy con tập cái **Pháp Thân Hành Niệm, là chẳng qua mấy con tập phá cái hôn trầm, thùỳ miên cho nó tỉnh thôi, nó cũng chưa phải là cái pháp chính.** Chính cái Định Vô Lậu phải triển khai cái tri kiến của mấy con chính. Những cái bài học của mấy con, mấy con lắng nghe kỹ từng chút, từng chút để thu thập từng cái hiểu biết trên cái vô lậu đó. Đó là cái chính.

Cho nên mình dồn hết những cái công phu, những cái thời gian lúc nào. Thay vì bây giờ con chưa có nghe rõ thì về mở băng nghe rõ cái này, thì nó đúng. Chưa từng đọc được cái bài này mình mở ra mình đọc cái bài này, coi xem những cái gì mà nói ở trong

này, như thế là như thế nào? Càng đọc nó thâm nhuần, bởi vì mình tập trung cái đầu để **chính tu của mình là Định Vô Lậu mà, nó triển khai những cái tri kiến, mà mình cứ lo mình nhiếp tâm đừng có niệm thì chết nó rồi, nó diệt cái tri kiến mình mất đi rồi, con hiểu không?**

Còn cái này mình chỉ làm quen để cho mình quan sát vậy thôi chứ chưa phải cần đâu, tới chừng cần thì tới chừng đó nó khác không phải vậy, cái pháp chính, cái pháp phụ, cái này phụ thôi, còn cái kia là chính. Chính mà mình không thấy nó là pháp chính mà mình cứ biến nó thành cái pháp phụ rồi mình lằng xằng hai pháp, ôi da không biết cái nào?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Thầy dạy khi mình nhiếp tâm với một bên là mình triển khai tri kiến, mới đầu là Thầy dạy nhiếp tâm tức là để mình tu cái Chánh niệm, thì con lại thấy: ủa, bên này thì mình không cho nó khởi niệm, còn bên đây thì mình phải phát triển cho nó niệm, cho nên hai cái nó nghịch, cho nên nhiều khi con muốn hỏi Thầy cái điều này.

[Trưởng lão]: Nay con mới hỏi cái điều này. Bởi vì khi mấy con giữ yên lặng thì mấy

con phát triển, bên đây nó phát triển ra; còn mấy con không giữ yên lặng cứ suy nghĩ hoài nó không có triển nổi đâu, nó không có triển khai triển nổi đâu. ***Bây giờ con triển khai không nổi cái điều đó. Con giữ yên lặng hết, đừng có cho nó nghĩ gì hết; bắt đầu con lại suy nghĩ, cái bắt đầu nó bật ra. Từ cái chỗ yên lặng này nó mới bật ra.***

Người ta dùng cái đó, cho nên Thầy bảo mấy con im lặng nhiếp tâm an trú trong một phút, chỉ cần một phút thôi, rồi mấy con xả ra, sử dụng qua Định Vô Lậu thì mấy con thấy nó vẫn như vậy. Còn cái này mấy con, bên đây động quá động, bên đây tĩnh quá tĩnh, hai cái này nó đối chọi nhau, nó mâu thuẫn. Tại vì mấy con chú ý, người ta ***chỉ một phút nhiếp tâm an trú thôi***, mấy con tính làm cho tăng lên 5, 10 phút, thôi rồi. Mấy con không hiểu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thấy những cái lời Thầy dạy có thể chúng con áp dụng không được, mà không hiểu nữa, không hiểu để áp dụng, nhưng mà đến một tuần, hai tuần hoặc một tháng sau Thầy dạy thế này mà mình làm trật lất đi, từ đấy nó mới phát triển lên nó mới hiểu cái đó. Cho nên có nhiều khi Thầy dạy mà nó trước những

cái lúc mà tụi con đã hành tới, rồi chúng con hành tới: Ủa, sao cái này Thầy dạy hay quá mà sao hồi đó mình nghĩ như thế này, mình làm như thế này lúc đó nó mới đi. Giống như là Thầy dạy phát triển trước mà tụi con cứ đi lò mò rất là chậm, nếu mà tụi con không có cái trí tuệ tốt hay là sự tu tập tốt thì con lò mò, Thầy dạy hôm trước thì vài ngày hôm sau là nó tới rồi, ai dè cứ lò mò hoài tuần sau mới phát giác. Nhiều khi là hỏi loãng quãng nữa chứ, hỏi hết thời gian quá nhiều.

[Trưởng lão]: Hỏi mất thời gian. Thì bằng chứng như Nguyễn Thanh hỏi rồi, nó nắm vững được, cái nó phát triển nó viết được.

[Tu sinh]: Nó nhanh nhạy bén.

[Trưởng lão]: Nó nhanh nhạy bén, nó là cái thông minh rồi, còn mình thì Thầy nói rồi về bất không được, trời ơi ráng con ngồi viết như vậy còn hết sức. Con thấy không? Không thể triển khai hơn được. Cho nên cũng như bây giờ Thầy dạy tu, Thầy dạy cái ý của Thầy như vậy mà lại hiểu như vậy, cho nên về tu tập tới chừng bật ra hiểu: Trời ơi Thầy dạy như vậy mà mình tu cứ loanh quanh gì kỳ vậy. Đó là một cái trường hợp tại vì mình hiểu sau cái thời gian phải có kinh

nghiệm rồi mới thấy được, có tu tập rồi mới thấy. Còn người ta khi nghe rồi, hiểu trước cái đó, người ta hiểu đúng cái đó cho nên người ta bắt vô người ta làm liền, người ta làm cái rọc.

[Tu sinh]: Cho nên bởi vậy là nó chậm. Theo khoảng gần ba tháng mà phát triển về cái Định Vô Lậu là con thấy thật sự ra là con đã được tiến triển lên một bước nữa. Vì mấy lần trước con học Thầy dạy con bị ôm pháp tu thôi, mà khi ngưng ôm pháp là trong nội tâm của con là bị ác pháp nó tới. Nhưng ôm pháp là bị ác pháp nó tới, mà cứ ôm hoài, ôm hoài, mà chẳng lẽ, ví dụ như con đi chỗ này, chỗ kia mà con cứ ôm pháp hoài đâu có để ôm được, chỉ có ở đây là ôm được.

Nhưng mà từ khi con tu tập về cái Định Vô Lậu, Thầy dạy, con không cần ôm pháp, con không cần ôm, con cứ ở một ngày đó con giữ thanh thân thôi, con cứ giữ bình thường. Nhưng mà có một cái tri kiến, con để ý con nằm, con để ý chỗ đi, để ý con ngồi. Nhưng mà ác pháp nó đến, nó có đến xẹt qua một cái là tự nhiên, không biết ở đâu trong nội lực con không có một cái tri kiến gì đó nó làm cho cái kia trở lại bình thường.

Con thấy nó rất là tuyệt diệu cái chỗ đó,

mà mới có ba tháng phát triển về tri kiến này thôi, và nếu mà nỗ lực mà pháp triển cho đúng mức nó nữa, thì nó có một nội lực rất là mạnh, mà mình không cần phải ôm những cái pháp như Thầy dạy lâu nay về Chánh Niệm Tỉnh Giác; hay là những cái, ôm ít sơ sơ thôi. Nhưng mà mình có cái tri kiến tốt là nó sẽ bạt hết những cái kia.

[Trưởng lão]: Nó ly đó con, nó ly được.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như mấy kỳ con cảm thấy mệt, con nằm, nếu mà ôm những cái gọi là phương pháp tu tập của Thầy dạy đó, ôm nó mà khi con nằm một thời gian chỉ một vài tiếng đồng hồ để thả lỏng thì ác pháp nó đến nó tấn công liền. Nhưng mà hôm nay con tu tập cái tri kiến cũng nằm thả lỏng, con để ý coi thử qua 2, 3 tiếng đồng hồ, nó cũng không làm gì con nổi. Ác pháp gì nó đến, tự nhiên sao nó có cái gì ý nó hay lắm à Thầy. Con thấy con có cái đó là tiến triển lên được cái bước đó, mà nếu mà giữ được cái tri kiến này tốt, mà nó tăng trưởng lên thì chắc có lẽ là nó có một cái sức mạnh để nó ngăn chặn với cái ác pháp, con nghĩ là mình được tiến bộ một chút xíu.

[Trưởng lão]: Với và lại cái lớp học triển khai tri kiến của mấy con, mấy con cứ

ngĩ đi. Mấy con trở thành một người giảng sư rất là đầy đủ, không có chỗ nào mấy con thiếu sót được. Cho nên Thầy đào tạo mấy con là đào tạo cái người lãnh đạo chứ không phải là đào tạo cái người tầm thường đâu. Nhưng mà lãnh đạo cả thân giáo, thuyết giáo đầy đủ hết, các con cứ làm bài đi rồi các con sẽ thấy tiến bộ trên sự làm bài của các con. Các con trở thành những cái nhà thuyết giáo, lần lượt thì mấy con áp dụng từ cái chỗ tu tập của mình. Từ cái triển khai cái tri kiến mà mấy con trở thành những nhà lãnh đạo hết chứ không có còn cái chỗ nào. Đó là cái đào tạo của Thầy mà, bây giờ đào tạo để trở thành những bậc A la hán.

[Tu sinh]: Trở thành nhà văn luôn đó Thầy, hồi đó con không biết viết mà bây giờ dường như là trở thành một nhà văn luôn.

[Tu sinh]: Nhà văn còn thua nhà lãnh đạo của Tôn Giáo, nhà lãnh đạo của Thân giáo, thuyết giáo...

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Tứ Vô Lượng Tâm làm ra bốn bài hay là một bài một Tứ Vô Lượng Tâm?

[Trưởng lão]: Bài Tứ Vô Lượng Tâm thì con sẽ làm bài Từ trước, cái Bi, rồi mới cái

Hỉ, rồi tới cái Xả. Mỗi cái riêng ra từng bài một, một bài rất nhiều, viết mệt. Chứ không phải mình dồn vô Từ, Bi, Hỉ, Xả làm một bài thôi, ba bốn trang thì thôi rồi, đầu hàng luôn.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cũng như Thầy nói cái bài chữ Từ với chữ Bi. Cái Từ nó như chữ Ái, còn chữ Bi nó thương xót, mà con thấy hai cái nghĩa này nghĩa nó tựa tựa giống nhau, nó khó làm bài lắm.

[Trưởng lão]: Chút nữa rồi Thầy về rồi sẽ cho vô.

[Tu sinh]: Cái chữ Từ với cái chữ Bi Thầy, cái chữ Từ nó dễ làm bài hơn chữ Bi nữa. Cái chữ bi mà Thầy nói cái cảnh thương xót, mà nhiều khi mình nói cái thương xót nó quay sang nó lọt vào cái chữ từ.

[Trưởng lão]: Đó là tại con không hiểu rồi nó từ, bi nó lộn xộn. Chứ còn nó từ nó từ, bi nó bi chứ không có hai cái này nó lộn xộn, đâu nó ra đó. Cho nên Thầy nói ví dụ vậy chứ? Con nắm bắt được vậy con triển khai nó còn sâu sắc hơn nữa, mà nó rất hay con.

Mấy con tới, bởi vì nó là pháp độ nhất để đi đến cứu cánh giải thoát. Nó bốn cái pháp độ nhất của đạo Phật là Từ, Bi, Hỉ,

Xả mà. Cho nên vì vậy mà triển khai cho đầy đủ mỗi một cái tâm từ của mấy con nó thâm nhuần sẽ thấy, người ta chửi mình cũng không giận nữa, nó vậy đó mấy con biết, nó ghê gớm lắm chứ không phải là. Cái bài học nó đơn giản vậy, mấy con trở thành những nhà văn viết những cái lòng từ mà đọc người ta xúc động khóc. Rồi tới mấy con viết cái tâm Bi. Tâm Bi là những cái nhà từ thiện họ đi cứu trợ người nghèo, người đói, người màn trời chiếu đất là tâm bi chứ còn không phải tâm từ đâu.

[Tu sinh]: Còn nếu mà người ta có cái vì danh, vì lợi họ có phải tâm bi không Thầy.

[Trưởng lão]: Danh, lợi thì thôi khỏi nói bi đi.

[Tu sinh]: Họ cứu trợ nhưng họ phải có cái danh, họ có cái danh tiếng, họ có cái lợi nữa nên họ cứu trợ người ta.

[Trưởng lão]: Cái đó thôi khỏi nói mà cũng không từ, cũng không bi nữa, cái đó là sai rồi. Ở đây khi mà viết rồi thì mấy con cũng vạch cái mặt mà từ, bi giả. Chứ không phải, khi mình viết ra rồi là để mình vạch ra những cái lầm lạc ở trên cái tâm từ, tâm bi. Thì nó sẽ đụng chạm tới cái nhà từ thiện

làm cái chuyện danh, lợi ở trên cái lòng từ thiện của họ. Họ từ thiện chứ đâu phải là họ không từ thiện. Cho nên làm chuyện ác không, làm kêu gọi người ta đóng góp rồi mình ăn phân nửa, đem ra có chút. Thì cái đó là từ thiện thật? Cho nên trong cái vấn đề này, khi mà viết tâm từ, đứng trên góc độ Phật giáo mấy con triển khai ra.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Viết về Tứ Vô Lượng Tâm như vậy thì có đưa vô cái đặc tướng, đặc tính vào đó không?

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên nó có tướng, tính đủ ở trong đó, nhưng mà mình không nhắc ra chứ người ta đọc người ta thấy tướng, tính đủ, rồi duyên hợp nữa con. Duyên hợp, tan ở trong đó.

[Tu sinh]: Dạ cũng đưa vô trong đặc tính vào.

[Trưởng lão]: Nó đủ hết, coi như cái bài của mình nó không đi ra ngoài cái khung đó đâu. Bởi vì cái hành động của mình nó là cái tướng rồi. Mà cái tính của nó nói lên cái lòng thương yêu thật, giả ở trong đó rồi.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Vậy có phải con hỏi là cái đặc tính có phải là nói chung là đặc tính, đặc tướng, duyên

hợp, duyên tan, tức là nó là 12 nhân duyên không?

[Trưởng lão]: Một cái hành động đó?

[Tu sinh]: Con muốn nói là năm cái nhóm này tức là đặc tính, đặc tướng, duyên hợp, biến đổi và duyên tan, cái này nói về 12 Nhân Duyên nhưng mà thay đổi cái tên?

[Trưởng lão]: Không phải con.

[Tu sinh]: Ví dụ như là, đặc tính là do vô minh hành, cái cách thức là cái đặc tính rồi, còn cái tướng của nó là danh sắc rồi, cái duyên hợp.

[Trưởng lão]: Tại con nghĩ vậy, nhưng mà con có nhiều khi Thập Nhị Nhân Duyên nó phải 12 cái duyên mới đủ, còn cái này nó không có đủ con, có cái đặc tướng, tính trên cái tâm từ nhiều khi trên cái duyên đó nó không có đủ Mười Hai Nhân Duyên, cho nên mình không ghép Mười Hai Nhân Duyên vô đây được, khi đó nó có ưu, bi, sầu khổ bệnh tử đau. Khi mà làm từ thiện nó chưa tới đó, thành ra nó đâu có cái duyên đó được, còn cái kia nó kết hợp nó thành cái duyên. Cái duyên Mười Hai Nhân Duyên nó phải có một cái chữ duyên đó con.

[Tu sinh]: Ý của con hỏi là năm đặc tính, năm cái nhóm này này Trưởng lão đưa.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nó nằm ở trong Thập nhị Nhân Duyên, con muốn nói cái đó Thầy biết rồi, tức là năm cái là đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi, đó là nó nằm trong Thập Nhị Nhân Duyên, cái đó thì nó nằm trong Thập Nhị Nhân Duyên. Còn cái hành động làm cái việc từ thiện, lòng thương yêu mình khởi nhiều khi nó thiếu duyên, Mười Hai Nhân Duyên duyên nó chỉ có 6 duyên, rồi 8 duyên cho nên còn thiếu.

[Tu sinh]: Ví dụ như đặc tướng của nó, đặc tướng của cái thảo mộc nó chỉ có cái danh sắc thôi nó không có lục nhập.

[Trưởng lão]: Thì đúng rồi, nó thì nó như vậy đó thì mình không thể nào nói được. Bởi vì chỉ có con người mới có lục nhập

[Tu sinh]: Thưa Thầy bây giờ thấy cái đặc tướng xong rồi mới tới cái duyên hợp. Duyên hợp tức là nó hợp thêm cái gì, tức là nó xuất hiện thêm cái thọ, con nghĩ năm cái nhóm này tức là Mười Hai Nhân Duyên. Nhưng mà nếu mà nói về con người thì có lục nhập, nếu mà nói về thảo mộc không thì

nó không đúng đâu.

[Trưởng lão]: Nó thiếu, nó không có cái lục nhập thì nó mất một duyên của người ta rồi, nó không có đủ. Cái lục nhập là nó nằm ở trong cái mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Sáu cái căn của nó con, lục nhập có sáu căn, sáu trần. Thành ra cái chỗ lục nhập nó không phải có sáu căn không mà nó phải cộng thêm sáu trần mới gọi là lục nhập.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Nãy có nói về vấn đề nghe máy nghe băng trong thời gian Niệm xứ, qua cái kinh nghiệm thì con thấy, thì cái băng cũng như là những lời nói của Thầy, cũng như hình bóng của Thầy, mà không một vị Thầy thứ hai mà không bao giờ phai nhạt. Qua cái kinh nghiệm con thấy thì hai, ba lần trong cái buổi giảng của Thầy thì phải nắm vấn đề kỹ, nó không có sai, từ đó cái tri kiến mình có. Và khi mình nghe rồi 2, 3 băng khi thấm nhuần rồi thì mấy cái băng có đó mà không nghe nữa, có bảo nghe cũng không nghe nữa, còn cái vấn đề mà mình chưa nắm thì tự động nó phải đòi hỏi cái băng nó phải tìm nghe cho rõ cho thông suốt vấn đề.

[Trưởng lão]: Cái đó là cái giai đoạn đầu, còn cái giai đoạn tới tu tập mà tới Tứ

Niệm Xứ để cho đi vào thì nó không còn thời gian nữa. Thời gian tu hết, nó không còn thời gian nghe nó cũng hết, mà nó cũng không để cái tai của mình nó phóng dật. Tức là nó luôn luôn nó nằm ở trên Tứ Niệm Xứ nó quan sát từ giờ này đến giờ khác mới tu Tứ Niệm Xứ được.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, ví dụ những cái niệm mà niệm về pháp, mà niệm pháp thì nó cũng không có tham, sân, si rồi tự động nó sẽ tan đi, dễ hơn cái niệm mà niệm của ngũ dục lạc thế gian thì có những niệm nó dính pháp, một thời gian ngắn rồi nó cũng tan đi liền. Những cái niệm khởi về dục khi nghe giảng thì khởi niệm nhớ về pháp đó, pháp kia rồi tự động để nó giải quyết, trong áp dụng pháp này vào trường hợp nào thì cũng có niệm đó, nhưng niệm đó từ từ nó cũng cái niệm đó niệm pháp.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nhưng mà điều kiện là tới đây thì nó không còn pháp gì hơn nữa, mà hoàn toàn Tứ Niệm Xứ. Cái tâm nó luôn luôn nó quay vô, không có còn cái thời gian mà rảnh rang quay ra. Mà nó quay ra nó nghe pháp, nó còn không nghĩ đến pháp; thì nó lại quay ra nó phóng dật, cho nên tới cái giai đoạn mà mấy con không cần băng gì

hết, nó không cần băng, nó chỉ cần trên Tứ Niệm Xứ không, để nó quét hết, để nó quét nó hộ trì cái chân lý của nó.

[Tu sinh]: Nó quét tất cả luôn.

[Trưởng lão]: Nó quét tất cả hết, không có cái gì mà còn, mà nó hoàn toàn nó thanh thân chứ mà còn một cái pháp ở trong đó thì không được. Cho nên Đức Phật dạy Mục Kiền Liên phải Im lặng như Thánh, ở trong đó mà nói nói. Nghĩa là không có cho nó phóng dật.

[Tu sinh]: Như vậy đúng là tu Tứ Niệm Xứ miên mật là mình, có thể mình đi khát thực mình cũng không nhìn ai, không chờ ai được chứ Thầy.

[Trưởng lão]: Được, nó quay vô hết rồi con, con bây giờ Thầy nói như thế này. Bây giờ mấy con nhận ra cái trạng thái mà cái tâm nó quay vô. Thầy nói cho mấy con nghe. Bây giờ các con chưa có nhận ra, nhưng mà các con thấy, nó nhìn lại cái thân của mấy con, thì mấy con có biết ở bên ngoài không? Cho nên lúc bây giờ quay vô, nó chịu quay vô. Bởi vậy Đức Phật mới nói “ta thành chánh giác là nhờ tâm không phóng dật”. Chỗ ở trên Tứ Niệm Xứ nó quay vô cái thân nó, nó không

phóng ra ngoài đâu mấy con, nó ở đó. Mà bây giờ luôn luôn nó nhiếp phục, nó nằm ở trên đó nó không có đi ra nữa đâu. Lúc bấy giờ thì mấy con muốn nghe băng, các con không muốn nghe, không muốn gì nữa, mà con khởi muốn nghe băng là nó phóng rồi, nó phóng ra, nó mất cái chỗ Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Nghe là bị chướng pháp rồi mà.

[Trưởng lão]: Nó bị chướng rồi, nó không có muốn, nó không khởi ra điều gì hết, nó khởi ra thì không được. Cho nên lúc bây giờ là lúc nó để bảo vệ cái chân lý của nó. Chân lý được bảo vệ mà, nó bảo vệ nó, luôn luôn nó quay vô, nó bảo vệ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Mà nó vừa phóng ra là nó mất cái trạng thái đó rồi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Khi mà tâm quay vô thì quay vô chỗ thanh thản hay là quay vô thấy toàn thân.

[Trưởng lão]: *Coi như là đầu tiên mình mới tập thì mình nhìn thấy toàn thân, cảm nhận được thân; nhưng mà sau đó nó không thấy toàn thân đâu, mà nó thấy trạng thái thanh thản.* Trạng thái sung mãn Tứ Niệm Xứ nó khác, nó không có

vậy đâu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, vậy thấy trên Bốn Niệm Xứ, thấy trong Bốn Niệm Xứ và thấy luôn cả thanh thân thì có phải đúng hay sai.

[Trưởng lão]: Chưa, chưa đúng.

[Tu sinh]: Chỉ thấy thanh thân thôi.

[Trưởng lão]: Nó chỉ nó còn có một cái trạng thái thanh thân thôi. Khi mình chưa quay vô thì chưa thấy, mà nó quay vô quan sát một thời gian sau, thì toàn diện nó sẽ thấy. Nó hiện ra cái đó.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, lúc mà mình thanh thân mức độ đó thì mình phải vượt qua cái cảm thọ tận cùng?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nó sẽ hoàn toàn thanh thân. Chân lý nó hiện tiền.

[Tu sinh]: Mới nó chưa được đâu, chưa.

[Trưởng lão]: Chưa đâu, mới. Nó hiện ra một cái thời gian mà nó ly dục ly ác pháp nó thôi, nó trở lại, nó trở lại cái nó mất cái đó đi, chứ nó chưa phải kéo dài luôn đâu. Cho nên mình tiếp tục mình tu tập nữa, tiếp tục để cho mình quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Và cái sự quan sát đó cho đến khi nó hiện ra thì để đó đi, rồi cái nó hết.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con muốn thưa Thầy như thế này, khi mà tu tập cho nó quay vô một thời gian mà Thầy, sao tự nhiên nó lại quay ra nó buồn bã mà Thầy, nó buồn bã mà nghe băng. Không, không, đây là con nói cái sự phóng dật của con đó. Cái chuyện này nó là phóng dật, mà sao lại nghe thấy tiếng của Thầy một cái, tự nhiên hẳn lại muốn tu lại, còn không nó chạy ra lại, nó buồn bã.

Ví dụ nó quay vô một thời gian, lúc đầu thì nó thường nó thích, nhưng mà một chập rồi giống như nó không có sức lực, giống như nó buồn. Tự nhiên nó nghe Thầy nói vài ba câu là nó thích, là bắt đầu nỗ lực tu tiếp. Như vậy con biết rằng khi mình hành như vậy là nó phóng dật, nhưng mà nó làm cho mình buồn, bây giờ mình phải dùng pháp phải không, bạch Thầy?

[Trưởng lão]: Bây giờ cái giai đoạn đầu của mấy con mà nó còn bung ra, bung vô chứ, nó còn nằm đó được đâu, thì phải nghe để sách tấn nó chứ.

[Tu sinh]: Rồi nghe Thầy, nhưng mà nó khiến như thế này này, con biết nó khiến mình nghe lần rồi, bữa sau nó khiến mình nghe nhiều hơn chút nữa, rồi bữa sau nó khiến mình thêm chút nữa. Nghe một chập

nó bắt nghe hoài thế là nó phóng dật đó mà Thầy.

[Trưởng lão]: Không, bắt đầu bây giờ biết cái sức của nó, nó có được cái trạng thái thanh thân đó rồi. Nhưng bây giờ nó có khoảng thời gian ngắn nào đó thôi rồi nó trở lại, chứ nó không ấy. Mà trở lại thì nghe nó buồn bã quá. Do đó thì mình nghe bằng thì mình sách tấn, mình thấy thích rồi, thì bắt đầu mình phải biết ngăn chặn khi mà nó hưng phấn trở lại nó tu tập, dừng lại, đừng nghe nữa để hấn tu. Chứ còn không ấy nó nghe rồi bắt đầu nó phóng dật luôn, bắt buộc mình phải nghe, nghe hết, nó bảo mình nghe cho hết rồi nó còn nữa, còn mặt nữa chưa nghe.

[Tu sinh]: Nó nói vậy đó Thầy.

[Trưởng lão]: Nó duyên theo, duyên theo nó làm động, nó không có chịu quay vô, nó phóng dật cho nên vì vậy mình biết, mình sách tấn đó thôi. Sách tấn đó mình nghe, à mình nghe đủ rồi he, bây giờ dừng lại nghe, bây giờ lo Tứ Niệm Xứ đây.

[Tu sinh]: Con không có chặn cái điều đó, dở ở cái chỗ đó đó.

[Trưởng lão]: Phải chặn.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Đang buồn bã tự nhiên tu đó rồi bắt đầu nó giống như nó hết sức tu, bắt đầu cái con không biết làm cái gì, mà mình cũng đẩy ác pháp, nó buồn rồi, mà ác pháp rồi mà đẩy nó không được. Tự nhiên nghe cái lời Thầy nói cái tự nhiên tỉnh lên, nó sung lên, sung lên một lúc cái bắt đầu chút thôi rồi hành, hành cái bắt đầu cái nó kéo kéo, chập nghe luôn, dở ở cái chỗ đó mà Thầy.

[Trưởng lão]: Đó bây giờ là cái đầu tiên nhưng mà biết ngăn chặn khi mà thấy nó phấn khởi lên nó không còn buồn nữa rồi thì mình dừng lại để cho mình tiếp tục.

[Tu sinh]: Cũng dừng lại mà Thầy, dừng lại tu. Nhưng mà rồi bắt đầu cái dừng lại tu tu bữa, hai bữa cái bắt đầu nó kéo ngang, nó vậy đó, rồi cái dừng lại, chứ nó không phải là nó tuôn trào đâu. Đầu tiên nó nghe 5 phút nghe, chứ thôi nghe 10 phút, nó kéo nữa đó, cái thôi kiểu này là ác pháp đến rồi.

[Trưởng lão]: Không, khi nào mà nó có trạng thái thối chuyển, nó buồn buồn mà nó thối chuyển thì mình nghe, còn chứ không nó bắt quen, tu hơi nó bắt nghe. Tu hơi cái xả nghỉ, thôi nghe chút, làm cho con chạy vòng theo dục.

[Tu sinh]: Nó hay cái chỗ đó đó, tự nhiên mình đang buồn, cái tự nhiên nghe tiếng Thầy nó bừng tỉnh lên một cái, nó sáng suốt lắm, nó khỏe nhưng mà chập rồi nó kéo luôn.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, khi con ngồi, tự nhiên con ngồi thiền thì cái giờ đầu, thì cũng có hôm thì được 40 phút, có hôm 30 phút, có hôm thì 20 phút, có hôm 15 phút cứ yên người nó cứ giật lên, nó cứ giật lên thì có ngồi tiếp lại hay không Thầy?

[Trưởng lão]: Nó bị giật đó con?

[Tu sinh]: Nó bị giật.

[Trưởng lão]: Bị giật không có sao đâu, đó là một trạng thái, con đừng tác ý con bảo đừng có giật, hãy...

[Tu sinh]: Có những hôm con ngồi 40 phút nhưng mà con không hề có một vọng tưởng, không hề có niệm, không hề có vọng khác, không gì cả, lực ngồi rất tốt, nhưng cũng có hôm thì không ngồi được, cũng có hôm chỉ ngồi có mười phút tự khắc nó đã giật.

[Trưởng lão]: Cái tâm con nó chưa có lý hết, cho nên vì vậy mà nó cứ trở đi, trở lại.

Do đó thì cái Định Vô Lậu con chưa có trọn vẹn, con biết liền cái Định Vô Lậu chưa trọn vẹn. Và khi mà Định Vô Lậu mấy con trọn vẹn rồi nó không có cái đó nữa. Tự nó nó ly, cái Định Vô Lậu, cái tri kiến của chúng ta nó ly. Cho nên Thầy biết rằng Thầy triển khai cái này thì mấy con mới không có tình trạng mà trở đi, trở lại. Chứ còn không mấy con ráng ức chế cho nó dừng thì mấy con bị ức chế nó, cho nên nó sai đường.

[Tu sinh]: Con thấy hoa, hay là sọc, hay là bị giật là con thôi.

[Trưởng lão]: Không con, con cứ nhắc cái tâm mình, nhắc cái thân con, cứ giật nữa xem, giật nữa.

[Tu sinh]: Nó cứ tự nhiên nó giật nữa, nó giật trên người.

[Trưởng lão]: Đó là thần kinh con nó giật thôi, nhưng mà con nhắc là nó ổn định. Khi mà con ngồi lâu yên, cái thân của con nó bị động nó quen rồi, cho nên bây giờ con ngồi yên nó không có chịu yên lâu gì, nó giật. Cho nên con khi đó, mình chỉ dùng pháp tác ý mình nhắc nó thôi, rồi lần lượt nó sẽ bình an trở lại con. không có gì đâu.

[Trưởng lão]: Nó muốn đi làm.

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ, cái lớp ở bên của mấy con, thì cái người nào về thì mấy con cứ chuẩn bị về đi, không có sao đâu.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! những cái bài viết về quán thực phẩm bất tịnh thì con làm xong ...

[Trưởng lão]: Con làm xong thôi rồi, cứ làm xong thôi, rồi cái lớp này nó đóng cửa rồi, nó không có coi bài vở ai nữa hết, mấy con ăn tết Thầy cũng ăn tết chứ.

[Tu sinh]: Con kính thưa Trưởng lão như vậy trong vòng ba tiếng buổi sáng, ba tiếng buổi chiều thì bây giờ nên viết bài mấy tiếng.

[Trưởng lão]: Ba tiếng buổi sáng, ba tiếng buổi chiều?

[Tu sinh]: Là sáu tiếng thì nên viết bài mấy tiếng?

[Trưởng lão]: Con viết bài về Định Vô Lậu thì con nên tập trung chia nó làm ra hai tiếng để mà tập trung ở trong cái Định Vô Lậu, còn một tiếng để nghỉ ngơi các con tu khác.

[Tu sinh]: Như vậy 3 tiếng thì viết hai

tiếng còn mình tu một tiếng buổi sáng, buổi chiều

[Trưởng lão]: Buổi sáng, buổi chiều cũng vậy thôi, tập trung để mà đọc đi, đọc lại cho nó thấm nhuần, để mình chỉnh sửa cái bài của mình cho nó đầy đủ, mà nó rất hay. Cho nó nhào đi, nhào lại, Thầy biết là mấy con viết rồi, mấy con đọc trở lại mấy con thấy còn thiếu sót. Mấy con sửa đi sửa lại nhiều lần, cái bài của mấy con rất hay. Chứ không phải con viết một lần rồi con thôi, cho nên mấy con viết nhiều chữ Thầy đọc muốn chết.

[Tu sinh]: Con viết là nó có cuốn nhật (29.00), thì viết cái bản thảo trước, nó viết bằng bút chì Thầy, viết xong cái điều nào không cần thiết con tẩy nó, thêm chữ vô

Chữ con quá xấu Thầy đọc được không Thầy.

[Trưởng lão]: Kệ, xấu nhưng mà con viết lớn lớn một chút là đọc dễ. Tại bây giờ xấu tốt gì cũng được hết, nhưng mà phải viết cho lớn.

[Tu sinh]: Nhưng mà xấu quá như cua bò vậy đọc nó ..

[Trưởng lão]: Không sao hết, miễn là xấu gì xấu, chữ to Thầy nhìn được, nhỏ quá Thầy ráng Thầy nhìn nó rất khó. Như Phước Tồn viết nó chít chít chít chít vậy này. Cái duyên viết Thầy cũng đọc khó quá.

[Tu sinh]: Con viết chữ lớn hơn Phước Tồn mà Trưởng lão, bên đây con đã viết lớn rồi.

[Trưởng lão]: Lớn nhưng mà con viết dính dính thế nào Thầy đọc khó quá, viết thưa thưa chữ này chút. Ghi thưa thưa ra chút.

[Tu sinh]: Chữ con đọc được không Thầy!

[Trưởng lão]: Được, chữ con thì lớn. Chữ sư Pháp Ngộ viết cũng đâu có đẹp đâu, nhưng mà điều kiện là viết lớn để đọc lắm. Chữ Chân Tịnh cũng viết dễ đọc, viết dễ đọc.

[Tu sinh]: Viết cũng hơi xiên xẹo, hơi lấu đó.

[Trưởng lão]: Kệ nó cũng không có sao nhưng mà đọc dễ. Con viết chữ khó đọc lắm, toàn viết chữ lớn sao mà dính dính và lẹo quá trời. Con viết chữ lớn, nhưng mà có cái điều kiện.

[Tu sinh]: Nhiều khi con viết, con không viết nháp Thầy ạ, con viết luôn nên nhiều khi con nghĩ cái con viết luôn, không viết nháp.

[Trưởng lão]: Bởi vậy cái bài của con, con viết có lần nên nó dở lắm. Con nhắc cái chuyện đánh giặc của con thôi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Theo kinh nghiệm viết bài của con, con thấy lạ là khi viết một lần rồi, không đọc kiểm tra để viết lại; hay là viết nháp rồi mới có cái ý khác. Rồi viết lần thứ ba, thứ tư, tới chừng nào chỉ dừng lại khi nộp bài với Thầy thì dừng lại, còn muốn để còn thời gian còn viết nữa là vẫn còn thêm thắt, rồi còn thêm nữa cái bài nó cứ thêm hoài, đến khi mà nộp bài với Thầy mới ngưng, chứ còn để cái bài, còn lại đọc đi đọc lại cũng còn có thêm hoài.

[Trưởng lão]: Có viết bài cứ để viết, chừng nào con đọc lại con hết ý thì được rồi. Thì đó là nó hết ý rồi đó.

[Tu sinh]: Thì coi như Chân Tịnh có nghĩ bài viết nhiều khi con làm biếng viết.

[Trưởng lão]: Làm biếng tức là con không chịu triển khai cái tri kiến của mấy con, nó còn thừa cái chỗ hiểu đó, cho nên

bây giờ thôi bao nhiêu đủ rồi. Chưa đủ đâu, cho nên nó triển khai để cho nó triển khai. Bởi vì mình viết rồi, bắt đầu mình đọc lại cái mình thấy cần phải thêm chỗ này một khúc, một đoạn, một câu nó nhiều khi hai, ba câu. Nhiều khi nó cả trang nữa mấy con. Cứ làm thêm, bởi vì đó là cái lối triển khai.

[Tu sinh]: Nhưng mà thêm nó chậm, thí dụ nửa ngày sau nó mới nhớ lại còn phải thêm nhiều. Một hai phần này nữa. Thành ra cái bài nó kéo dài cả tuần lễ, mười ngày.

[Trưởng lão]: Vậy nó mới đầy đủ đó con, cái triển khai của chúng ta là viết vậy đó, bởi vì Thầy viết văn bao giờ Thầy cũng soạn thảo sẵn rồi bỏ đó, thôi bây giờ đọc lại mình thấy nó là hay rồi. Mình viết rồi mình đọc lại thì mình thấy hay rồi. Nhưng mà một tháng sau con đọc lại nó chưa hay đâu, nó còn những cái chưa hết. Chừng đó mình đọc, nó đưa cái chỗ mà mình viết này, nó sáng, mình nhìn ra một trời sáng suốt ra nữa. Bởi vì cái lối viết văn người ta vậy. Mình viết mình làm biếng, mình viết vậy thôi, rồi đọc lại nó mất công sửa nữa thôi chết, cứ thêm hoài vậy chết không biết chừng nào hết, mấy con. Đó là mấy con tu tập cái kiểu là cùng cực cái tri kiến.

[Tu sinh]: Nhiều khi đề tài nó làm để một tuần lễ, nhiều khi con thấy quán hay hơn, viết rí rí rí, cái tuần lễ một bài là tốt lắm à Thầy. Để nó thấm nhuần

[Trưởng lão]: Để nó thấm nhuần, mình đọc mình sửa đi, sửa lại. Các con nên nhớ là một cái nhà văn người ta viết, để mà trở thành một cái bài văn hay người ta viết đầy đủ ý, người ta đọc nhiều lần chứ không phải một lần. Cái gian khổ người ta làm cái công việc mà viết văn.

[Tu sinh]: Tại con thấy có vị viết sao mà nhanh quá, hai, ba ngày một bài. Còn con có một bài viết, mà gắng tìm cho nó chính xác phải lâu lắm, cả tuần lễ một bài; sao cái người viết hay giỏi quá hai, ba ngày một bài.

[Trưởng lão]: Cái người mà người ta viết hay và nhanh là tại cái đầu óc người ta nó đã tích tập nhiều rồi. Nghĩa là tất cả những cái hiểu biết người ta đã đọc nhiều rồi, còn mình thì quên. Con cũng đọc nhiều rồi nhưng mà quên, cho nên bây giờ viết chỉ nhớ cái này thôi, nhưng mà ba bốn ngày nữa đọc cái nó lòi ra. Tức là cái nhớ của mình ít. Con hiểu không? Cho nên như vậy mình chậm, còn người ta nó nhớ nó liên tục, người ta viết nhanh mà nó nhiều, còn mình thôi

phải chậm thôi.

Thí dụ như, thay vì một tuần lễ người ta viết một trăm trang. Còn mình tuần lễ mà mình đọc đi, đọc lại thì mình cỡ chừng mười trang thôi. Mười trang của mình, mình triển khai đầy đủ trong cái mười trang. Rồi tới chừng mười trang khác, mình đã đầy đủ triển khai cái tri kiến, như vậy là mình thông suốt.

Sau này con sẽ cầm cây bút, một thời gian sau một năm, hai năm con cầm cái bút con viết không bao giờ. Sửa nhiều lắm, đầu tiên thì nó vậy chứ, sau này nó dễ lắm. Bởi vậy nó mới thành một nhà văn chứ! Chứ bây giờ mấy con không chịu sửa làm sao mà...

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Do là nó khó một cái là vừa viết bài vừa nhiếp tâm với an trú, nó khó là khó chỗ đó. Nhiều khi mình đang nhiếp tâm với an trú, xong cái giờ đó vô bắt đầu không có viết mà tiếp tục tu nữa.

[Trưởng lão]: Cái đó là cái sai, bởi vì khi mà mình nhiếp tâm để cho cái tâm mình nó an tịnh, để nó triển khai cái tri kiến của mình khi ở trong cái tịnh, nó mới triển khai, nó mới sâu sắc. Con thấy khi nào

mình rồi rồi, mình không biết giải quyết cái vấn đề này, nó xảy ra như vậy, thì mình để cái trí mình suy nghĩ nó hoài thì nó không giải quyết được gì đâu. Ngồi yên tịnh, bảo nó yên, nhiếp tâm an trú được. Không có được nghĩ gì hết, rồi sau cái thời gian nửa tiếng hay một tiếng đồng hồ an định như vậy, bắt đầu xả ra rồi bắt đầu đem đề bài làm, thì mấy con thấy nó sáng ghê gớm lắm. Phải hiểu biết cái chỗ người ta áp dụng nó chứ.

[Tu sinh]: Như vậy mình an trú, trong vấn đề khi mà triển khai Định Vô Lậu mình dùng cái tác ý về trước đề tài đó, mình nhắc tác ý nó phải triển khai theo cái hướng đó, mình tác ý vậy được không?

[Trưởng lão]: Được chứ sao không! Nhắc cái tâm của mình, rồi từng đó thôi, bởi vì mấy con chưa có hiểu cách thức người ta nói định có tuệ. Khi mình yên tịnh rồi cái trí tuệ mình mới sáng suốt. Nó nói định sanh tuệ mà, ai nói tuệ mà tịnh bao giờ.

Còn mấy con kẹt cái hiểu của mấy con nó kẹt như thế này. Mấy con nghĩ là bây giờ mình tịnh, mình nhiếp tâm mình an trú không có khởi niệm. Rồi bắt đầu bây giờ khởi niệm nghe nó động quá cho nên cứ muốn an trú thôi, như vậy các con sai. Người ta sử

dụng cái định này để người ta triển khai cái tuệ, cái sự yên lặng này để mà triển khai cái trí tuệ của chúng ta.

Còn khi mà chúng ta cứ viết hoài chúng ta sẽ, không có những cái đề tài chúng ta muốn viết. Cho nên mấy con thấy, khi một cái nhà văn họ viết rồi, họ viết hơn cái đề tài, họ cùn cái ý của nó rồi; họ đem thuốc họ hút này kia, rồi họ làm điều thuốc phiện cái đã, phải không mấy con hiểu cái chỗ đó, nó gây cái cảm hứng họ trong cái yên tĩnh đó chứ, chứ không phải gì? Sau đó họ bật ra, trời ơi sao họ viết ghê quá, có phải không? Mình bây giờ đâu có hút phải không, mình đâu có nhậu thì bây giờ mình phải yên tĩnh chút đi để cho mình làm cái này chứ.

Cái chương trình của chúng ta tu học này, chúng ta tu học, chứ có phải chương trình chúng ta đi vào định đâu, mà vào đó mà ngồi nhiếp tâm cho nó hết vọng. Mấy con điên sao mấy con. Coi, chừng mấy con tu tập như thế này mấy con xả hết tâm ly dục, ly ác pháp rồi thì tự nó định cho mấy con coi. Tới chừng đó mấy con bảo nó đừng có định coi, nó ngồi đâu nó quay vô nó không thêm nghe ở ngoài, nó không cần nhìn ở ngoài đâu, nó không phóng dật, nó định ở trên thân con

rồi, thì các con biết định ở trên thân như nói là không phóng dật chứ gì. Mà do cái Định Vô Lậu, cái tri kiến của mình nó xả rồi, nó định chứ.

[Tu sinh]: Lúc đó là tâm định trên thân rồi.

[Trưởng lão]: Tâm định trên thân rồi

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con nghĩ là mình tu tập Tứ Niệm Xứ là mình phải vượt qua mãnh liệt lắm à Thầy, vì mình phải quan sát qua bốn chỗ thân, thọ, tâm pháp. Mà trong bốn chỗ thân thọ tâm pháp mình lại nó có nghiệp, nó có cái thói quen của nó, nó làm thế này, nó hành thế kia, nó làm cho mình buồn, mình vui đủ thứ chuyện hết mà Thầy. Phải mãnh liệt lắm thì mình mới thắng qua nó còn không..

[Trưởng lão]: Bây giờ phần cái tri kiến của mấy con, phải triển khai cho nó đầy đủ qua cái phần Chánh tư duy của mấy con, triển khai cho đầy đủ, thì những cái niệm phiền não nó bị từ cái triển khai tri kiến nó sẽ diệt, nó ngầm ở trong đó nó phá hết rồi. Cho nên vì vậy nó không có cái tình trạng đó nữa, còn không thì nếu không, mấy con phải nhiếp tâm ức chế cho dữ, nếu không,

đừng có cho nó hiện ra. Chứ lơ mơ nó làm cho mình rối reng mình hết.

[Tu sinh]: Nó kéo mình phóng dật ra ngoài.

[Trưởng lão]: Còn nhờ cái Định Vô Lậu đó mà mình lần lượt mình triển khai nó đầy đủ rồi tự nó phá vỡ cái mảnh đó ra, nó ly dục, ly ác pháp bằng cái tri kiến giải thoát. Thầy hướng dẫn mấy con đúng theo con đường của Đạo Phật mà, không bị ức chế, còn cái kia không! mấy con bị ức chế mấy con vô nó lọt trong tướng, nó không niệm, nếu mà ở trong cái tướng rồi thì thôi chết rồi, cụt đường rồi, thành ra nó đâu còn ở trong ý thức của chúng ta nữa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Khi nó phóng dật ra ngoài, mình cố gắng mình lôi nó vô, mình cũng bị ức chế?

[Trưởng lão]: Bị ức chế luôn, chỉ có bây giờ cái Định Vô Lậu nó sẽ diệt.

Mà mình không chịu triển khai, trời đất ơi một cái bài mà mình đọc lại mình thêm nữa, trời đất ơi mình cứ triển khai thêm dùm. Mà với cái đầu óc như vậy mà để lâu lâu mình làm cực tội quá, trời đất ơi đi tu mà cực, tội cho nó quá dữ. Mình đọc qua

mình thấy không có câu nào, thiệt ra tôi có câu đó hết rồi, có phải không? Mà mình đọc đây, mình thấy thiếu mà thêm cái phần này, triển khai thì mới hết. Cái này mới hay chứ, tại nó triển khai cái tri kiến giải thoát.

Mà bây giờ nó triển khai mà không chịu triển khai thì Thầy thấy mình phải chịu khó mình đọc lại cái bài của mình mà nghiệm: ở thấy nó còn thiếu, mình thêm vô là triển khai tri kiến. Đầu tiên mà Thầy viết sách cũng vậy, bộ Thầy giỏi sao mấy con, ai đâu mà giỏi, nhưng mà lần lượt rồi nó triển khai toàn bộ hết bây giờ thành cái bước vanh vách thôi.

[Tu sinh]: Con thấy nhiều khi viết tới viết lui, nhiều khi viết có một bài hết gần 5 trang giấy, cái kiểu này con tiếc.

[Trưởng lão]: Người ta cung cấp giấy cho mà viết, cung cấp mực cho mà viết chứ phải con bỏ tiền con mua sao mà tiếc.

[Tu sinh]: Thứ hai đâu có viết nhiều gì đâu, đâu có gì đâu.

[Trưởng lão]: Viết có sấp vầy thôi.

[Tu sinh]: ít lắm chứ, con phát bài con để ý rồi, mấy tờ đôi.

Gần ba chục trang giấy. (lời tu sinh khác)

Không, mỗi bài được có mấy trang.

[Trưởng lão]: Nói chuyện chiến đấu không à! Trời đất ơi nó nói chuyện chiến đấu, đi đánh giặc không à! Nói chuyện đi đánh giặc, các con thấy nói chuyện đi đánh giặc mà nói chuyện quán thân bất tịnh. Mấy con nghe coi, nhưng mà sự thật mà, đánh lộn nhau mà, thầy người ta chết không bất tịnh sao. Nó có chứ nhưng mà điều kiện người ta diễn tả qua cái đó phải không, tức là người ta đã trực tiếp ở trên những cái quân đội mà chết, chạy bỏ đó.

Trời đất ơi! ba bốn ngày sau nữa trời đất ơi thúì, nó đủ thứ mà đầu, tay, chân nó nằm lổn ngổn ở trên chiến trận mà. Phải nói à ở trên chiến trận tôi đánh vầy, vầy, vầy đó, bao nhiêu chết nằm đó, có phải không? Con phải viết chứ, đánh giặc không à, mà nói chuyện thân bất tịnh chứ nói chuyện đánh giặc không à.

[Tu sinh]: Thường ở nhà ai chiến đấu mùa hạ sát biên giới ra đánh giặc mới biết... miễn là làm sao mình thấy bất tịnh là được.

[Trưởng lão]: Bất tịnh là được, còn cái

ông bán mắm, ông nói chuyện mắm không? Bất tịnh cũng mắm chứ bất tịnh đâu có làm sao mấy con. Cái nào diễn tả cũng hay hết chứ, cái nào nói cũng không sai hết. Mà tại vì tôi đứng vị trí đó tôi thấy, tôi hiểu về bất tịnh vậy tôi nói, làm mấy cái người ăn mắm họ ớn chứ đừng có nói chuyện hôi hám, ăn khô ăn mắm nó ớn.

[Tu sinh]: Vậy con thấy mấy chục bài mà viết cho Thầy thấy mỗi người có một cái biết, nó cười lắm.

[Trưởng lão]: Nó có một cái sống, cuộc sống người ta nói ra bất tịnh.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão, như vậy thì trong số tất cả những người đang viết bài thì Trưởng lão thấy về cái văn phong thì cái người nào trong lớp khá nhất.

[Trưởng lão]: Về văn phong thì người nào cũng có cái phong cách riêng hết, đâu có khá gì cái đó con, khá là về cái tiếp thu mà viết nó được nhiều cái hình ảnh. Có nhiều người viết nó có cái hình ảnh, như chú Hai chú viết có cái hình ảnh như thế nào các con biết không, chỉ có chiến tranh, đánh giặc lính chết, thôi có nhiều đó đủ rồi.

164-(LCK-067C)

- * **Đối trị tâm sắc dục**
- * **Vấn đạo**
- * **Sám hối**
- * **Thầy dạy dò tu sinh**

[Tu sinh]: Bạch Thầy, theo con nghĩ nè, tuy rằng viết như vậy, tùy mỗi người viết dài ngắn tùy theo, nhưng mà theo con nhận xét đó, thì cái người nào mà, quan trọng xả tâm được, nhiều khi viết nhiều mà xả không được, mà viết ít nhưng người ta xả sao mình hay.

[Trưởng lão]: Thì cái đó là cái vấn đề đó là quan trọng, nhưng mà bây giờ mình viết như vậy. Bắt đầu, khi mà người ta cho một cái niệm về cái bất tịnh nào đó, để mình hóa giải cái niệm đó.

Thí dụ như bây giờ, cái mục đích quán thân bất tịnh là đối trị với cái tâm sắc dục, bắt đầu bây giờ có một cô gái đẹp đi ngang qua. Thầy mới đưa cái đề tài này ra quán cái tâm sắc dục, phá cái tâm sắc dục này. Bây

giờ nói về cái thân của cô này như thế nào, để mà nhàm chán đây. Bây giờ áp dụng vô, chứ không phải là nói chuyện thấy thầy ma đứng chết, mà thúí đó, không có được, mà đây con áp dụng.

Khi mà Thầy đưa cái đề tài, bắt đầu mới nói, nào mắ, nào khô nào thịn, này kia nó thúí tha gì đó, kệ không biết; nhưng bây giờ áp dụng vô để đối trị với cái tâm sắc dục, bây giờ nó thích phụ nữ nè. Thì phải làm sao đối trị nó nè. Bây giờ mình nói sắc dục mình đối trị nó bằng cái thân bất tịnh của mình rồi, thì bây giờ áp dụng vô này. Thì bây giờ, tới cái giờ áp dụng, mấy con áp dụng như thế nào nè? Làm sao mà mấy con nói, mà làm sao, mà người ta ón, mà cái tâm sắc dục người ta hết, thì mấy con giỏi. Còn mấy con nói mà người ta vẫn còn sắc dục thì mấy con dở. Bởi vì cái đó là cái lý luận của người ta, làm cho người nghe đến đó người ta quá sợ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, có người viết bài thì mọi người đọc họ nghe họ tiếp thu được, nhưng có nhiều người họ viết, vì mỗi người có một cái nhân tướng, hành tướng khác nhau. Ví dụ như có cái bài của người kia, mà viết, nhiều khi con đọc, con ví dụ vậy,

con đọc con tự nhiên thấy nó cũng học được một chút thôi, nếu mà toàn bộ thì không học được, vì đó là cái việc của người đó họ hành xả tâm. Con có thể rút ra kinh nghiệm một chút là để con học được, nhưng mà nhiều khi cái bài của con tuy rằng nó ngắn, nó không hay lắm nhưng mà con lại, đó là cái nhân tướng của con, cho nên con xả tâm được, ví dụ vậy.

[Trưởng lão]: Đó thì bắt đầu, bây giờ chính con áp dụng vào chỗ của con, và con thấy con đọc cái bài này trời ơi, người này nói cái tôi nghe tôi quá ớn rồi: Trời đất ơi, bây giờ mà tâm sắc dục này gánh một đàn con, năm đứa con như thế này, mà cơm ngày đi làm không đủ ăn đâu, trời đất ơi nghe nó ớn thật, chứ không phải chơi.

Người ta lấy chỗ đó mà người ta đòi trị, ***bắt đầu người ta nói thân bất tịnh rồi, nó chưa ngán đâu; nó nói chừng nó để một bày con ra, trời đất ơi nó hoảng hồn.*** Đó, người ta vừa áp dụng, để người ta vừa nói ra những cái chuyện tâm sắc dục, mà tham sắc dục nó sanh ra. Thậm chí mà người ta ***nói đến cái bệnh giang mai,*** mà người ta nói đến cái bệnh, trời đất ơi, đầu cổ gì nó lở loét nó mọc tùm lum hết. Nó nghe

người ta diễn tả qua, cái trời đất ơi mình cũng mắc giạt mình nữa chứ đừng có nói. Mấy ông rở vô một cái là mấy ông chết đó, đừng có nói chuyện.

Người ta **nói đến cái chỗ để giữa cái tâm sắc dục, người phụ nữ nó dữ lắm nghe, khi mà ở với nó rồi, mà nó đòi hỏi, không có gì nó chửi tan nát hết đó.** Nghe cũng ớn chứ, chứ nó đâu có từ. Hỏi mà không có cái cung phụng cho cái sự đòi hỏi của nó coi, nó đâu có để gì đâu, đâu có phải chuyện giỡn nữa đâu. Đừng có nói chuyện, nó dữ lắm chứ nó đâu có hiền đâu. Con mèo chứ có ngày nó cũng cào mình đó chứ.

[Tu sinh]: Nhìn hiền hiền chứ đụng vô,..

[Trưởng lão]: Đụng vô là biết đó, mấy con đừng có nghĩ, ghê gớm lắm đừng có tưởng nó hiền, đâu phải như cục bột đâu. Thật sự ra mấy con, người nào có vợ rồi sẽ biết, chứ đừng có nói. Thầy thì không có biết, nhưng mà điều kiện Thầy biết, Thầy thấy cái mặt nó dữ lắm.

[Tu sinh]: Mình có thể dùng lý tưởng đại bi để mình tránh được không thầy.

[Trưởng lão]: Thắng sắc dục hả con? Thôi! Không có được đâu, tâm đại bi không có thắng được đâu.

[Tu sinh]: Để cho mình nuôi lý tưởng nào đó, để vượt qua.

[Trưởng lão]: Mình nuôi cái kiểu đó chắc chắn là nó sai mình chắc chết. Người ta đưa ra để thấy cái sự ghê gớm đó mà mình không dám rớ tới phụ nữ, để cho mình tránh cái tâm sắc dục. Chứ còn con khởi cái tâm đại bi thôi dờ, mình thôi kệ nó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, thường thường con thấy có nhiều người không có gia đình, tại người ta có một cái lý tưởng nào đấy để người ta sống, thành ra người ta bỏ qua, coi như người ta vượt qua cái đó, thì cái đó có hết không Thầy?

[Trưởng lão]: Không được đâu con ơi, không có được đâu. Cái này nó mục đích để nó đối trị cái tâm sắc dục, cái nơi sắc dục. Cho nên mình nghĩ ra cái người phụ nữ dữ cũng là cái mục đích để mình tránh, đừng có gần phụ nữ thôi. Còn mình tâm đại bi thì nó thuộc về..

[Tu sinh]: Tại con nói diễn tả chưa đúng

cái danh từ đó. Thí dụ, hiện tại cuộc đời của mình gặp nhiều người, người ta sống cái lý tưởng, thí dụ độc thân, nhưng mà người ta theo đuổi một cái mục đích lý tưởng nào đó người ta độc thân, thì vấn đề người ta vượt qua cái đó được.

[Trưởng lão]: À cái đó, thí dụ như bây giờ, con có lý tưởng là con có cái công việc làm ăn gì đó, hoặc là con có cái lý tưởng là mình, mặc dù là có cái lý tưởng là độc thân. Nhưng mà nó có những cái gì đó, nó mới độc thân; chứ thiệt ra phụ nữ nó ghê lắm, nó có cái sức cám dỗ ghê lắm, mình chưa rở tới nó thì mình thấy quá dễ thương, mà rở tới rồi thì mình không thấy dễ thương, ghê lắm mấy con.

[Tu sinh]: Thường thường là có một cái bà điên. Khoảng năm mươi, năm mấy rồi, ở trần truồng đi ngoài đường ai thấy cũng mất hồn hết trơn.

[Tu sinh]: Con thấy bạch Thầy! Nếu mà người phụ nữ, thì nhìn thấy họ vậy chứ, mà khi đụng tới họ, hoặc là họ sinh hoạt ở cộng đồng nào, con thấy họ nhiều chuyện nhất, lộn xộn nhất, mệt nữa Thầy, con biết mấy phụ nữ rồi, nó mệt.

[Trưởng lão]: Ai có sống gần mới biết. Thầy nói thật ra, ***tránh xa được chừng nào nó đỡ chừng ấy, mà sao nó có sức cảm dỗ quá.*** Làm cho mấy ông bị rớt đài. Bởi vậy Đức Phật mới dạy quán bất tịnh đó mấy con, ghê lắm, khổ lắm.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Nếu mà mình tu là quán thân vô thường này nè, rồi quán thân bất tịnh nè, việc thực này nè. Bây giờ mình làm cái gì, mình quán cái bài nào nữa để nó tăng cường cho cái việc tâm sắc dục cho nó mạnh lên, cho nó vững chắc hơn.

[Trưởng lão]: Đó là áp dụng vô đó. Áp dụng cho mấy con viết từng cái tri kiến của mấy con, ***mấy con nói cái thân mà bất tịnh này nó chưa đủ đâu mấy con. Bắt đầu mấy con phải có cái gì phụ họa những cái gì vô nữa, để mà nó ngăn chặn cái tâm sắc dục,*** nó không có nhớ. Bây giờ mấy con quán nó bất tịnh không, chưa chắc mấy con đã hết.

Bắt đầu Thầy cho cái điểm, mấy con thực hiện rồi, bắt đầu mấy con tập trung hết những cái lực lượng vô đánh cái tâm sắc dục của mấy con. Buộc lòng mấy con phải tư duy, suy nghĩ, nói làm sao mà để cái tâm nó

đẹp xuống hết thì mấy con cứ nói. Buộc lòng mấy con phải làm mà. Còn không làm Thầy gợi ý, còn không có người nào gợi ý, thì đưa cho đọc. Người ta nói hay quá, mình phải học theo cái đó để cho cái tâm sắc dục của mình nó diệt. Người nam cũng vậy, người nữ cũng vậy, chứ đâu phải nam sắc dục, mà nữ cũng sắc dục, cũng ghê gớm chứ đâu.

[Tu sinh]: Cái đó là mặt trận đầu tiên phải đánh nó mà thầy. Muốn vào Tứ Niệm Xứ là mặt trận đầu tiên phải đánh.

[Trưởng lão]: Đó là phải cốt nó thôi, có khi sập nó, chứ còn để nó thì mấy con biết rồi, ***mấy con sẽ bị tản mát cái tinh khí của mấy con, cái tinh lực của mấy con mất hết, mấy con không bao giờ có Tứ Thần Túc đâu.*** Nếu mấy con mất cái đó là mấy con không bao giờ có Tứ Thần Túc. ***Buộc lòng mấy con phải rất thanh tịnh, tất cả những cái tinh lực của mấy con, phải được tản mát ở trong thân của mấy con hết, chứ nó không có được tập trung, do đó cái quán thân bất tịnh là quan trọng nhất.***

Coi vậy chứ, tới chừng mà Thầy cho áp dụng vô những cái đề tài, mấy con phải tư

duy, quán xét để phá tâm sắc dục mấy con mới biết. Không phải cái bài đó mà mấy con làm một lần, có thể một hai tuần. Chừng nào Thầy thấy được Thầy mới cho. Thầy thấy đọc được cái bài này, nghe nó ngán ngẩm thì mới được, chứ mấy con nói sơ sơ, rồi mấy con làm lại, cho triển khai hoài, chừng nào được thì mới đi qua. Như vậy, mình chiến thắng mới nổi chứ. Không có dễ đâu, nó buộc lòng cái tri kiến phải thông suốt.

Chứ Đức Phật đã dạy mình quán thân bất tịnh. Quán, dùng cái tướng bất tịnh sinh, hôi, thối, gân, xương đủ loại, để cho mình phá cái tâm đó, chứ đâu phải để quán nó làm gì? Con biết là cái mục đích là nó tu ghé gớm lắm đó. Nó nhiều cái đề tài để tu tưởng đó, chứ không phải một cái đâu. Con thấy Nguyên Thanh nó viết 32 cái, chứ đâu phải ít đâu. Đầy đủ, nghĩa là trong cái Phật giáo dạy như thế nào nó viết đầy đủ hết. Cái chỗ mà quán thân bất tịnh đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Có người, người ta tu, người ta ngồi, ngồi thiền quán bất tịnh, người ta thấy bộ xương, người ta thấy rõ bộ xương người ta. Vậy có phải là pháp quán không Thầy?

[Trưởng lão]: Nó quán tướng rồi đó con.

[Tu sinh]: Nhưng như vậy nó có cái lợi gì không?

[Trưởng lão]: Có chứ con, khi mà nó khởi cái tâm sắc dục, cái vừa tưởng cái nó hiện ra cái tướng bất tịnh, làm cho ta sợ liền.

[Tu sinh]: Có người, người ta thấy được cái xương rở, có người thấy ngũ tạng, thấy một cái hay là năm cái đầy đủ luôn, thấy rở luôn.

[Trưởng lão]: Coi như là cái đó, quán nó suốt, qua cái tướng nó xuyên suốt; còn cái quán mà nó hôi thúi, nó bốc lên mình nghe thúi. ***Ngồi đây mà quán cái thân, thân ma mà sinh, nghe cái mùi thúi nó liền. Mặc dù nó không có mà người ta tưởng ra có liền. Bởi vậy khi mà thấy người phụ nữ đi ngang qua. Tưởng bất tịnh, tưởng cái thân sinh lên, nghe mùi thúi, nó bắt ớn à.***

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Giờ tưởng ra mùi thúi, mà mình tưởng được rồi, cái đó nó lý được hả Thầy?

[Trưởng lão]: Nó lý đó con, mình

tưởng ra được là nó ly rồi đó, còn mình tưởng chưa được nó chưa ly. Bởi vậy phải áp dụng nó, tới đây rồi mấy con làm bài này, rồi nói về cái vấn đề tưởng nữa. Mấy con phải nói như thế nào trên cái vấn đề tu tập đó nữa, chứ không phải còn đơn giản.

Do cái Pháp hành, người ta hành trên cái pháp. Đối trị cái tâm đó mới được, chứ còn lơ mơ không được. Bởi vì hướng dẫn tới đây, nó đi từng phần, chứ không phải như các con đọc trên Tứ Niệm Xứ, mà nói quán thầy ma sinh tướng này kia, nó nói là nó nói miệng.

Còn ở đây bắt buộc người ta phải thực hiện để mình quán tới đâu, mình triển khai tri kiến mình tới đâu, cái pháp đó nó phải nói như thế nào, rồi thực hành như thế nào. Mình nói ra hết, để cho người ta dạy cho mình, mình làm cho được đúng. Rồi lúc bấy giờ mấy con không ngồi tu Tứ Niệm Xứ đâu, về đó mà quán cái thân bất tịnh này bằng cái tưởng như thế nào, mấy con về tập cái đó chứ không phải quán chơi đâu.

Bởi vì đây là người ta triển khai từ cái tri kiến hiểu biết, rồi qua đây áp dụng những cái tri kiến hiểu biết, rồi áp dụng những cái

tri kiến hiểu biết, **nó phải có pháp thực hành** đó. Nó đối với cái tâm sắc dục đó. Chứ còn con không thực hiện được, muôn đời mình nói suông suông vậy đó thôi, ông nào cũng xuất tinh hết mà làm sao. Nói đâu phải thường, nói cái chuyện, con nói thì nghe chơi vậy, chứ thực ra nó đâu có hết đâu.

Còn cái này người ta tu thật mà. Người ta hoàn toàn người ta triển khai cái tri kiến hiểu rồi, bắt đầu áp dụng vô cái pháp hành nữa, nó mới ngăn chặn được, nó mới hoàn toàn cơ thể người ta mới khỏe mạnh, Thầy nói cái **người phụ nữ không còn kinh**, chứ đừng nói, đây quán.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như vậy là các con cũng mới học cái tri kiến thôi, nhưng mà cũng chưa xong cái tri kiến đâu?

[Trưởng lão]: Chưa xong tri kiến đâu, nó chưa. Bây giờ nói quán bất tịnh các con chưa xong mà; về vấn đề hiểu, bây giờ về vấn đề, nói về quán tưởng, mấy con có biết đâu phải không? Bây giờ nếu mà không đọc cái bài của Nguyên Thanh, mấy con có hiểu được cái lối quán tưởng đó đâu. Mà có người vậy, có phải mình khỏi phải đi lật cuốn kinh này, cuốn kinh kia, sao nó lâu, có phải không

mấy con. Bởi vậy mình cần học nhiều lắm.

[Tu sinh]: Cần phải hiểu nhiều càng tốt. Hiểu xong rồi mới bắt đầu đi thực hành.

Những cái tài liệu đó chừng nào mà có Thầy?

[Trưởng lão]: Bởi vì bây giờ Thầy cho nó đánh vi tính rồi mới in ra, mới có, để trao cho mấy con đầy đủ, tới khi áp dụng này. Áp dụng mấy con mới biết, chứ còn không khéo thì mấy con đâu biết.

[Tu sinh]: Bây giờ lấy pháp quán tưởng, là mình cứ ngồi đó, mình cứ tưởng tượng ra những cái bộ phận, những cái cơ phận mà nó bất tịnh đó phải không Thầy?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, ***Đức Phật cho một cái đề tài bất tịnh đó, thì mình ngồi mình dùng cái tưởng của mình, tưởng ra cái chỗ bất tịnh đó.*** Mà bây giờ ví dụ như con chưa từng thấy, con quán tưởng không được, người ta sẽ tìm cái vật thật sự.

[Tu sinh]: Tại con thấy đọc trong kinh điển thì thời Đức Phật mà thành công là nhờ có những cái nghĩa địa thực tế ở ngoài. Mỗi người tu đều ra đó nhìn hết.

[Trưởng lão]: Thì mai một ta đi xuống

bệnh viện Chợ Rẫy ta xin cho kéo vài cái thầy ma về đây mà.

[Tu sinh]: Thầy, Có thể khỏi xin thầy ma, mà có thể liên hệ mua những cái bộ phận mà đúc bằng nhựa mà trong các tiệm y khoa nó có đó.

[Trưởng lão]: Cái chuyện đó là ở đây, rồi Thầy sẽ nói với Phật tử, họ tìm dùm Thầy vài cái bộ phận rồi đem về đây để mà nhìn. Ghê nhất, bởi vì đây là cái lớp học, xin Phật tử, cái bác sĩ chuyên khoa người ta làm đó, người ta biết cách, người ta sẽ tìm cho mình những cái bộ phận cần thiết.

[Tu sinh]: Nó phải thực tế mới thành công.

[Trưởng lão]: Nó phải thực tế chứ, mình mới ngồi tưởng, bây giờ mình nhìn rồi, nó vô trong cái con mắt mình hết rồi, nó mới vô công thức mình rồi. Thì mới bắt đầu dẹp cái bộ phận đó đi, ngồi tưởng nó ra hôn? Chừng nào mà nó ra cái hình dáng, nó rõ rồi. Rồi bắt đầu nó ra, mình tưởng ra được rồi, nó mới tưởng, nó ra tất cả những cái khác được chứ.

[Tu sinh]: Con đọc trong kinh điển

cũng thế, Đức Phật dạy quán bất tịnh tới cái bãi tha ma nhìn xong rồi, trong thời gian đi về mình giữ gìn hình ảnh đó về đến tịnh xá thì không nói chuyện với ai, vô trong ngồi yên lặng.

Trưởng lão: Đó, chính chỗ đó đó, đây chỗ này Thầy đã chuẩn bị cái điều đó rồi. Phải thực tế như vậy nó mới được chứ. Hồi đó nó có cái rừng thây ma, người ta chết người ta đưa vô trong đó người ta bỏ, chứ không có chôn, gọi là **rừng thây ma**. Cho nên vì vậy mà ngày xưa người ta vậy đó, cho nên vì vậy nó có cái chỗ người ta quán về cái thây ma. Chưa đi tới cái khu rừng đó mà đã nghe thúi quá trời rồi, mà tới trong, mà nhìn một cái chắc về chắc muốn mửa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Đi qua Ấn Độ.

Bạch Thầy! Trở về tịnh xá không được nói chuyện.

[Trưởng lão]: Không được con, nói nó loãng đi, nó giữ cái hình ảnh đó.

[Tu sinh]: Chỗ mà Trung Quốc nó đánh, rồi tập trung những xương cốt vô, độ 5, 6 thước vuông vậy nè nó cứ đầu, xương, một đống...

[Trưởng lão]: Ở chùa Phi Lai, con lúc rày con cũng nhắc đến cái chỗ đó, con đến con quán cái chỗ đó rồi.

[Tu sinh]: Nguyên một cái thầy người chết, độ khoảng 3 ngàn người.

[Trưởng lão]: Không, tới đây thì trong cái lớp học mình lớp học nó thực tế rồi. Tất cả những cái điều mà, tới những cái quán này, nó không phải là mình học suông đâu mấy con, mình còn tạo điều kiện để cho mình thực hiện đúng sự thật. Chứ không phải như Thầy Thiện Thảo vẽ mấy cái bộ xương đó, như hình vậy đâu, không phải đâu mấy con.

[Tu sinh]: Bạch Trưởng lão! Photo từ cái hình của Trưởng lão cho con.

Thầy liên hệ với bác sĩ, kiếm mấy cái hộp formol đựng mấy bộ phận ngâm trong để chắc ăn nhất.

Thì mình vô đó mình thấy một buổi một, là mình thấy ớn rồi, xin cái hình bác sĩ chụp hình những cái bộ phận thực tế mà mình làm.

[Trưởng lão]: Thì mình liên hệ với ông bác sĩ thì coi như là các ông giúp đỡ mình sẽ

có đầy đủ, như ở đây mình có nhiều bác sĩ lắm mấy con.

[Tu sinh]: Bên Miến Điện con thấy có mấy bộ xương người họ để sẵn ở trong lồng kính. Con có đi tới thăm, họ để sẵn nguyên cả chân, tay, mặt, mũi rồi có nhiều bộ xương nhìn thấy con cũng ghê lắm à Thầy, nhiều bộ xương là con chẳng thấy ghê gì cả, chẳng còn ghê, còn đẹp nữa. Nó làm đẹp.

[Trưởng lão]: Bị nó làm đẹp quá. Sự thật tu hành nó phải vậy mấy con, phải như vậy để cho mình khắc phục được cái tâm sắc dục.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thấy phương pháp Thầy triển khai tuyệt vời quá, con đi khắp nơi rồi, Miến Điện, Thái Lan, Lào rồi, gì tùm lum hết, luôn Việt Nam. Từ khi con mới qua chùa tu là con học 3, 4 năm trong trường học. Họ bắt học nào tiếng Pali nè, học Vi Diệu Pháp nè, rồi học giáo lý nè. Nhưng mà về cái thực hành đâu có gì đâu. Chỉ bắt tụng kinh với ngồi hít theo hơi thở chơi chơi đó, thôi rồi, xong sơ sơ, ra trường đó. Nhưng mà trong khi học đó, thì mình thấy ở trong lớp cùng nhau thì mình tốt, nhưng mà khi mình đi ra khỏi ngoài, thì đủ thứ nó vướng

mắc tùm lum hết, chứ đâu có tu được chi đâu. Pháp tu không có.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái Vi Diệu Pháp nó có phải nằm trong Tạng Kinh, Luật gì của Phật không hay là, con thấy cái đó nó đâu có áp dụng gì cái chuyện tu.

[Trưởng lão]: Sự thật ra Vi Diệu Pháp, Thầy thấy, tại vì họ làm Vi Diệu Pháp, nó không có thành cái vấn đề mà cụ thể thực tế đâu. Nó có lý luận, nó thuộc về cái bộ Luận.

[Tu sinh]: Nhưng mà bên Nam Tông người ta quan trọng cái đó, hơn một nửa của cái kinh.

[Trưởng lão]: Nó luận mà.

[Tu sinh]: Vậy này, Vi Diệu Pháp khi thời kỳ kết tập Kinh Tạng, của các vị ngày trước kết tập, thì không có cho Vi Diệu Pháp nó nằm trong cái Tạng đâu.

[Trưởng lão]: Bởi vì nó thuộc về Tạng Luận con.

[Tu sinh]: Nó không thuộc tạng mà Thầy, rồi sau này, vì Vi Diệu Pháp nó có cái truyền thuyết như thế này: Đức Phật lên cung trời đó, thuyết pháp cho hoàng hậu Ma Da, rồi khi thuyết pháp cho hoàng hậu Ma

Da thì nó mới có cái tạng Vi Diệu Pháp này. Tạng Vi Diệu Pháp này nó cũng nói về cõi người này kia tùm lum hết. Nhưng sau các vị kết tập, không có kết tập Vi Diệu Pháp. Nhưng sau này họ mới đưa vào Tạng Luận, sau này họ mới đưa vào Tạng thời chứ không có. Nhưng mà ngày trước thì không có đưa vào Tạng, vì con học cái đó mấy năm đó. Nó cũng nói về danh rồi,...

[Trưởng lão]: Nó xếp vào Tạng Luận.

[Tu sinh]: Nó luận dữ lắm mà Thầy, nó luận khiếp khủng lắm.

[Trưởng lão]: Kinh Vi Diệu Pháp nó là một cái luận.

[Tu sinh]: Nó luận khiếp khủng lắm, nó nói về cõi người rồi, tâm thức, rồi sắc pháp, danh pháp, cái sắc pháp này này, cái sắc pháp của mình nó nói biết bao nhiêu cái sắc tướng ở trong này, ghê lắm. Nó mổ xẻ tâm ra quá trời đủ thứ hết.

[Trưởng lão]: Nó đâu có áp dụng gì đâu, nó như là Duy Thức Học vậy đó, Bộ Luận duy thức, thành ra nó không có áp dụng về tu chỗ nào hết.

[Tu sinh]: Dạ! Bạch Thầy! Có phải là

Phật nói ra hay là ai nói Thầy?

[Trưởng lão]: Tổ nói ra, cho nên mới đặt ở cõi trời mới đưa xuống. Nó ở ngoài cái Tạng Kinh. Chứ sự thật ra, nó là cái Tạng Luận, con. Luận, nó nằm trong Tạng Luận.

[Tu sinh]: Rồi dạy, dạy xong rồi các vị phải, bây giờ nói chung ra là, khi ai nói Vi Diệu Pháp, họ nói là tu ngon rồi đó. Tu hay.

[Trưởng lão]: Cái Bộ Luận. Cũng như bây giờ nói về Kinh, thì cái luận về Thanh Tịnh Đạo, thì ai mà thông suốt Thanh Tịnh Đạo là cũng ngon rồi đó. Hay cái Bộ Luận, cái đó là thuộc về cái Bộ Luận hết.

[Tu sinh]: Hiện giờ cái Bộ Luật, là các vị Nam Tông thì con thấy họ chỉ học qua đó thôi. Chứ còn không đi sâu đi sát về cái Tạng Luật, vì trong những cái tạng mà dạy đó, nói mỗ xẻ cái này phạm, cái kia phạm, ai cũng sợ, lắc đầu hết. Mấy Thầy dạy, chính mấy Thầy dạy cũng bị phạm giới. Cho nên mấy thầy dạy tới đó, mấy Thầy cũng lắc đầu hết. Cho nên bỏ, lướt lướt qua rồi bỏ, vì phạm giới mình xấu hổ à Thầy. Xấu hổ đó Thầy.

[Trưởng lão]: Còn cái Tạng Luận họ đọc nó, họ luận, họ theo đó họ luận hay. Cho

nên gọi là Vi Diệu Pháp.

[Tu sinh]: Lý luận rồi bào chữa tội lỗi mà Thầy, học càng nhiều.

[Trưởng lão]: Một số Kinh sách Phật, rồi luận ra. Thì con đọc trong Thanh Tịnh Đạo đó, họ luận ra. Họ dựa như kinh Tương Ưng, rồi đó mấy bài kệ Tương Ưng vô đó, rồi họ luận ra họ nói, họ luận. Thành ra cái đó nói thuộc về Tạng Luận. Còn cái Tạng Luật coi như là họ lướt qua, sơ sơ, họ không có dám triển khai. Quý thầy, Quý Sư không dám triển khai Tạng Luật.

[Tu sinh]: Dạ không dám Luật, chỉ Luận với Kinh là hết rồi.

Cỡ mà ra, Vi Diệu Pháp là mấy vị bên Nam Tông, Tiên sĩ là đậu là nhờ cái đó Thầy!

[Trưởng lão]: Về Luận đó con.

[Tu sinh]: Như vậy sự tu nó không có giúp đỡ gì.

[Trưởng lão]: Sự tu tập nó không có gì. Nói luận, nói giảng hay chơi.

[Tu sinh]: Bây giờ bên Thái Lan là có nhiều người học cái Tạng Luận đó đó, Vi Diệu Pháp đó đó, họ học xong là được cấp

bằng Vi Diệu Pháp đi dạy, dữ, họ lý luận dữ lắm.

[Trưởng lão]: Để mà dựa vào đó luận con. Luận để mà trả lời những người khác. Chứ đọc cái bài kinh đó, người ta đưa ra, nhờ có cái luận của người ta, mình lấy cái đó mình trả lời. Luận để cho nó chảy xuôi. Cho nên mình đạu cái đó là mình đi làm giảng sư được rồi, ai có hỏi gì mình có thể luận ra được.

[Tu sinh]: Đồi đáp trôi chảy.

Có ông Sư Chánh trụ trì chùa Phước Sơn, ông bảo vệ cái luận án Tiến sĩ, cái đề tài Vi Diệu Pháp ông đạu Tiến sĩ về cái đề tài đó Thầy. Bởi vì ông giảng hay lắm, mà con thấy cái đó nó không có ý nghĩa về gì, cái gì hết.

[Trưởng lão]: *Vì cái đó nó lý luận không con, nó chưa đi vào pháp hành.*

[Tu sinh]: Nhưng khi mà lý luận hay rồi thì đâu có phải mình, đâu có đến cái chỗ mà Giới luật Đức hạnh. Cái chỗ Thầy dạy Đức hạnh và cái chỗ thực hành nó mới là hay nè. Còn bên kia nó luận nhiều.

Con học mấy năm Thầy, nó luận lý rồi

đủ thứ chuyện, mà do cái chỗ đó đó, mà các Thầy mới cãi nhau nhiều đó, luận càng nhiều là cãi càng dữ.

[Trưởng lão]: Ở đây *học không phải lý luận, mà mình học để mình hiểu như thật, để áp dụng vô tướng cái tâm niệm. Tham, sân, si của mình, với ái dục; mình áp dụng để mình hóa giải được cái tâm của mình, đó là cái mục đích.* Cho nên thí dụ như, cái bài Nguyên Thanh viết mà thiếu dục tri túc, các con thấy nó áp dụng chứ, nó là cái áp dụng vô, nó thực tế. Chính cái chỗ đó, là nó mới đi vào cái chỗ áp dụng thực tế. Mà viết như vậy nó làm cho mình ý thức rõ.

[Tu sinh]: Nó hay ở chỗ, cái thiếu dục tri túc nó kèm theo.

Thầy dạy như vậy nó mới đi vào trong cái giới luật, rồi nó mới đi vào cái phạm hạnh mình tu, rồi lúc đó mình mới thấy mình hạnh phúc thật sự.

[Trưởng lão]: Sau này Thầy cho một cái đề tài, thí dụ cái đề tài gì đó. Máy con mới sử dụng những cái hiểu biết của máy con, áp dụng vô cái đề tài này để hóa giải cái mục đích đó. Như Nguyên Thanh thì đưa cái quán thực phẩm bất tịnh, nó đưa cái đề

tài thiếu dụng tri túc nó phá đó. Thì mấy con sẽ nữa cũng nương vào cái chỗ này mấy con hiểu, mấy con sử dụng cái gì mà để phá cái mục đích này. Thì cái tâm nó, cho nó hết.

Thì mình nói thông rồi, thì nó nhẹ được cái phân nữa, còn phân nữa tu quán. Con thấy không, phải áp dụng cái hành nữa. Đã hiểu biết là nó giảm rồi, còn mình chưa hiểu biết nó không có giảm. Con hiểu không? Cho nên cái ***hiểu biết nó phải đi đầu. Rồi từ đó, nó mới áp dụng cho cái hiểu biết đó, nó mới đi thẳng tới cái tướng của mình để quán.*** Tu của nó vậy, nó có lợi ích thiết thực.

Thôi bây giờ thì mấy con nghỉ.

[Tu sinh]: Có vị có cái bằng tiến sĩ Phật học hay cái gì đó, mình về mình học, cái nói là trình luận án Tiến sĩ, mà nói là, chỉ thông cái Tứ Diệu Đế, trong Tứ Diệu Đế chỉ thông một đế là thông suốt ba đế kia. Trong cái trình luận án đó mà đậu được tiến sĩ Thầy?

[Trưởng lão]: Mấy ông đó điên, bây giờ Thầy thông được một Đế đi. Thầy thông Khổ Đế, mấy cái Đế kia thầy không thông, nhưng cái vấn đề mà cái Diệt Đế mình không thông, rồi cái bây giờ hỏi họ thông cái một cái Đế ở

trong đó thôi.

Bây giờ thí dụ như, họ thông cái Khổ Đế đi; hoặc cái Tập Đế đi; thì làm sao họ biết cái chương trình giáo dục đào tạo của Phật là tám cái lớp này nó ở trong cái Đạo Đế. Con thấy họ thông mà sao họ không vạch ra cái chương trình đào tạo đó?

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Nếu mà người nào mà có cái luận án Tiến sĩ đó, thì bây giờ mình mà biết quen cái bạn đó đó, mình mượn cái luận án mình về mình đọc thử coi, đọc chán lắm. Con có đọc rồi, một vài luận án rồi. Hồi đó con chưa học những cái lớp của Thầy đây đâu. Mà con đọc con đã thấy chán rồi đấy. Mà bây giờ nghe Hà Nội đây này, họ có nhiều bạn Tiến sĩ đó, đọc mà thấy nói chi chi đâu. Bây giờ mình học cái lớp này xong rồi, mình ra mình coi họ coi, họ nói cho họ luận một Đế cũng không luận được nửa Đế nữa.

[Trưởng lão]: Hòa Thượng Minh Châu có lập cái luận án Tiến sĩ đó, mà đậu luận án Tiến sĩ, mà Hòa Thượng về dạy ở Vạn Hạnh đó, thì Hòa Thượng có in cái luận án Tiến sĩ ra, mấy con đọc chán lắm mấy con.

[Tu sinh]: Đọc thấy chán rồi, bây giờ

như tụi con bây giờ, bắt người ta học xong, bất cứ một luận án nào trên thế giới, con xác nhận vậy. Bây giờ mang để chúng ta tham khảo, chúng ta cũng thấy chán rồi. Thua những cái bài luận của chúng ta hiện học định vô lậu bây giờ đó, thua xa, vì nó không có thực tế, nó không có áp dụng gì được hết. Mà nó không có tu gì được hết, chỉ có luận khơi khơi thôi.

[Trưởng lão]: Cái luận án của Hòa Thượng Minh Châu đem cái Kinh Trung Bộ, so sánh với cái Kinh Trung A Hàm, thấy cái đúng cái sai vạch ra thôi, mà người ta chăm cho Hòa Thượng đậ luận án Tiến sĩ. Thầy thấy so sánh có hai cái bộ kinh thôi. Mình đọc mình thấy, so sánh để mà cái sai cái đúng, để mà, của hai bộ kinh này A Hàm là Hán Tạng, và Pali là cái Trung Bộ đó con. Trung bộ với Trung A Hàm, so sánh hai cái bộ kinh này.

Bấy nhiêu đó thôi, mà cái công mà luận như vậy thôi, để mà người ta thấy được cái bài kinh đúng sai, có vậy thôi. Cho nên mình đọc rồi mình thấy, đây là luận nói thôi, chứ còn không có kinh nghiệm. Sai cũng không dám nói sai, chỉ nói: ờ bây giờ so sánh cho người ta thấy thôi, không dám nói thẳng. A

Hàm này nói bậy, nói trật này, không có dám nói cái điều đó đâu. Chớ không phải là nói cái kiểu đó, chứ mà rớt.

[Tu sinh]: Chỉ có mang cái bài Vi Diệu Pháp ra để mà luận đó, thì mình thấy nó còn sâu sắc để luận, nhưng mà mình thực hành cũng không có gì.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Lúc trước con có gửi cho cô Út một cái y hạ còn mới, Cô Út, cô nói cô có đưa Trưởng lão.

[Trưởng lão]: Nói chung là ở trong đó đó, nó nhiều lắm, nhiều cái người mà gửi Y Trung, Y hạ cho Thầy lắm; mà Thầy thấy thay vì, nếu mà Thầy cho một cái người nào xuất gia đó, thì coi như là một số quý Thầy xuất gia rồi, Thầy cấp cho. Nhưng mà Thầy mới có Thế phát, không có giới luật. Cũng như chú Hai này cũng vậy thôi. Cho nên vì vậy mà Thầy cũng chưa cho đắp y, là tại vì giới luật nó chưa có nghiêm chỉnh, cho nên có Thế phát chứ chưa có Truyền vấn, cho nên nó còn giữ. Con có cần không con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái y đó là của con, lúc mới may mặc con có vấn một, hai lần, năm, ba lần, vô trong Tu viện lúc đó con bỏ bớt một cái.

[Trưởng lão]: Nó vừa đủ thôi, đừng có giữ gìn, bây giờ hai cái là phạm giới.

[Tu sinh]: Con xin cái đó về để con thay, cái này cũ quá rồi.

[Trưởng lão]: Để rồi Thầy lục y ra. ***Cái phân nào cũ con cứ xin, đây mình trao rồi, mình cứ xin cái mới;*** những cái cũ nhiều khi người ta cho người khác rồi. Bây giờ con cần thiết con xin, thì người ta sẽ cấp cho cái mới.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, lớp học chúng ta nếu mà có điều kiện mà duy trì, mà học được, mà tu được tốt; thì những cái bài luận tiến sĩ, hay một vài bài nào; về chúng ta mổ xẻ, chúng ta mổ mang ra những cái sự hiểu biết là hay lắm Thầy nha.

[Trưởng lão]: Nói chung là cái lớp học của chúng ta mà được duy trì cho đúng hết tám cái lớp Bát Chánh Đạo, thì một mỗi người của chúng ta, những cái bài vở đó được kết hợp lại, đem ra một cái giá trị rất lớn. Nghĩa là nó vừa pháp hành, vừa triển khai tri kiến của chúng ta.

Cái chúng ta nhìn, chúng ta thấy, chúng ta nói, nó không có sai cái cuộc sống của

con người. Nó áp dụng vào đời sống của chúng ta, xả tâm chúng ta. Nó lợi ích lớn lắm mấy con, những cái tài liệu đó. Lúc đầu mấy con chưa biết đâu, tới chừng mà tới cái lớp Chánh ngữ, Chánh nghiệp, mấy cái lớp này; mấy con viết văn, Thầy nói người nào, mấy con cũng viết hay hết, không có người nào mà lổm chổm như thế này, bị vì rèn luyện mà.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Về cái lớp học khoảng, cái thời gian khoảng từ bảy đến tám năm.

[Trưởng lão]: Con nên nhớ là tám lớp là tám năm người ta rồi. Bát Chánh Đạo mà, đâu phải học ít. Tám năm, nhưng mà điều kiện cái lớp Định nó không có khó. Nó có bảy năm thôi, cho nên Đức Phật nói Tứ Niệm Xứ đó, tức là cái lớp Chánh Niệm thôi. Thì Đức Phật nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm. Còn cái lớp Chánh Định nó không có khó đâu mấy con. Cái lớp Chánh Niệm đó, bắt đầu vô được, là vô được cái lớp Chánh Niệm rồi thì nó có Tứ Thần Túc rồi, thì qua cái Chánh Định nó dễ dàng. Bảy năm rèn luyện của mình trên cái Chánh Niệm. Bảy năm đó là mỗi năm một năm, năm hết.

Tới qua Chánh Định chỉ mấy tháng, người ta chỉ cách thức cho mình nhập định thôi, chứ không cách gì nữa. Tự mình có lực, dạy cho mình cách thức vô nhập Định, thực hiện Tam Minh, rồi cái lớp đó là lớp cuối cùng.

[Tu sinh]: Bây giờ là tan rồi, phải không Thầy? Thiếu duyên?

[Trưởng lão]: Thiếu rồi, bây giờ kể như là Thầy khỏe rồi.

[Tu sinh]: Thiếu duyên, bây giờ ít nhất, đâu, tự nhiên có một vị nào đột xuất, có một vị nào mà tu đạt được, lúc đó mới trở lại. Chứ còn chưa hề đạt, bắt đầu con thấy nó cũng..

[Trưởng lão]: Coi như là bây giờ giải thể tan rồi đó.

[Tu sinh]: Duyên tan rồi. Giờ đột xuất có một nhân tài nào đó; Thầy dạy, cái về tu tốt, ngon lành, cái rồi bắt đầu mới trở lại. Giờ con thấy nó tan rồi, buồn lắm đó Thầy.

[Trưởng lão]: Thôi, rồi bắt đầu mấy con nghỉ mấy con, cái duyên tan nó tới rồi. Bây giờ ai về xứ nấy đi, rồi.

[Tu sinh]: Kính thưa Thầy, có mấy cô

nữ đang chờ.

[Trưởng lão]: Con nói chút nữa mấy cô hãy vô đây. Mấy con về mấy con. Chào mấy con nào, mấy con về. Thôi, Thầy đứng chào mấy con, mấy con ra về con.

[Tu sinh]: Con đi xuống con gặp ông Thanh Trí một chút.

[Trưởng lão]: Mấy con chờ Thầy chút xíu con, chờ Thầy chút.

[Tu sinh]: Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Kính bạch Trưởng lão! Dạ, hôm qua con định sám hối về việc hôm trước, vì con ý kiến về Thầy Chân Thành. Bữa đó con vừa nói, thì con cũng khởi buồn, về cái việc của cô Nguyên Thanh, mà con thấy nó thâm, âm đạm quá. Thành ra nó khiến con thấy buồn, nên con cũng khởi cái lòng, cái tâm không được tốt, phiền não. Cho nên, con lên con trình, với tâm phiền não con lên con trình; trường hợp này kia, con lên con xin sám hối, từ đây về sau con không dám có ý nghĩ quấy về người khác nữa.

Con còn một việc nữa, vừa rồi con xem sách Thọ Bát Quan Trai có bốn mươi hai bài

kệ độc cư, thì con có biên cái giấy con gửi cho cái chú kia là, con nói trong đó có 42 bài pháp độc cư rất là hay. Con giới thiệu, nhưng mà con nghĩ lại thì làm không có đúng, thì con đã thấy lỗi rồi. Vì Thầy không cho nói chuyện phá hạnh độc cư. Thì hai lần con làm điều đó, thì con đưa lên lút, con đang dối với Thầy, dối con, dối Thầy.

Con không sám hối, mong Thầy từ bi tha thứ cho con, con mong Thầy hoan hỉ. Còn những lỗi gì mà con không biết, con cũng xin Thầy từ bi hoan hỉ cho con. Con cũng muốn hoàn thiện bản thân mình, vì nói đúng đó, sống ở cái cuộc đời này, vào đây thì con cũng cố gắng khép chặt lại cái thân hành của mình, nhưng mà vẫn còn sơ sót, chắc cũng phải cố gắng. Như vậy nó cũng không khỏi có cái việc sai lầm, nhiều khi cái nhỏ nhặt con không biết được, vì con quá vô minh.

Mong Thầy từ bi tha thứ cho con, và đồng thời con cũng xin, hết hôm nay con ở lại, con không có về, Thầy cho con nghỉ ở lại, ... con cũng ở lại tất luôn.

[Trưởng lão]: Ừ, cũng được, con cứ ở lại tất của con, nhưng mà cố gắng khác

phục, độc cư cho trọn vẹn, giữ gìn 42 bài kệ mà độc cư, Phật đã dạy, Thầy thấy tuyệt vời, phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng; mấy con không khéo, mấy con cứ phạm nó hoài. Do đó sau khi mà tới cái giai đoạn mà tu tốt nhất, để cho mấy con đạt được đạo.

Phá độc cư mấy con không được vô dâu, nên uống cái cuộc đời tu tập của mấy con. Mấy con phải cố gắng nghe lời Thầy, nếu mà không nghe lời Thầy thì Thầy vừa uống công, mà mấy con lại mất công cho mấy con. Uống công dạy, mà mấy con mất công tu, mà nó không được cái gì.

Bởi vì Thầy biết chắc là trong cái lớp học của chúng ta, mà nếu nghe lời Thầy, thì Thầy sẽ dẫn dắt mấy con tới nơi tới chốn, mấy con sẽ đạt đến sự giải thoát hoàn toàn. Còn mấy con cãi, thì Thầy cực mà các con cũng cực, mà nó công dã tràng, cả hai đều dã tràng. Mấy con hiểu chưa? Mấy con ráng, kể như mấy con ráng phải nghe lời Thầy.

Thầy phạt vạ, Thầy giải thể cái lớp này, cũng vì muốn đem lại cái sự lợi ích lớn.

Trước tiên là trước mắt của Thầy và mấy con, sau đó là cả con người trên hành tinh. Tức là lẽ ra, thì mấy con mà như vậy,

thì Thầy bỏ Thầy đi, làm gì thì làm, là nó im hết, Thầy không nói tới nói lui. Thầy chỉ cần nói, bây giờ phạm như vậy, Thầy không dạy nữa, Thầy tìm một chỗ nào Thầy ở cho nó yên thân, chứ Thầy không ở nữa, thì buộc lòng mấy con cũng phải đi hết. Nhưng mà vì Thầy thương, cho nên Thầy mở cho mấy con cái lối, là những người già còn dưỡng lão ở lại, thì đó là cái lối để cho mấy con cái chỗ thoát, chứ không khéo thì mấy con chết hết.

Thôi bây giờ thì yên tâm, ở lại mà ráng tu tập, nghe lời Thầy dạy, tránh các duyên, những cái duyên mà mình tiếp duyên nhau thì nó sai, không thể được, nó rất khó mấy con. ***Do đó mình thúc liễm thân tâm của mình, đừng nhìn lỗi của ai hết, mà hãy nhìn lỗi của mình.*** Hầu hết là mấy con nhìn lỗi của người, thì nó cũng sai. Do đó vì vậy, mà các con nhớ lời Phật dạy: thấy lỗi mình, đừng thấy lỗi người, ai làm gì làm tui chịu thua. ***Để cho thân mình tu thì nó mới thanh tịnh, chứ mình thấy lỗi người ta tức là mình đã bị rồi, mình bị ác pháp rồi, không hay.*** Con đường tu phải vậy,

[**Tu sinh**]: Mô Phật, con đội ơn Thầy.

[**Trưởng lão**]: Xá Thầy thôi con.

[Tu sinh]: Dạ, bạch Thầy, những gì Sư nói và giúp đỡ con là sự thật Thầy, vì con mà Sư phải bị như thế. Tại vì con cũng không biết gì hết, do vì thế mà Sư phải phạm lỗi với Thầy. Con cũng xin sám hối với Sư. Xin Thầy từ bi cho con...

[Trưởng lão]: Thôi con cứ yên tâm, cứ lo ở trong thất, chừng nào Thầy mở lớp bắt đầu thì các con về thôi, không có gì đâu, mấy con cũng lỗi nhỏ nhỏ thôi, không có gì hết.

[Tu sinh]: Con tạ ơn Thầy!

[Trưởng lão]: Còn Tính Trọng thì con cứ về Thất đi, không có nói gì hết, con cứ về.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con về.

[Trưởng lão]: Ủ các con về đi, Thầy sẽ tiếp mấy cô kia chút.

Con về con, ráng giữ gìn tu tập cho đúng.

[Trưởng lão]: Có gì không con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con xin Thầy cho con ở lại, ngày 28, con sợ con có việc gì chướng ngại của Thầy không, xin Thầy cho con mai con về, ra tết rồi con lên nghe Thầy.

[Trưởng lão]: Được con, mấy con cứ về, qua tết rồi Thầy mở lớp, cứ về học.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, còn con, trong cuộc sống, con nghĩ làm con người thì không thể ra khỏi có cái lỗi lầm, đối với con thì con cũng gắng sửa đổi chính mình. Trong cuộc sống có cái tội gì, mà xảy ra mà làm phiền lòng Thầy, cái đó cũng là vô tình chứ không phải cái lỗi của con. Nếu có gì thì Thầy cứ gọi con, thì con xin sám hối với Thầy.

[Trưởng lão]: Bởi vì thầy dặn mấy con sống độc cư, đừng có nói chuyện với ai, thì mấy con cứ quên rồi mấy con cũng có nhiều lầm lạc. Cho nên nó có những cái sự việc, từ cái sai này nó dẫn tới cái sai khác, nó làm cho rất động tu viện. Thì do đó từ đây về sau, khi mà trở lại tu học, thì phải ráng giữ gìn cho nghiêm chỉnh thôi, để tránh những cái sự việc nó xảy ra như thế này.

[Tu sinh]: Hôm qua con ra thì con thấy cô Út cô chặt củi, con nghĩ để con làm với cô, cô cũng vui lòng. Hôm qua, con thấy cô Út, cô có nói vậy nè, nói: Nguyên Thanh nó biết sửa đổi cái tính của nó, thì sau bốn tuần lễ, tui thấy được, sẽ cho ở lại, cho nên ở hay không là do Nguyên Thanh chứ không

phải tui đâu. Cô nói vậy thì con tưởng chắc cũng chẳng có gì, thành thử khi trong lúc làm thì con cũng nói chuyện, cô nói, vì con cũng gắng con nghe, thì cũng không biết nói sao, con ... con không biết có cái lỗi làm gì không.

[Trưởng lão]: Chắc cũng không có lỗi làm gì đâu, cô Út cô cũng không phải có ý muốn đui Nguyễn Thanh đâu, mà cô cũng muốn Nguyễn Thanh tu tập tốt, ...Rồi người ta hiểu lầm lạc, người ta kích bác cô; người ta nói Nguyễn Thanh nói cô thế này, thế khác; đó là cái lỗi chia rẽ, cái lỗi dùng cái lời nói chia rẽ. Cô cũng hiểu biết chứ không phải, cho nên khi mà cô ra cô dẫn Nguyễn Thanh, vậy mà nó trị bệnh xong rồi mà khỏe, thì trở vào lo tu tập. Đó là cái lòng của Cô Út thương Nguyễn Thanh chứ đâu phải ghét con.

[Tu sinh]: Con thấy cô có cái lòng tốt lắm, con cũng hiểu, con nói lớp học trở lại, con mong Nguyễn Thanh trở lại học. Con nói vậy chứ, con người cũng khó lắm Thầy, nhiều khi đâu có toàn diện, nó được cái này, mất cái kia. Với cái bản chất của mỗi người mà, tự nhiên nhiều khi, nó là cái cách người ta nó quen vậy rồi. Nhưng người ta nghe qua, ta nói ngạo mạn này kia. Thực chất ra, người

ta thấy cuộc sống nó rất là bình thường của mọi người, họ đâu có ghét gì.

[Trưởng lão]: Lần lượt mình tu học mình sẽ sửa những cái sai lầm của mình chứ. Người tu học thì bao giờ người ta cũng sửa đổi, chứ đâu người ta cứ để nguyên vậy đâu. Máy con cứ nhìn cái lỗi người ta, mà trách móc người ta thì máy con sai đó.

Thôi, sự việc nó đã như vậy, thì bây giờ nó đã ổn định rồi, để từ đây về sau nó không còn sóng gió nữa máy con, nó sẽ hết, không còn. Máy con bây giờ cứ về, trong cái dịp tết này cứ về, cho nó yên ổn. Sau đó thì cái khóa nó tiếp tục, chứ nó không phải đóng cửa đâu. Nó sẽ mở ra tiếp tục nó dạy, chứ nó không bỏ dở giữa chừng đâu. Cái chương trình học của Thầy là thực tế, đào tạo, chứ không phải để cho mình tự tu, tự chứng đâu.

Đào tạo cho mình chứng, cho nên đó là cái vấn đề quan trọng. Vậy mà, cái vấn đề mà thực tu, thực chứng ở đây hoàn toàn là do sự đào luyện của Thầy. Cái tình trạng xảy ra như thế này, thì dập chứ không có để. Tất cả những cái điều kiện Thầy cương quyết này, Thầy phải dập hết, để cho nó không còn sóng gió nữa, để cho máy con về tu tập

cho nó được yên ổn, chứ không khéo làm sao yên được.

Cứ ít bữa động, ít bữa động, cứ ít bữa động mấy con biết, động như thế nào?! Cô Út, cô chạy, cô khóc tùm lum tà la. Trước cảnh đó, làm người ai người ta không xôn sang. Không biết chuyện gì, nhưng mà người ta thấy khóc là thấy khổ rồi. Một cái người tu sĩ, mình cái tâm từ của mình, sao lại không khổ, không thương yêu cái người đang đau khổ, người ta khóc như vậy mình không thương yêu? Cho nên người ta biết trong vấn đề đó, mình phải dẹp, dẹp cái tình trạng này.

Có gì không con?

[Tu sinh]: Cô Diệu Vân cô ấy buồn.

[Trưởng lão]: Cô khóc chi nhiều dữ vậy.

[Tu sinh]: (42.35 - 42.50)

[Trưởng lão]: *Bảo cô coi như là dùng cái nội lực trị được, không được thì cứ đi bác sĩ coi xem cái hiện tượng nó như thế nào. Đâu có gì đâu, nó đâu có lỗi, tại đi trị bệnh con.* Thôi yên tâm đi con, giờ mấy con chuẩn bị, rồi mấy con ngày mai hay mốt, mấy con về trong cái dịp tết nó gần rồi

mấy con.

[**Tu sinh**]: Thưa Thầy, con về chắc thời gian khoảng nửa tháng, trong thời gian đó con tu tập có gì Thầy cho phép con gọi điện, con xin hỏi Thầy.

[**Trưởng lão**]: Cũng được con, nhất là trong cái dạng mà con nhiếp tâm an trú đó, có gì sai phải hỏi, cái lúc này khó lắm.

[**Tu sinh**]: Thực ra con cũng tính con ở đây 28 con mới về, nhưng mà con thấy chướng ngại cái việc của Thầy.

[**Trưởng lão**]: Thôi, con về thì nó hay hơn.

[**Tu sinh**]: Thầy, Thầy có gì Thầy dạy cho con thêm.

[**Trưởng lão**]: Bây giờ mấy con chỉ ôm tu, mình **thấy cái trạng thái gì hiện ra thì biết nó là tướng**, mấy con tác ý, bảo nó dừng lại thôi. Để khi mà trở về mình tu tập, thì có sự hướng dẫn cận kề của Thầy thì không sợ. **Nhớ cái pháp tác ý để mình tác ý để phá, đừng có để; còn nếu mà ngồi tác ý, không có phá được, thì con xả ra con đi kinh hành.**

[**Tu sinh**]: Con thường thường là cái

trạng thái này nó giống như lúc trước, lúc con về chùa nó hay bị siết chặt mà Thầy, con xả ra đi kinh hành. Con cảm ơn Thầy.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Mấy ngày qua con được về đây con thấy rất là an lạc, Thầy đã cho con một cái thất tu, rồi những lời dạy của Thầy. Con không biết nói gì hơn, con xin tri ân Thầy, ngày mai chị em con về tết, ra tết có duyên rồi con lên con xin Thầy được ở tu tập, nương tựa Thầy, để Thầy hướng dẫn cho con.

[Trưởng lão]: Ráng tu nghe con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy mấy bữa nay con có đọc cái bộ sách Văn Hóa Phật Giáo Truyền Thống, chị con nói là con lên xin Thầy cho con xin bộ sách, để con xin làm sách gối đầu con đọc.

[Trưởng lão]: Cái bộ giới đó con, **Văn Hóa Phật Giáo Truyền Thống**. Được rồi Thầy sẽ cho con. Nhớ đọc cho kỹ những cái giới đức, giới hành mà Đức Phật đã dạy cho La Hầu La và đồng thời cái giới Tỳ Kheo trong những cái Giới đức, Giới hạnh, Giới hành.

Trong những cái giới của Phật dạy,

Thầy đã giải thích rất rõ ràng, theo đó để mình giữ được cái đức hạnh của mình con. Chưa đủ, nó còn nhiều lắm, nhưng mà Thầy bận quá, cho nên Thầy không có soạn thảo thêm, **tới 6 cuốn, giờ mới có hai cuốn.** Ráng mà đọc, đọc đi rồi ngẫm, bởi vì mình làm tu sĩ lấy cái giới mà làm cái cuộc sống của mình. Đừng có buông giới, giới là Thầy của mình, là con đường đi đến đạo giải thoát đó. Con nhớ những lời Thầy dạy. Thôi mấy con về. Chút nữa rồi, mai rồi Thầy sẽ gửi cho.

Rồi, mấy đứa lên đi, có gì không đây? Thầy đã bảo ở trong thất, lo mà ở trong thất.

[Tu sinh]: Tại con có chuyện, chứ không phải tụi con muốn gặp nhau. Hồi trưa Út lên, tự nhiên Út nói con đi xe mấy giờ Út kêu xe; Con không hiểu sao; Út xuống Út kêu Tuệ Hạnh với con phải đi về Châu Đốc gì đó; con không hiểu gì hết; Thầy kêu hai con đọc cư, tụi con đọc cư mà.

Tại vì con đang bị nhọt cái chân con ngồi ghế không được, con ngồi ghế rất là đau; mà Út nói nếu mà con không về, thì không ai chịu về hết, Út nói vậy đó Thầy.

165-(LCK-068)

- *Đức từ tâm
- * Nhiếp tâm an trú
- * Tứ Niệm Xứ

[**Trưởng lão**]: Thầy có chấm thử một hai cái bài, mấy con nói về Đức Từ Tâm, nhưng mấy con chưa có lập cái dàn bài để viết, riết mấy con viết trật hết trơn. Mấy con chưa biết thành ra nói Từ, Bi, Hỉ, Xả, mấy con có người quán luôn cả từ, bi, hỉ, xả luôn một loạt, thành ra nó nhiều quá, nó không phải mấy con. Riêng từng phần, để Thầy dạy cách thức mấy con.

Làm cái dàn bài, khi mình làm cái bài mà Tứ Vô Lượng Tâm thì được chia ra làm bốn cái phần rất rõ ràng. Đức Từ Tâm, Đức Bi Tâm, Đức Hỉ Tâm, Đức Xả Tâm, phải không? Nhưng mà, làm bài như vậy, nhưng mà trước khi một cái bài đó, cái bài nói về Đức Từ Tâm đó, thì phải chia ra làm nhiều cái phần trong đó, chứ không có gộp chung.

Ví dụ như, khi làm bài Đức Từ Tâm thì

phải rõ, phải quan sát rõ Đức Từ Tâm.

Thứ nhất, là mình **giới thiệu Đức Từ tâm**. Khi muốn nói thì mình phải giới thiệu cho người ta biết Đức Từ Tâm của mình ở đâu?

Và kế tiếp, thì ở phần thứ hai thì **Từ tâm với con người**. Thì con người với con người, mình hay gặp nhau, mình nói chuyện, hoặc là sống chung, thì mình phải nói cái Đức Từ Tâm của mình trước, mình đối xử với nhau, cái giao tiếp với nhau, thì từ tâm nó phải đối xử với con người.

Thứ ba đó, thì **Từ tâm với loài vật**: Bây giờ cái tâm Từ nó phải đối xử với con vật, từ con vật lớn cho đến con vật nhỏ nó, cái tâm từ phải đối xử như thế nào?

Rồi thứ tư, thì **Từ tâm với thảo mộc**, cái tâm từ của mình đối với thảo mộc như thế nào? Mình phải viết nó ra, mình phải viết, chớ còn mình lúc thì nói thế này, lúc thì nói thế khác, thì coi như là mình quán chung chung, nó lộn xộn không có theo cái dàn bài.

Thứ năm, thì **Từ tâm đối với thiên nhiên**.

Thứ sáu, nói rõ cái **mục đích của Đức Từ Tâm**, cái Đức Từ Tâm của mình nó đối với nó, có cái mục đích. **Tâm từ thì nó đối với cái Lòng sân**, nếu mình biết rõ cái mục đích của nó, thì mình triển khai cái tâm Từ của mình.

Thì cái lòng sân đó, thì con nhớ kỹ, không khéo thì mấy con thấy đó, nó rõ ràng có một người giận dữ mình, chửi mình, rồi mình tu cái đức Từ tâm, có nghĩa là mình sẽ làm cho họ không có giận mình, thì mình đã sai. Cái đó nó thuộc về Đức Bi Tâm, **người ta giận mình, làm cho người ta không giận, đó là Đức Bi tâm. Còn cái Đức Từ Tâm nó đối trị cái Tâm sân của mình. Người ta chửi mình, mình không sân.** Các con khéo lộn cái Đức Từ Tâm với Đức Bi Tâm đó, các con hiểu không?

Cũng như bây giờ một con vật nó cắn mình, thì mình thấy tức, mình sẽ đập mình giết nó đây; cái tâm sân của mình, nó bị đau cái thân của mình; thì bây giờ cái Đức Từ Tâm sẽ đối với cái tâm sân đó, con hiểu không?. Chứ nó không phải đối với con vật. Còn con vật, bị lỡ mình chạm nó, nó đau quá, nó sân nó cắn mình, cái đó khoan nói đã, cái Đức Bi Tâm của mình thì mình sẽ

đổi trị nó.

Cho nên đi từng phần, viết cái bài từng phần. Để khi mình biết áp dụng, áp dụng vào đời sống nó cụ thể nó rõ ràng. Chứ mình viết chung chung, mình ghi chung chung khi mình áp dụng, mình cũng áp dụng chung thì nó không có thực tế, nó cụ thể mấy con. Phải không mấy con, nhớ!

Vì vậy mà khi đó, một, thứ nhất là mình phải nhớ giới thiệu Đức Từ Tâm, nó là cái đạo đức, cái Đức Từ Tâm, mình giới thiệu cho người ta biết. Cái thứ hai, mình giới thiệu, tức mình giải thích cái Từ tâm như thế nào, mình giải thích, có một số bài vở ở bên Đại Thừa cũng như ở Phật giáo, thì Đức Phật giải thích về tâm Từ mấy con. Nếu mà mình có học thì mình giải thích, tức là mình giới thiệu; giới thiệu cũng cả một cái bài, chứ không phải giới thiệu ngang hai ba dòng đâu, cả một cái bài giới thiệu về cái Đức Từ Tâm.

Thứ hai, mình nói Từ tâm với con người, cái tâm Từ mình đối với người khác, như vậy, để phá cái mục đích của nó, là làm cho mình không có giận hờn, không có tức giận.

Rồi Từ tâm mình đối với Loài vật, con người rồi tới con vật.

Rồi Từ tâm với Thảo mộc.

Rồi Từ tâm với Thiên nhiên.

Các con thấy, mình đi từ từ. Rồi cái mục đích là gì? Mình phải nói rõ cái mục đích của Tâm Từ, và đồng thời trong mục đích đó, nó có cái phương pháp tu tập Tâm Từ, nó có phương pháp mấy con.

Nếu mà không dạy thì mấy con biết đâu mà làm, cho nên mấy con làm chung chung. Nói chung chung thì nó cũng được, nhưng nó không có hay, không có thực tế để khi mình áp dụng vào.

Thành ra mấy con có thể nói rằng, người nào có làm rồi thì làm lại cho nó đúng cái dàn bài, cách thức của nó. Mình học mà, học để mình làm cho nó đúng, để mà triển khai được cái tri kiến hiểu biết của mình. Rồi mình cũng áp dụng vào cái tâm của mình, để mình tu cho được cái Đức hạnh.

Bốn cái pháp Từ, Bi, Hỷ, Xả này, nếu mà làm đầy đủ, thì mấy con đủ sức mà mấy con đi đến cứu cánh giải thoát. Nếu mà nhiếp tâm, mình sử dụng cái tri kiến hiểu biết đó,

mình đi đến cái sự giải thoát, nó không có khó khăn.

Mấy con nhớ chưa? Nhớ rõ cái dàn bài.

Lẽ ra thì Thầy, bữa nay Thầy sẽ trả bài mấy con, nhưng vì qua một cái vấn đề vừa rồi. Thầy muốn đuổi những cái người mà họ quậy phá ở trong cái tu viện, họ không có tu học; họ tìm cách kết hợp để làm cho nó động cái lớp học của mình.

Nhưng Thầy sẽ quyết định là không gián đoạn.

Con ngồi đi con.

Thầy quyết định là không có để gián đoạn cái lớp học, bởi vì cái thời gian chúng ta không có, mất một cái ngày học rất quý mấy con. Để cho mấy con ngồi không mà chờ tuần lễ, hai tuần lễ nữa là Thầy mở trở lại thì rất tội, nhưng vì có những người họ quậy phá quá buộc lòng cho.

Đáng thương nhất là những cái người mà cũng có lỗi, chứ không phải không có lỗi, là tại vì nói chuyện mình cũng có lỗi; nhưng mà vì họ phải đi, để làm gương cho những người khác đi, chứ còn không có đi vậy, thì chắc chắn là cái người có lỗi đây họ

cũng không đi. Buộc lòng mà kéo họ ra mà đuổi họ.

Thì ở trong chúng này phải có người mạnh mẽ nè, chứ không lẽ mà Thầy đứng đây, Thầy lôi họ ra thì bất tiện lắm. Cho nên vì vậy rất khó, như một cái trường học nó dễ. Bây giờ ví dụ như cái ông Giám thị, cái ông Thầy giáo muốn đuổi học trò học nào đó. Ông đâu có đuổi, ông mời cái ông Giám thị trường: bây giờ cái em đó quậy phá quá nhờ ông giúp dùm hoặc là mời ông Hiệu trưởng, ông Hiệu trưởng cũng mời ông Giám thị đến làm việc với cái em đó cho ra khỏi trường.

Còn Thầy đây không có ai giám thị hét, cho nên trong những cái sự kiện mà nó có những cái điều kiện làm động quá, thì tức là phải có cái biện pháp. **Biện pháp rất là từ tâm, mình không nỗ để cho người ta mang cái thành tích bị đuổi thì cũng tội, mình nói giải thể chung chung rồi cái người đó họ đi ra rồi, thì họ sẽ có cái việc, họ sẽ hối hận, rồi họ trở lại, chứ không nên.** Họ trở lại với cái tâm tốt hơn, bởi vì sau khi họ đi ra rồi thì thấy cuộc đời nó bơ vơ, và đồng thời cũng thấy rằng cái con đường tu tập không thể nào có được như ở đây, họ không thể nào có được. Cho

nên họ cũng hối hận.

Mình thương tận cùng, cho đến khi nào mà mình không còn đủ sức mình thương yêu nữa, thì cũng đành buông tay. Chứ còn nếu mà là con người; con vật mình còn thương, cả cỏ cây mình còn thương; huống hồ con người, dù họ có sai đi nữa họ cũng là con người. Chúng ta phải tha thứ và thương yêu, như vậy mới là người tu theo đạo Phật, mới là tâm từ, tâm bi mấy con.

Chứ còn chúng ta đuổi là đuổi thôi, làm thế này thế khác, thì chúng ta thấy con người tu theo đạo Phật, với cái đạo từ bi mà làm vậy, thì mình thấy không nở tâm, tâm từ mình tha thứ hết.

Nên hôm nay cái lớp học của mấy con vẫn bình thường tu tập; đều đặn mấy con, đều đặn, tới cái ngày thứ hai tuần sau mấy con cũng học đều đặn. Những người mà đã phá đó, thì họ cũng đã đi rồi, cho nên vì vậy mà yên tâm.

Còn riêng cô Tịnh Bảng, thì theo Thầy thiết nghĩ thì trong những ngày mà vừa rồi, tại vì lúc này là lúc cuối năm, tàu này kia rất khó mấy con, chứ không thì Thầy đã cho

con đi về rồi.

Thầy không muốn cái sự con làm theo ý con, cái lớp học, tu viện học. Cái người nào mà làm theo cái ý của họ thì không có được ở trong cái Tu viện này. Bởi vì làm theo cái ý của mình thì nó ảnh hưởng đến người khác, ai cũng muốn làm theo cái ý của mình. Cho nên với con, con làm cái lỗi rất lớn ở trong cái lớp học, mà **con lại tự ở trong thất**, nghĩ rằng tu như vậy, thì nó không phải đâu. Đây là cái sự hướng dẫn của Thầy, hướng dẫn tu, để mà đi đến cái sự rốt ráo cuối cùng, để được giải thoát.

Mà nếu mình không được cái sự hướng dẫn kỹ lưỡng, thì mình chỉ ở trong thất mình tu, cái nghĩ của con là cái nghĩ không có đúng. **Tại vì do tới giờ, có nhiều người cũng ở trong thất tự tu, mà có chứng được gì. Thay vì hoặc là lạc vào ở trong tướng, thiên tướng, định tướng, mà thôi**, cho nên những cái điều đó là những cái điều sai.

Hôm nay triển khai cho đúng Bát Chánh Đạo, tức là tám lớp học của Phật, cái lớp Chánh kiến thì chúng ta phải thực hiện đúng không, có được sai. Vì chúng ta đến

đây là mục đích tu học để tìm lấy sự giải thoát, làm chủ sanh, già, bệnh, chết, làm chủ cái đời sống của con người. ***Thế mà mình không chịu học cái lớp Chánh kiến, rồi lớp Chánh tư duy, rồi lớp Chánh ngữ***, thì làm sao mình có những cái chân chánh đó, cái tri kiến đó, cái ngôn ngữ đó, cái hành động đó, để nó nói lên được cái đức hạnh giải thoát của chính mình. Cho nên mình không có những điều đó thì chắc chắn là mình không bao giờ làm chủ được sinh, già, bệnh, chết.

Cho nên những gì mà mấy con thấy rằng, Thầy tuyên bố giải thể lớp học không cho học nữa, nhưng cuối cùng vẫn học như thường, mấy con biết tại sao không? Tại vì Thầy không muốn mất thì giờ, thứ nhất; và tại vì những người có lỗi, còn những người không có lỗi. Nhưng cái lỗi chung chung là mấy con có nói chuyện. Nhưng mà cái đó là tới cái giai đoạn, nó đến cái mức độ, mà chúng ta đến giữ độ cư trọn vẹn, mà mấy con còn phạm, Thầy đuổi.

Thầy đuổi cũng như là những người hiện chống phá ở trong cái lớp này vừa rồi, làm sai trái không đúng, thì Thầy đuổi như vậy. Còn bây giờ cái lớp của chúng ta thì còn

nói chuyện chút ít được, chứ mà mấy con nói chuyện nhiều như Nguyễn Thảo, Tuệ Hạnh . Lúc nào cũng gặp nhau nói chuyện, thì như vậy nó không đúng mấy con, cho nên buộc lòng phải cho nó về.

Chứ còn nếu mà mấy đứa này nó vậy, thì nó sẽ, nó là cái bệnh truyền nhiễm dễ lắm mấy con. **Thấy hai người này nói chuyện được thì mấy người kia nó cũng ám ức, nó cũng nói chuyện được.** Thấy Thầy không phạt, nó sẽ lây lan hết cả cái lớp học của chúng ta, cả cái lớp học của chúng ta cả nam lẫn nữ. Cho nên bên nam Thầy cũng cho họ về, nhưng mà cái số họ về chỉ có hai người, còn lại thì ngày mai vẫn tiếp tục, vẫn tiếp tục học như thường. Còn những người nào họ phạm phải thì họ đã về, để cảnh cáo họ thôi. Chứ Thầy không phải là ghét ghê gì họ hết. Họ cũng rất tội nghiệp, nhưng vì cái tâm của họ còn sai lệch quá nhiều. Để cảnh cáo, để cho họ biết rằng, tu như thế nào đúng, như thế nào sai.

Cho nên hôm nay, mà mấy con thấy, lẽ ra thì ngày nay, thì mấy con sẽ không được dự học; nhưng Thầy thấy không để mất thì giờ, cho nên Thầy gọi cô Út cho hay; để cho mấy con đến lớp học ngay liền, để những cái

sai, cái đúng để mấy con còn làm. Do đó thì những cái bài vở của mấy con làm thì Thầy sẽ chấm, những cái bài của con cái gì đúng, cái gì sai.

Trong lớp của chúng ta thì có nhiều người còn yếu lắm về cái tri kiến, lẫn về cái hiểu biết, tất cả mọi mặt còn yếu lắm. Do đó mấy con đừng có buồn, đừng có buồn là mình ở lại mấy con, mà chỉ có nghĩa là mình tu tập, mình dở thì mình ở lại. Trong một năm, hai năm thì mình sẽ giỏi chứ không có gì đâu mấy con. Thầy nói trước, để không, mấy con được những người bạn của mình lên học cái lớp cao hơn, thì mình lại, còn ở lại cái lớp. Tại vì cái tri kiến của mình nó còn ít quá, nó chưa hiểu thông suốt, cách thức chưa nắm vững. Mà nếu mà đặc cách cho mấy con cùng lên học chung nhau thì mấy con lại rớt.

Cái lớp người ta cao hơn, thì người ta xả được tâm. Còn cái lớp tụi con nó còn cái trình độ kiến thức, cái trình độ hiểu biết của mình như thật nó còn chậm lụt, do đó thì mấy con không đủ cách thức để mình xả nó, thì mấy con lên, mấy con cũng không có cái kết quả giải thoát gì. Càng lên cao thì chúng ta mới thấy được cái tâm của mình

xả như thế nào. Có nhiều khi chúng ta nói đúng cách, làm đúng cách nhưng rồi chúng ta không xả, thì được sự uồn nấn ở trên cái lớp cao hơn.

Người ta sẽ lấy cái sự hiểu biết đó, người ta giúp; Thầy sẽ trợ giúp cho họ, bằng cách là, họ xả được cái tâm của họ, và cuối cùng tâm họ thanh tịnh, thì họ có đủ đạo lực để mà họ làm chủ được sự sống chết, luân hồi. **Khi mà họ đã có cái trình độ kiến thức thông suốt rồi, nó không còn cái chỗ nào hiểu sai; thì lúc bấy giờ mới áp dụng vào những cái điều kiện cần thiết, để cho họ tập luyện, thì họ tập luyện thì họ sẽ đạt được cái sự xả tâm của họ. Từ đó cái tâm họ nó được thanh thản, an lạc, vô sự một cách tự nhiên, mà không bị ức chế.**

Đó là cách thức hướng dẫn cái lớp học, cho nên cần thiết hiện giờ, thì mấy con phải có cái tri kiến, cái chánh kiến như thật, mà hiểu rất là sâu. Buộc lòng phải đào tạo mấy con, từ cái người cầm cây bút viết chưa được, phải viết cho được. Từ cái sự tư duy chưa được, phải biết tư duy cho được.

Thí dụ như vừa rồi, Thầy đọc mấy tập,

mấy con viết về Đức Từ Tâm, thì Thầy thấy mấy con chưa theo được cái dàn bài làm cho đúng. Bởi vì thường thường muốn viết một cái bài văn nào đó người ta phải lập thành cái dàn bài, cho nên chúng ta viết chúng ta không bị đi ra khỏi cái dàn bài, nó không có bị lạc đề. Còn **chúng ta không lập cái dàn bài, chúng ta nói không đúng, thì nó chạy ra khỏi cái dàn bài, nó nói lung tung, nói sai cái ý của cái đề tài chúng ta**, cái đề tài đó. Cho nên nó sự thật, chúng ta nói nhiều nhưng mà nói không đúng, nói sai. Do đó thì mình lập thành cái dàn bài rõ ràng, trong một cái điều kiện, một cái dàn bài thì nó có một cái tiểu đề của nó. Thì cái tiểu đề, mình phải nói cho hết cái tiểu đề của nó ,chứ không phải là mình nói sơ sơ.

Thí dụ như bây giờ các con làm cái bài Đức Từ Tâm, thì các con sẽ, thứ nhất là các con giới thiệu Đức Từ Tâm, rồi trong cái dàn bài giới thiệu Đức Từ Tâm cái nào đi trước, cái nào đi sau, các con hiểu không, như vậy chúng ta sẽ làm không sai.

Còn cái tiểu đề của nó, thí dụ Đức Từ Tâm thì cái tựa đề lớn của nó, rồi bắt đầu mình vô mình Giới thiệu Đức Từ Tâm, đó là cái tiểu đề của Đức Từ Tâm, giới thiệu.

Thì trong cái tựa đề, tiểu đề đó nó có cái dàn bài nhỏ của nó. Cho nên mấy con đâu có ra khỏi cái khung đó đâu, các con đâu có đi trệch. Cho nên các con tập làm cách thức, cho nó trong cái khuôn khổ, nó bắt buộc, chúng ta phải suy nghĩ cái đó, nó mới viết ra được.

Còn bây giờ, các con cứ ngồi suy nghĩ, giờ Đức Từ Tâm giới thiệu làm sao đây? Nói làm sao đây? Các con khơi khơi!

Mấy con lập thành cái dàn bài, chịu khó mấy con lập thành dàn bài, cái gì nói trước, cái gì nói sau. Phải không? Vậy thì các con mới viết được.

Cho nên vì vậy, Thầy thật sự ra, thì Thầy trước kia Thầy cũng là dạy học, Thầy cũng là dạy về văn, ở trong lớp, ở trường Trung học Thầy dạy về văn, từ lớp đệ tứ, đệ tam hồi đó. Cho nên vì vậy mà dạy học trò nó sẽ làm văn theo cái dàn bài. Cho nên hôm nay Thầy dạy cái lớp Chánh kiến, Thầy cũng mong rằng mấy con người nào chưa biết cách thức làm dàn bài, thì mấy con nên tập làm dàn bài. Nhiều khi mấy ông Thầy giáo mà dạy đó, họ không dạy cho học sinh cách thức lập dàn bài; cứ cho cái đề, rồi nó

về nó làm như thế nào đó, nộp bài rồi mình chấm bài, hễ nó hay thì mình cho điểm. Mà mình quên là, nhiều khi nó mông lung lắm, cho nên nó theo cái dàn bài, thì chúng ta làm nó không sai lệch.

Thì bây giờ, thí dụ như Đức Từ Tâm mà đối với con người. **Cái tâm Từ đối với con người, mình cũng lập thành cái dàn bài nhỏ của nó chứ, để cho mình bắt đầu vào đó mình không có đi lạc.** Chứ không khéo mình nói hơi, cái mình nói xiên đi chỗ khác, nó không có đúng trong cái khung của nó.

Đó thì mỗi cái tiểu đề của nó, thì mỗi con đều có cái dàn bài chứ không phải không đâu. Nó từ cái đó, là một cái bài luận của người ta, luận, nói Từ tâm. Do Thầy nhắc nhở như vậy, để cho mấy con thấy rằng khi mình làm bài, mình làm cho nó đúng cách thức của nó, để nó triển khai được cái tri kiến của mình nó đúng đắn; còn không khéo thì mình cứ nhớ đâu viết đó, nhớ đâu viết đó, thì coi như là nói mông lung, nó không xoáy vào một cái đề tài mình viết ra.

Thì Thầy mong rằng, mấy con theo cái sự hướng dẫn của Thầy, thì sau này mấy con trở thành những người có những cái tri kiến,

nó cụ thể rõ ràng, hướng đi quán sát một cái điều gì, nó quen rồi nó dễ lắm, khi mà nó quen rồi nó dễ lắm là vì:

Thí dụ như, mấy con muốn viết một cái điều gì, muốn nói một cái điều gì, cái gì đó, mấy con suy nghĩ thì nó thành cái dàn bài sẵn trong đầu của mấy con. Nói cái này trước cái này sau, cái này sau, cái này như vậy, các con viết liền.

Tại vì chưa quen, các con giờ chưa quen, không biết muốn nói cái gì đây, cái dàn bài chưa lập, mình không biết nói gì hết. Đó là những cái mấy con, có thể mấy con sẽ không làm được, và nếu mà có làm đi nữa, thì cũng có làm chung chung vậy thôi, không có đi sâu được, không có triển khai được cái tri kiến.

Thay vì cái tri kiến này cần được hiểu sâu, nó rất là nhiều, do đó thì coi như là thành lập cái dàn bài, nói gì nó cũng không có trật. Cho nên vì vậy mấy con cố gắng làm bài.

Hầu hết là, thay vì cái lớp Chánh kiến này đó, theo Thầy thấy các con phải học một năm lận. Nhưng mà Thầy muốn thời gian nó ngắn, ba tháng, bốn tháng thì chúng ta

xong thì chúng ta còn áp dụng; còn nếu mà kéo dài một năm thì nó rất kỹ, kỹ lắm. Tại vì những cái bài mình không làm được mình sẽ làm được, mình sẽ làm lại cho đúng cách, thành ra nó quen đi. Từ đó mình mở mang cái tri kiến của mình, triển khai cái hiểu biết của mình, nó cụ thể, nó rõ ràng; nó trở thành cái người cầm bút, viết cái gì cũng được hết.

Thầy tin rằng, mọi người đang học trước mặt Thầy, nó nhiều lứa tuổi, người lớn, người nhỏ đều được sự hướng dẫn của Thầy, đều cầm cây bút viết được. Thầy nói như cô Huệ Ân bây giờ đó, lần lượt Thầy sẽ dạy, rồi cô Huệ Ân cô sẽ viết những cái bài luận rất là hay, và triển khai được cái tri kiến của mình. Từ đó nó quen rồi, mình viết nó không có sai đâu, nó không có trệch. Đến khi mà muốn làm cái điều đó, thì trong đầu nó đã có, cái khung của nó rồi, nó nói cái gì trước, cái gì sau biết liền.

Nhiều khi Thầy thấy các con đó, vừa rồi có một người nó với Thầy, Thầy cho cái bài Đức Từ Tâm, Đức Bi Tâm, Đức Hỉ Tâm, Đức Xả Tâm; trời ơi con đi tới đi lui, con suy tư không biết nói cái gì bây giờ đây. Không biết nói gì, nghĩa là con không biết nói chuyện sao, con viết Đức Từ Tâm là nói cái

gì đây? Không biết từ tâm làm sao, cái lòng thương yêu của mình như thế nào, con tư duy, suy nghĩ. Nhiều khi con viết có chút rồi con đứng lại đó, con tìm hiểu, mà con không biết sao.

Con sợ nói, viết thì bây giờ viết cái gì nói cũng được, mà sợ nói bậy nó trật, chứ không phải gì, sợ nói nó không có trúng. Cho nên vì vậy mà đến trình bày, hỏi Thầy trong cái vấn đề đó, Thầy mới gợi ý ra, cho biết cái điều kiện viết cái từ tâm như thế nào. Cho nên vì vậy Thầy thấy là các con cần phải thành lập cái dàn bài.

Như vừa rồi, mấy con ghi nhớ kỹ những cái điều đó, thì từ từ mấy con sẽ làm và cái Đức Bi Tâm mấy con cũng vậy, cũng dựa vào cái dàn bài đó, cái sườn đó mà mấy con viết.

Và **Đức Hỉ Tâm** cũng vậy, cái lòng hoan hỉ của mình:

- **Hoan hỉ mình đối với mình.**
- **Hoan hỉ mình đối với người.**
- **Hoan hỉ của mình đối với mọi vật, mọi cái loài động vật.**
- **Hoan hỉ của mình đối với loài cỏ cây, thảo mộc.**

- Hoan hỉ của mình đối với thiên nhiên.

Nó y như cái dàn bài của nó, **cái mục đích hoan hỉ** nó để giúp cái gì?, thì mấy con sẽ viết cái mục đích, nó cũng có cái mục đích của nó.

Cho nên mà, đến khi mà, cái Đức Xả Tâm, cái Đức Xả Tâm, cái đức đó rất ráo lăm. Do nghe như vậy, thì mấy con thấy rằng, trong cuộc đời tu tập của mấy con, đến đây là cái bài nó đi đến cái chỗ mấy con thực hiện được sự giải thoát. Nó còn nhiều bài, nhưng Thầy sợ cho nhiều nó mất thì giờ, nhưng càng học nhiều thì mấy con càng lợi ích rất lớn mấy con. Có nhiều những cái đề tài cần phải học lăm, nhưng mà thôi tạm đủ cho đến từ, bi, hỉ, xả là chúng ta đã áp dụng vào đời sống của mình để chúng ta xả tâm, phải rắng.

Và đồng thời, thì hôm nay trong cái lớp học này, thì trong cái vấn nhiếp tâm và an trú tâm; đây là cái vấn đề làm bài để triển khai cái tri kiến. Còn cái vấn đề **nhiếp tâm và an trú tâm, cho đúng cách để không bị ức chế, thì mấy con chỉ giữ gìn một phút** nhiếp tâm và an trú tâm thôi.

Còn Tứ Niệm Xứ, thì mấy con tập cách thức để quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình. Nghĩa là tập quan sát bốn chỗ thôi, đừng có đi sâu hơn cái quan sát đó, vì nó chưa tới lúc mà chúng ta đi hơn. Vì mình tập quan sát “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”. Nhưng **hít vô, thở ra để quan sát tâm, chứ không phải tập trung trong hơi thở**, có vậy thôi.

Như câu mà Đức Phật đã dạy trong định hơi thở, “cảm giác toàn thân tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”, thì bắt đầu mấy con chỉ cần tập cho mình nương vào cái hơi thở mình, nhìn được sự rung động, sự cảm nhận cái thân của mình, như vậy là trong này mình tu tập Tứ Niệm Xứ nó không còn khó khăn nữa, còn cái trình độ cao hơn, cao hơn cái chỗ mà quan sát tâm đó thì khoan đã, khoan đã chưa phải lúc các con học tới đó đâu.

Chừng nào tới đó, thầy sẽ dạy tới nữa, để đi đến. Khi mà chúng ta sung mãn được Tứ Niệm Xứ, có được Bảy Giác Chi, có được Bảy Năng Lực Giác Chi, và Tứ Thần Túc; thì lúc bấy giờ tiếp tục. Thì chúng ta mới học cái cách thức để mà dùng Pháp tác ý, chúng

ta nhập các định và thực hiện Tam Minh thì coi như là chúng ta xong cái chương trình.

Nhưng bây giờ phải nhớ, ***nhiep tâm và an trú tâm, bất cứ một cái hành động, khi đi kinh hành, một phút thôi; hoặc là hít thở cũng chỉ một phút thôi. Hoặc là ngồi Tứ Niệm Xứ cũng chỉ quan sát và ức chế tâm của mình trong Tứ Niệm Xứ để nhìn cái thân, thọ, tâm, pháp của mình; mình nhắc tâm thanh thân, an lạc vô sự rồi mình để cho cái tâm của mình thanh thân, an lạc, vô sự trong một phút thôi.*** Tức là ức chế bằng trạng thái, thanh thân, an lạc, vô sự trong một phút, không hơn được, đừng quá hơn, đừng quá hai phút, đừng kéo dài. Mặc dù có thể kéo dài hai, ba phút, năm ba phút nhưng chúng ta không kéo dài. Chúng ta ***chỉ một phút chúng ta xả nghỉ, xả nghỉ liền, đừng có ức chế sâu hơn, vì ức chế sâu hơn thì nó sẽ đi lạc đường.***

Nhớ lời Thầy dạy kỹ, không được tu sai, vì tu sai thì mấy con chịu trách nhiệm đó, còn riêng Thầy, thì Thầy dạy làm sao thì tu tập nấy thôi, đó là nhiếp tâm, an trú tâm.

Còn về phân quan sát thì mấy con tập tu

30 phút thôi, đừng tu hơn, quan sát. Nghĩa là hít thở, biết hơi thở ra vô, nhưng mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Tu tập 30 phút đó thôi.

Còn về cái thời gian mà **tu Định vô lậu thì phải tập luyện kỹ lưỡng rõ ràng, đây là cái pháp chính trong cái lớp Chánh kiến** của mấy con học, để triển khai cái tri kiến, nó là cái phương pháp chính, còn cái kia nó chỉ phụ thôi.

Cho nên những cái phương pháp phụ thì chúng ta tu để chất lượng, tu ít thôi để chất lượng cho nó có. Cái phương pháp mà tu chính, thì nó là cái định vô lậu. Triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình theo từng cái dàn bài, để cho nó đừng có lạc đề, nó đừng có nói mông lung, nó nói ngoài lề. Khi nó nói ngoài lề nhiều quá thì nó cũng mất cái thì giờ của mấy con. Và đồng thời nó cũng chưa phải lúc chúng ta nói cái vấn đề đó, cho nên nó hơi sai, nó hơi sai. Cho nên mấy con nói ở trong cái dàn bài của mình, là nó có cái khung nó không trật.

Nhưng trong khi viết bài về Đức Từ Tâm, nếu mà có những cái mẫu chuyện để chúng ta ghép vào, để nói lên cái lòng thương

yêu của chúng ta qua cái mẩu chuyện. Cái câu chuyện bất kỳ, câu chuyện xưa, nay, nó nhiều chuyện lắm mấy con, cái lòng từ của chúng ta. Có những người, có những mẩu chuyện lòng từ, mình đưa những cái câu chuyện từ tâm đó vào, thì mình viết bài rất là tuyệt vời. Người ta đọc nghe cái mẩu chuyện là người ta thấy thích, người ta theo dõi cái mẩu chuyện đó. Nhất là cái khéo léo cái ngòi bút của chúng ta, mà diễn tả cái mẩu chuyện nó có cái vẻ...; nó nói lâm li thì nó không đúng; mà có cái vẻ đạo đức, mà làm cho người ta hồi hộp.

Ví dụ như, ***cái Đức Từ tâm của chúng ta tha thứ một cái hành động của một người ăn trộm cướp, người ta uy hiếp mình, người ta cầm dao người ta sắp sửa đâm mình.*** Cái tâm từ mình khởi lên trước cái cơn chết đó, thì mình diễn tả cái hành động từ tâm của mình. Trong khi người trộm cướp đó họ đâm mình, mình chết; với cái lòng thương yêu của mình, thì như vậy là mình đã ngăn chặn được cái lòng sân của mình từ lúc người kia giết mình, thì đó là Đức Từ Tâm.

Nhưng mà mình diễn tả rất khéo léo ở trong cái giả dụ, như cái người họ đến nhà

mình, họ cướp giật của mình, câu chuyện đó thường xảy ra ở trên báo chí mình đưa ra Ông A, ông B, ông C nào đó, xảy ra và người đó bị đâm chết lăn lộn trên sự đau khổ.

Còn riêng mình kết luận, nếu mà đứng trong vị trí của cái người chủ nhà này, khi bị giết, tôi sẽ thực hiện tâm từ trước khi họ đâm tôi chết, thì mình nói, đó là mình hướng dẫn họ về cái lòng từ.

Trước giờ phút chết, mình khởi lòng thương yêu của mình, để cho mình thực hiện được cái thiện pháp, và đồng thời mình đi tiếp tục tái sanh, hoặc là mình đi vào một cái trạng thái của Từ tâm đó nó không còn tái sanh nữa. Thì cái này là cái tốt để chúng ta giữ gìn tâm mình, để biết được cái nhân quả của nó, biết được cái kết quả của cái từ tâm đó nó sẽ đưa mình đi đến cái cảnh giới nào? Cái trạng thái nào mà mình không còn tái sanh luân hồi nữa. Làm cho cái người giữ cái từ tâm, người ta có cái niềm tin.

Do đó người ta thấy, bây giờ mình sống chết ở trong cái cảnh thế gian này đều là cái quy luật của vô thường, cho nên chẳng sợ, không lo được gì hết. Chỉ cần mình sống

đúng những phương pháp của Phật dạy. Trước giờ chết, mà tâm từ thực hiện ra thì không bị rối loạn, không bị sợ chết, không bị lăn lộn trên đau khổ.

Và chính kẻ hung ác, mà cầm dao tính đâm mình, mà vẫn thấy mình thân nhiên không sợ hãi, cho nên từ cái đức Từ tâm đó, nó sẽ cảm hóa được cái người hung dữ đó, cái người ăn cướp đó, họ sẽ dừng tay lại, không đâm mình nữa. Họ sẽ buông dao ngay liền tức khắc, đó là cái lực từ trường của Từ tâm của chúng ta đã tu tập.

Nếu mà chúng ta không tu tập đến mức độ đó, thì họ sẽ đâm mình chết; nhưng mà mình tu tập đến độ đó, từ đó, mình sẽ hóa giải tâm ác của họ liền tức khắc, tức là lấy thiện chuyển ác, lấy lòng thương chuyển lòng thù oán, lòng thù hận, đó là cách thức đó.

Cho nên ở đây, mình khéo léo mình diễn tả những điều đó, để gây được cái lòng thương yêu của mọi người khi họ đọc cái tài liệu của mình, khi họ đọc họ thấy quá là cao thượng, quá là đẹp đẽ. Trước giờ chết mà mình vẫn thương yêu người đâm mình, người giết mình. Vì thật ra không có cái đạo

đức nào hơn là Đạo đức của đạo Phật, Đạo đức không làm khổ mình, khổ người; mà cảm hóa được cái người ác để trở thành người thiện.

Thì do cái ngòi bút mà viết như vậy, Thầy nghĩ rằng cái ngòi bút của mấy con rất thừa viết điều đó, chứ không phải, chỉ mình khéo léo nữa mà thôi. Do đó thì hôm nay, thì mấy con chuẩn bị là viết cho nó, mình lần lượt mình viết ít chứ mình không viết nhiều, nhưng mà lần lượt những cái bài của mấy con rất nhiều.

Thí dụ như bây giờ, mấy con giới thiệu Đức Từ Tâm nó thành một cái bài, rồi nếu mà Đức Từ Tâm với con người thì biết bao nhiêu chuyện mình nói, nhiều lắm mấy con. Có một chuyện, thì mình nói một chuyện ở trong cái bài thứ nhất. Đến có cái chuyện thứ hai, mình nói cái chuyện thứ hai. Đến cái chuyện thứ ba, mình nói cái chuyện thứ ba, Đức Từ Tâm của mình.

Đức Từ Tâm của mình nó sẽ nhiều cái cuộc sống xã hội chúng ta lắm. Thí dụ như bây giờ, có hai vợ chồng người đó, thì cái người chồng hay bỏ vợ mình đi tìm người khác này kia, thì người vợ ghen tuông đau

khổ. Thì trong khi mình thực hiện lòng từ tâm của mình, thì nó cứu mình ngay được cái điều kiện đó rồi.

Cho nên mình áp dụng vào con đường đi của nhân quả; thì thân hành, khẩu hành, ý hành nó xảy ra những cái điều đó, mình áp dụng Đức Từ Tâm trong những cái điều ác đó được hết, toàn bộ được hết. Cho nên nó có những điều kiện đó, nó xảy ra, thì lúc bấy giờ mình **thực hiện cái tâm từ của mình, tại trên cái ác pháp đó, trên cái điều kiện đó, để đem lại cái sự bình an cho chính mình.**

Thì mấy con khéo léo, mấy con sẽ dùng, mấy con viết rất nhiều, những cái bài, mấy con ngắn gọn cỡ chừng hai trang, ba trang trong một bài thôi, cao lắm thì mấy con chừng bốn trang giấy, đừng viết dài dòng lắm. Chừng bốn trang giấy học trò, chừng bốn trang. Hoặc là hai trang, ba trang cũng được, nhưng mà mấy con nói gọn người ta đọc, người ta thấy thú vị, cao lắm thì bốn trang, còn nhiều nữa các con tám trang, đừng viết nhiều nữa.

Nhưng rồi các con sẽ đưa một cái mẫu chuyện khác, các con cũng viết một cái bài

khác cũng nằm ở trên cái Từ tâm đối với con người. Trong khi đó mỗi cái câu chuyện như vậy, nó đưa ra một cái hình ảnh đạo đức của Đức Từ Tâm, cái lòng yêu thương của mình trước cái tai nạn, trước cái sự khổ đau.

Ví dụ như bây giờ, Đức Từ Tâm trước cái cảnh tai nạn giao thông, cái Đức Từ Tâm của mình thực hiện như thế nào? Rồi cái Đức Từ Tâm của mình nó thực hiện đối với loài vật.

Có một con vật, bị con vật khác cắn sấp sửa chết, đức từ tâm mình thực hiện. Đức Bi Tâm của mình nó sẽ đối xử với con vật đó.

Cũng như bây giờ đi trên đường, ***mình thấy một cái con vật nó bò ngang đường, nhưng mà bây giờ mình quét sân, mình thấy cái đoàn kiến nó đi vậy, thì cái Đức Từ Tâm của mình nó không nên làm cho chúng sợ hãi, không nên quét, đó là Đức Từ Tâm.***

Còn khi mà mình đi mình gặp cái tai nạn giao thông, mà mình thấy cái người đó bị xe đụng, rồi họ nằm họ lăn lộn họ chết. Thì mình khởi cái lòng của mình, rồi mình nhắc, mình nói cho những người lái xe hãy cẩn thận, đừng để xảy ra những sự đau khổ,

như thế này, như thế khác, đó là cái ý của mình nó thuộc về **Đức Bi Tâm trước cảnh đau khổ**.

Mọi cái các con sẽ thấy, từ cái học của mình nó sẽ làm cho mình thấm nhuần được cái tâm của mình trên cái sự tu học. Cho nên khéo léo, mà nhiều cái mẫu chuyện lắm, nhiều cái chuyện nó đưa ra, mỗi đưa ra một cái mẫu chuyện đó mấy con cân nhắc kỹ, cái nào là Đức Từ Tâm, cái nào là Đức Bi Tâm, thì các con đưa cái chuyện đó ra mấy con viết.

Thì cái bài của mấy con nó có giá trị rất lớn và nó có cái đạo đức. Coi như là Từ, Bi, Hỷ, Xả đều nằm trong cái đạo đức nhân bản mấy con, mà cái tập sách đạo đức Nhân bản Thầy cho cái đề tài đạo đức nhân bản - nhân quả đó. Thầy cho mấy con viết, những cái bài này nó thuộc về đạo đức nhân bản - nhân quả hết, chứ không có gì. Cho nên mỗi cái, các con viết chừng bốn trang, bốn trang giấy học trò như thế này là một cái bài, nói lên cái hành động đạo đức, nói lên cái tâm từ của mình, tức là nói lên cái hành động đạo đức. Sau này nó sẽ kết hợp trong cái bộ sách đạo đức nhân bản - nhân quả của mấy con, chứ không phải bỏ. Rồi lần lượt mấy

con sẽ in thành tập sách đạo đức.

Cho nên mọi cái như trước kia, mấy con học về nhân quả thảo mộc, tới học về nhân quả con người, thì mấy con thấy tất cả những cái này là hành động đạo đức không. Cho nên sau này, nó sẽ được kết hợp vào cái bộ sách đạo đức của mấy con, chỉ cần thêm mấy chữ về cái Đức của nó thôi, thì nó sẽ đầy đủ cái bộ sách đạo đức của mấy con, chứ không có gì. Cho nên mấy con chuẩn bị từ ngay bây giờ, những bài viết của mấy con cần thận. Và nó trở thành nhiều cái tiêu tựa của nó ở trong cái bài đạo đức, nó trở thành cái bộ sách đạo đức, rất nhiều, có thể học hết cái khóa này thì mấy con có thể viết cả ngàn trang giấy đạo đức, cả ngàn trang giấy đạo đức.

Tại sao? Tại vì cuộc đời chúng ta nhiều chuyện lắm mấy con, về nhân bản mà. Nhiều chuyện để chúng ta nói. Chúng ta nói, để mà chúng ta thực hiện cái lòng đạo đức của chúng ta, cái đức hạnh của chúng ta. Cho nên chúng ta nói rất rõ cái ý chúng ta đã học, học được như thế nào, và chúng ta cũng để lại cho những người sau họ học cái đạo đức này, bởi vì hầu hết không ai nhắc nhở họ, cho nên họ không biết thôi.

Nhưng mà khi có những cuốn sách mà nhắc nhở rồi, thì mấy con thấy nó tuyệt vời lắm mấy con, nó giúp cho chúng ta hiểu biết. Từ đó, muốn hay là không muốn, chúng ta cũng phải sống cái đạo đức đó, bởi vì hiểu rồi thì chắc không ai muốn sống mình không đạo đức, ai cũng muốn sống mình có đạo đức hết.

Và cái đạo đức đó nó thực hiện được cái lòng không đau khổ, cái tâm không buồn phiền, không đau khổ; thì ai lại muốn đau khổ bao giờ. Cho nên không ai muốn đau khổ, thì người ta, tự người ta thấy là cái này đau khổ quá, mà mình cứ sống như vậy có lợi ích gì, cho nên mình cố gắng.

Thôi hôm nay thì Thầy xin nhắc nhở cho mấy con, để cho mấy con về làm cái bài đó con, mà những cái bài đạo đức cho nó tốt hơn.

Thật sự ra thì trong những cái bài đó, thì mấy con phải chuẩn bị, mấy con viết bài cho đúng cái dàn bài đó con. Thì đúng cái dàn bài, thì những cái bài nào nó có những cái tiêu chuẩn đúng, thì Thầy sẽ gọi mấy con lên đọc, còn có chưa có đúng cái tiêu chuẩn thì khoan đã. Vì nó chưa có đúng cái tiêu

chuẩn, nó đúng cái tiêu chuẩn này mấy con; cho nên vì vậy, mấy cái bài đó của mấy con làm lại, cho đúng những cái điều Thầy đã dạy, thì chúng ta đọc để mà chúng ta còn học, tu và đồng thời còn học của các bạn nữa. Học của các bạn, học của chính mình, của mọi người khác.

Cho nên trong những cái bài, mà mấy con chuẩn bị mấy con viết, nó sẽ đúng như cái dàn bài; nếu nó không đúng dàn bài thì nó mông lung quá, thì mấy con không thu thập được. Cho nên Thầy mong rằng mấy con cố gắng chuẩn bị lại.

Bởi vì cái lớp học, mà hôm nay Thầy trả lời cho mấy con biết rằng: cái lớp học của chúng ta Thầy không muốn gián đoạn, Thầy không muốn bỏ. Thầy muốn cho tiếp tục có những cái buổi học như thế này mãi mãi. Nhưng vì hôm nay, Thầy cũng thấy rằng số người không có quậ phá, không tốt ở trong cái lớp học, thì họ cũng rời khỏi nơi đây rồi. Do đó thì cái lớp học của chúng ta cũng bình an.

Và đồng thời những người nào, mà họ có, những người nào có phạm lỗi nói chuyện chút ít, thì được gọi họ trở về học hết. Coi

như chúng ta tiếp tục cái lớp học của chúng ta, còn những vị nào mà quậy phá thì chúng ta cho họ đi luôn. Nhưng mà điều kiện là, có thể họ biết ăn năn sám hối, khi mà họ trở lại thì chúng ta cũng tha thứ, nhưng chúng ta không cho họ học trong lớp học này nữa. Để họ học thì họ sẽ quậy phá, vì cái tật nào thì tánh nấy mấy con.

Mình giúp đỡ họ bằng cách là cho họ một cái chỗ nào yên ổn đó, rồi cho họ học riêng cái lớp. Bởi vì họ học chung, rồi cái họ sẽ ở chung trong cái môi trường của chúng ta, thì họ sẽ tiếp duyên nhau họ nói. Họ cũng lồi người này, người kia thì làm cho mấy con tu không được mấy con. Buộc lòng họ phải ở một cái khu vực riêng, mình thương yêu để cho họ như vậy, để ghép họ vào trong cái khuôn khổ, cũng như là phạt họ vậy đó. Để cho họ ở cái khu vực riêng, rồi từ đó đâu có ai đâu, đâu có ai đến cái khu này đâu.

Cái lớp học này họ không được dự nhưng mình sẽ giúp đỡ họ, Thầy sẽ giúp đỡ họ học; họ học, cũng làm nhưng mà tự họ học, làm, Thầy chấm bài, chứ không cho vô lớp này nữa, tại vì những người đó là những người phạm lỗi quá nặng. Nên nếu mà vô trong này, chắc họ tìm cách họ quậy

phá mình nữa mấy con, nó bất an. Cho nên mình thương họ, cho ở cái khu vực khác, chứ không được ở cái khu vực này.

Thí dụ như bây giờ, thí dụ như Thầy có một cái nơi nào đó xa ở đây năm, mười cây số; họ còn muốn về đây tu tập thì cho họ về, để họ cách li cái lớp học của chúng ta, để cho họ không có gần gũi chúng ta, họ nói chuyện gì hết. Chứ còn không khéo ở trong này, thì bữa nay họ làm vậy, chứ ngày mai họ len lén họ nói chuyện, họ lôi mấy con ra họ nói. Mặc dù mấy con không nói, nhưng vẫn làm động, nó khó cho mấy con, chứ đâu phải dễ. Bởi vì cách thức người ta làm động thì rất dễ, do đó thì muốn được vậy, thì nó phải khó là mình phải có cái nơi.

Thí dụ như bây giờ, ở Long Thành cô Châu xin phép được, nhưng mà ở đây Thầy muốn bảo vệ cái lớp học này, thì những người nào mà họ quậy phá thì cho về dưới ấy, có phải không? Cho ra Long Thành ở làm sao mà về đây quậy phá được, các con hiểu không. Mình phải có hai cái cơ sở mới được, do đó nó cách li. Cái người nào ở đây mà không được, thì mình cho ra ngoài đó ở, họ mặc sức cho họ nói chuyện, mặc sức cho họ quậy phá ngoài đó. Một nhóm sai, cho họ

ở sai, mặc sức họ làm gì họ làm. Còn để lại đây cái nhóm tốt, họ quyết tâm tu thì họ ở đây rèn luyện, cho họ tu tới nơi, tới chốn. Còn cái kia thì mình không nỡ bỏ họ, thôi mình cho họ ở khu nào đó. Cho nên ở chung chắc Thầy không cho đâu.

Con có ý gì không con?

[Tu sinh]: Con xin Thầy.. con về nhà

[Trưởng lão]: Về nhà uống thuốc phải không con, con ráng trị bệnh đi con, Thầy biết con bị bệnh nhiều lắm, vì vậy Thầy sẵn sàng vui lòng, sau khi trị hết bệnh rồi vô học luôn, cố gắng con. Cái khả năng của con, Thầy thấy con tu học chắc cũng không khó khăn đâu, không khó bởi vì con có cái khả năng. Nhưng mà phải ráng, chứ còn không khéo, con không trị bệnh, con cố gắng con nỗ lực con làm bài, con viết bài, nó hao cái sức nhiều lắm , cái lực của con nó cũng không mất đâu, nên con xin Thầy con về, thì Thầy khuyên con ráng về trị cho hết bệnh rồi con vô.

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: Con có tiền con về không con? Con không có Thầy sẽ mượn cô Út cho

con để con về, để trị bệnh cho hết, chứ ở trong này Thầy thấy con cứ khếch khếch hoài ảnh hưởng đến cái cổ.

[Tu sinh]: Để cho con về kịp, mai một con vô lớp học. Hôm nay con... 44.30

[Trưởng lão]: Ráng nghe con, cái bệnh của con nó cũng duyên thôi; chỉ ở lớp học thì bắt con làm bài, bắt học, con trị bệnh không hết. Con làm bài của mình, **nó tổn sức...cho nên** con ráng, khi về giữ gìn.

Alo. À có gì không con?

Lớp học này thì những người nào họ quậy phá thì họ đã đi rồi, lớp học đang học nè, hôm nay là thứ hai bên nữ này. Thầy đâu có bỏ cái giờ nào đâu? À Thầy đang dạy nè. Ở đây hoàn toàn là không có đình chỉ ngày nào hết, cứ tiếp liên, giờ học thì có học thôi. Rồi, thôi, rồi nha, nếu mà tu học thì phải chuẩn bị, tu học đàng hoàng, đừng có nói chuyện, rồi thì mấy con chuẩn bị về học hành cho đàng hoàng.

Sao lại không hoan hỉ, thôi Thầy nói như thế này, các con về đây thì phải học đàng hoàng thì ai không hoan hỉ. Thậm chí như cô Út, dù là những người quậy phá đi

nữa cô Út cũng còn thương. Cô còn tìm cách để mà cho những cái người quậy phá đó họ ở, cách lớp học của chúng ta xa để họ không quậy phá nữa.

Còn con mà về đây, mà con mà nói chuyện nhiều, thì cũng không được đó, ráng cố gắng, chứ ở đây thì không có chấp nhận, chỉ có chấp nhận học, tu, đạo cư. Bốn mươi mấy người à con, bốn mươi mấy người à. Ở đây cái lớp học coi nữ ngồi hai dãy bàn đầy ngập hết rồi, Thầy thấy đầy hết, Thầy cũng chưa có đếm cái số bao nhiêu nhưng mà vẫn đầy hết. Không có thiếu người nào hết, còn bên nam chỉ có hai người đi thôi. Có hai người à, cho nên cũng còn nguyên hết. Có hai người đi.

Giải thể chứ! Không giải thể họ không đi, họ nghe không còn học nữa thì họ đi cho rồi? Vậy đó là cách thức tuyệt vời nhất, thì giải thể mấy người phá thôi, còn mấy người không phá ai giải thể người ta. Hiện giờ, người ta ngồi người ta tu đàng hoàng chứ; còn mấy người phá quậy, thì phải giải thể mấy người đó chứ.

Thầy giải thể có người, chứ không giải thể hết người ta, có tội thì giải thể chứ còn

người ta không tội thì cũng giải thể luôn sao? Con nghĩ sao giải thể cũng như đóng cửa trường vậy sao? Trường người ta mở cửa đang hoàng chứ? Người ta giải thể những người phá. Bởi vì cái lớp học Thầy không có giám thị chứ, phải có giám thị nó lôi mấy người đó ra, nó khỏi cần phải giải thể, hiểu không? Hiểu rồi, thôi, rồi. Được chứ, muốn học, muốn tu học mấy con chỉ lỗi sơ sơ đó, phải không, muốn tu học thì phải trở về lo tu học, còn mấy người mà lỗi nhiều thì cho đi luôn, còn không ấy thì cho ở chỗ khác.

Thầy dạy cái bài Đức Từ Tâm, mấy con làm tầm bậy, tầm bạ chứ mấy con làm trúng sao? Không học biết đâu làm, cái dàn bài đức từ tâm mấy con làm trật lất hết trơn à. Học hành cái gì mà làm bài như vậy, được rồi, thôi đừng có nói nữa, rồi.

Cho nên hôm nay thì Nguyên Thanh xin Thầy cho nó về để trị bệnh, Thầy mong rằng nó trị bệnh được, nó trở vào tu học nó sẽ có khá hơn. Còn bây giờ cứ ráng, ráng ở trong cái lớp học mà ráng, học như thế này thì cái bệnh nó không hết. Coi như là nó dùng cái sức của mình nhiều lắm, mấy con biết viết bài như thế này, mấy con phải viết nhiều, cái sức rất nhiều, chứ không phải dùng cái

sức ít được. Cho nên khi mà sử dụng tất cả những cái gì biết của mình, mình viết ra chứ đâu phải, **mình muốn viết, để làm sao?**
49.50 Đó là cả cái vấn đề của sự tu tập mà, vén hết cái sự hiểu biết của mình.

Trừ ra mình không còn viết nữa thì mình mới thôi, chứ còn mình tìm hiểu, có nhiều khi mình nhớ bộ kinh đó, bộ sách đó mà hiện giờ mình không có, chứ phải chi mình có, mình lật ra mình tìm hiểu ngay cái chỗ đó để cho mình hiểu trở lại. Thì tất cả những cái điều kiện mà mấy con thấy, thì bây giờ, ngay khi mà mấy con viết cái bài Đức Từ Tâm này, ***nếu mà có những cái bài người ta giảng về tâm từ này kia, gọi ý cho mình rất nhiều.***

Nhưng bây giờ nó không có, mình làm sao, thì như lời đức Phật dạy bài dạy về Từ tâm, thì có cái tài liệu đó ngay liền thì mấy con sẽ lật ra coi liền. Ở đây không phải là chúng ta coppi mà chúng ta chép lại đâu, mà chúng ta cần nhớ lại, chúng ta chép lại những cái điều cần nhớ lại. ***Khi chép nó lại thấm nhuần vào chúng ta một lần nữa,*** chứ đâu phải, cái học của chúng ta mà không phải để.

Cho nên khi mà mình chưa có đủ ý của mình, mà có những cái tài liệu như vậy, mình quá hay. Thường thường sinh viên khi mà ở trên đại học, khi viết một cái bài luận nào đó mà giáo sư đã cho mình, thì họ lục lợi trong sách vở rất nhiều để họ nghiên cứu ra họ viết.

Cho nên đó là cái sự đòi hỏi của chúng ta, triển khai cái sự hiểu biết tri kiến chúng ta chứ đâu phải là gì. Nhưng ở đây chúng ta không có những cái thư viện đó, chứ có thì Thầy cho mấy con vào cái thư viện, mấy con lục cái điều kiện cần thiết, để mấy con triển khai cái sự hiểu biết của mấy con, cần thiết lắm.

Nhưng mà vì cái lớp học của mình nó chưa có chuẩn bị, nếu mà mình chuẩn bị thì ở đây nó cũng có cái thư viện. Trước kia Thầy cũng có là thành lập cái thư viện ở đây, nhưng hầu hết nó để cho các Thầy về đây lấy ra mà đọc nghiên cứu thôi. Nhưng mà lần lượt thì không có cái người giữ cái thư viện đó, lần lượt những cuốn sách đó lần lượt nó mất hết. Còn một số sách đó, là coi như Thầy dồn vào cái tủ chứa cũ, không có làm gì được. Lẽ ra có nhiều cuốn sách nó có cái giá trị rất lớn.

Cho nên hôm nay, mấy con được ở trong cái lớp học này, vậy thì mấy con cố gắng nhớ những lời này giờ Thầy dặn đó. Cái gì tu tập thực hiện thì tu tập đúng giờ giấc, đừng có quá, đừng có ham tu nhiều, mà tu ít thôi. Còn cái phần mà đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác, thì mấy con cũng tu nhiếp tâm và an trú tâm trong bước đi của mình trong một phút thôi; còn không thì mấy con đi để phá hôn trầm thùy miên của mình cho hết giờ đó, thì mấy con đi như người vô sự, nhắc tâm: “tâm như cục đất, ly tham, sân, si” hoặc là “tâm phải tỉnh thức đừng có hôn trầm, thùy miên” thôi.

Mấy con dùng như vậy, con cứ đi tới đi lui, thì nó không ngủ, để hết giờ rồi thì mấy con vào ngủ; chứ đừng có tập không ngủ, mà phải có giờ giấc ngủ đàng hoàng, để chúng ta có đủ sức mà chúng ta tu tập. Chừng nào mà tới cái giờ phút, mà Thầy nói: ở bây giờ thì giờ phút này, thì mấy con không còn ngủ nữa, phải chiến đấu tận cùng với giấc hôn trầm thùy miên, tới quét sạch. Và đồng thời phải nhiếp phục hết các chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp.

Thì lúc bấy giờ thì coi như là cuộc chiến đấu đã mở màn. Cái chiến dịch rồi, cái chiến dịch giải phóng rồi, thì lúc bấy giờ mấy con mới được thức suốt 24 tiếng đồng hồ, còn nó chưa thì mấy con đừng có tập, không có được. Chừng nào Thầy ra lệnh, à bây giờ, như Thầy là cái bộ chỉ huy. Thầy ra lệnh là, bây giờ cái mặt trận này là mấy con đánh được rồi, cho nên chúng ta mở chiến dịch liền, chuẩn bị nào đủ lương thực, súng, đạn, cách nào đó, thì chuẩn bị cho mấy con đủ rồi. Bây giờ mở cái mặt trận chiến dịch để giải phóng, thì lúc bấy giờ đó mấy con, chết bỏ.

Chứ còn bây giờ, mấy con đừng có liều chết, mà mấy con tu cái kiểu đó thì thôi. Thầy nói, lương thực cũng chưa đủ, mà súng đạn cũng chưa đủ, mà giờ mở màn đánh, là chắc chắn là mấy con chỉ chết thôi, chứ còn, mấy con không thắng được giặc sanh tử đâu. Cho nên khi nào mà Thầy chuẩn bị cho mấy con xong rồi, Thầy mở màn cái mặt trận chiến đấu, để rồi mấy con sẽ giải phóng cái thân, tâm của mấy con, mấy con làm chủ nó.

Chừng đó là Thầy chỉ huy cho cái mặt trận để cho mấy con đánh thôi, cuối cùng

mấy con sẽ thành công. Chứ còn mấy con đừng có vội, đừng có vội vàng gì hết để cứ mấy con, lần lượt Thầy huấn luyện cho mấy con, trở thành những dũng sĩ, những người chiến sĩ, những người sĩ quan, ở trong các cái lớp đào tạo của mấy con đầy đủ những chiến thuật, chiến lược để cho mấy con chiến đấu mà có thắng được cái mặt trận sinh tử của mấy con.

Coi như bây giờ mấy con đang được huấn luyện mà thôi. Mà đây là mới huấn luyện cái lớp mà đầu tiên của quân sự này thôi, cái lớp Chánh kiến là cái lớp đầu tiên. Mà cái lớp đầu tiên, mà mấy con muốn đánh giặc cho thắng, thì chắc là mấy con sẽ chết thôi, con hiểu chưa? Cho nên mấy con phải lần lượt, mấy con phải nghe lời Thầy dạy, tập luyện như thế nào, thế nào, mấy con tập đúng, để chừng đó mấy con tác chiến mới được chứ không nó sai. Sai chiến thuật, chiến lược, mấy con saichúng giết mấy con chết hết.

Mở màn là không có lui, mà nếu mấy con tu sai là mấy con không thành tựu, là mấy con phải chết.

Bởi vì lúc bây giờ Thầy kiểm tra cái mặt

trận đó mà mấy con ngủ là mấy con chết liền đó.

Mà mấy con đang đau bệnh gì ở trong cái thân của mấy con, cái cảm thọ của mấy con chưa đủ sức, mà mấy con chiến đấu nó, kể như là mấy con tắt thở.

Bởi vì có Thầy kiểm tra cái mặt trận mà mấy con dám nằm, dám lẩn, dám chạy đi uống thuốc sao? Phải không? Cho nên mấy con chỉ có chết thôi. Vì vậy mà chuẩn bị cho mấy con đầy đủ, mà mấy con làm sai chuyện đó, là mấy con chỉ tái sinh luân hồi liền chứ khỏi nói đâu. Đó là cách thức chiến đấu mà.

Thôi bây giờ thì mấy con trở về tu tập. Thầy chỉ, hôm nay là, cái lớp chúng ta mà học đến đây thì đủ.

Con còn hỏi gì không con?

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy! (55:47 không nghe được)

[Trưởng lão]: Thầy thấy bây giờ mà bắt nó đọc nữa thì chắc chắn chết, vả lại thì thôi bây giờ mấy con cứ làm sai trật rồi. Sau này nó có những cái bài, từ cái đức Từ Tâm rồi đến này kia gì đó, nếu mà nó làm bài thì Thầy hướng dẫn cách thức nó làm; rồi thì

sau khi nó mạnh rồi, thì nó sẽ về, nó đọc lại những cái bài mấy con, đều trợ giúp thêm cái ý của mấy con.

Rồi ở trong này, mấy con sẽ nỗ lực mà mấy con làm theo cái dàn bài mà Thầy cho rồi, sau khi đó thì mấy con, phong phú của mỗi cái dàn bài đó. Ở trên cái dàn bài đó, cái sự phong phú của cái tiểu đề mà chúng ta viết, do cái phong phú cái hiểu biết của chúng ta, viết nó đầy đủ hơn; thì chắc chắn là, trong lúc đó là có cái bài của Nguyên Thanh, có những cái bài khác để mà chúng ta đọc, để mà chúng ta cùng học nhau.

Nếu mà cái bài nào, mà thấy có một cái giá trị, để giúp cho mấy con có những cái ý mới cái ý hay thì sẽ được. Còn bây giờ thì Thầy thấy nó bệnh nhiều lắm, mà hơn nữa thì trong lúc này, thì Thầy thấy cần phải để dưỡng bệnh một chút xíu. Thì trong cái dịp này thì mấy con nỗ lực, mấy con làm Đức Từ Tâm, Đức Bi Tâm, Đức Hỷ Tâm, Đức Xả Tâm, liên tục những cái điều kiện đó. Rồi mấy con cứ nộp bài, rồi Thầy thấy cái gì sai Thầy nhắc nhở thêm mấy con.

Còn bây giờ thì để Nguyên Thanh cho nó dưỡng bệnh. Chứ còn Thầy thấy, nó bây

giờ, mà nếu mà nó đọc, thì cũng được chứ không phải không, mà chữ của nó là nó đọc thôi, chữ của nó để mấy con đọc như Quý Thầy bên đọc thấy nghe nó không ăn khớp nhau, nó lộn xộn. Cho nên vì vậy, Thầy mong là nó hết bệnh được để đọc cái bài nó viết. Thì bây giờ các con thấy, cái bài Từ tâm nó viết một sấp như thế này, nhưng mà, nếu mà cái bài này lược ra theo những cái tiêu đề của nó, thì những cái bài này nó cũng có giá trị, nó làm tới 30 trang. 30 trang giấy A4 lớn, tức là nếu mà giấy học trò nhỏ nhỏ chút là thì nó 60 trang, 120 chục trang giấy học, cái đầu óc nó cũng phong phú lắm mấy con.

Bây giờ nó mắc bệnh rồi, nó quá nó làm riết, bởi vì nó làm riết cho nên tuổi thọ nó không có dài, con biết tại sao không? Nó đọc hết, con nghe trong cái bài mà của bà Đoàn Thị Điểm, mà dịch xong bài của Đặng Trần Côn, Chinh Phụ Ngâm đó; mà cái bài đó, thì cái người mà viết, cái khả năng mà viết cái bài đó, mà bà Đoàn Thị Điểm dịch sang, thì cái ông đó ông sống không có thọ lắm, vì đọc hết những ca trường; thì Nguyễn Thanh nó cũng đọc hết ca trường của nó, thì cái tuổi thọ của nó Thầy sợ nó không lâu.

Cho nên Thầy mong rằng nó về nó

duỡng bệnh mấy con. Một con người có khả năng, mà nếu mà, được duy trì kéo dài đúng Chánh Pháp của Phật, thì để lại những tác phẩm rất là lợi ích. Theo cái sự hướng dẫn của Thầy, Thầy nghĩ rằng nó có cái phương cách, nó có cái phương pháp. Với những cái người có khả năng đó, Thầy đào tạo được thì nó có những cái tác phẩm để lại.

Thí dụ như ông Đặng Trần Côn, ông để lại cái tác phẩm mà bà Đoàn Thị Điểm dịch gọi là Chinh Phụ Ngâm đó, các con thấy nó rất là tuyệt vời chứ. Nhưng mà ông đâu có sống dai đâu, con thấy chưa? Cho nên ở đây Thầy qua qua đọc những cái bài của Nguyên Thanh, nó có học, nó có một cái lý luận, có cái khả năng, nhưng mà được sắp xếp, được vào cái dàn bài thì những cái bài nó rất tuyệt, tuyệt vời. Cho nên từ cái lúc đầu cho đến giờ, mấy con thường đọc những cái bài của nó, nó thường đưa trước, nó nhận ra được cái dàn bài Thầy muốn nói, nó đưa trước cái dàn bài đó.

Cho nên hôm nay thì Thầy thấy, bây giờ lúc này là cũng chưa cần thiết lắm, Thầy mong là mấy con cũng dựa theo những cái dàn bài Thầy cho, mấy con cứ làm. Rồi nó sai, đúng mình còn sửa chữa mà mấy con,

để rồi cố gắng. Thầy mong rằng nó về ngoài đó nó trị bệnh, nó hết bệnh rồi nó sẽ vào nó tiếp tục.

Thì cái con đường tu của mình, ở trong chúng nó không phải riêng một người tu chứng đâu mấy con. Thầy đã thấy cái hướng đi, cái hướng tập của mấy con, ở trong cái lớp này nó không phải có một người chứng quả A la hán đâu, mà nó có nhiều người chứ không phải một người. Nhưng mà cái cố gắng của mấy con, và cái tri kiến của mấy con, nó sẽ giúp dần, Thầy sẽ hướng dẫn cái tri kiến đó để được giải thoát gọi là tri kiến giải thoát. Đạo Phật đã nói cái tên đó rồi.

Mà Thầy hướng dẫn cái tri kiến hiểu biết của mấy con đi đến cái chỗ giải thoát. ***Thì chúng ta sẽ hoàn toàn ly dục, ly ác pháp, hoàn toàn bằng tri kiến giải thoát.*** Thầy bảo đảm khi chúng ta ly dục, ly ác pháp bằng tri kiến của chúng ta. Thì thứ nhất là, cái lợi ích của chúng ta, để chúng ta làm chủ được cái đời sống của chúng ta, cái đời sống của chúng ta sống đạo đức.

Còn bây giờ chúng ta sống đạo đức được rồi, thì nó có cái tâm thanh tịnh rồi, thì nó có một cái đạo lực. Thì lúc bấy giờ chúng ta

làm chủ được cái nhân quả, tức là cái quả của thân chúng ta rồi. Thì như vậy chúng ta chúng quả A la hán, chứ có gì đâu. Cho nên nó đơn giản quá, nhưng mà tu đúng, hành đúng, học đúng, thì mấy con làm được. Mấy con đừng nghĩ nó khó đâu, Thầy tu rồi, Thầy không thấy nó khó chút nào, nó quá dễ, nó không khó, nhưng mà mình làm đúng, còn mình không làm đúng thì nó sẽ khó.

Bởi vì Thầy nghĩ, xét qua Thầy, Thầy thấy Thầy cũng ngu dốt, chứ Thầy có thông minh gì lắm đâu, nhưng mà sự bền chí học tập, cái sự bền chí học tập, do từ cái học tập của Thầy, mà cho đến khi mà nỗ lực thực hiện tu. Tức là nhờ cái sự hiểu biết của mình qua các trường lớp, qua những cái học tập trong các chùa để hiểu biết về Phật giáo.

Nó huân cho mình cái hiểu biết đó sẵn rồi, mà mình cũng có cái duyên. Cho nên vì vậy mà cuộc đời của mình nó đi suôn sẻ, cho đến khi nỗ lực tu hành, chúng, làm chủ được sự đau khổ của chính bản thân mình. **Cuối cùng mình nhìn lại, không khó. Tại vì mình tu sai pháp, cho nên nó kéo dài cái thời gian mình lâu.** Chứ nếu mà tu đúng pháp, Thầy thấy nó cũng không khó.

Mà bây giờ cái lớp này, Thầy là cái người đã tu làm được rồi. Thầy trực tiếp Thầy dạy cho mấy con, thành ra mấy con sẽ dễ dàng rồi, đâu còn trật cái chỗ nào. Thầy nói như bây giờ, mấy con nhiếp tâm 10 phút, 15 phút, 20 phút nó sai rồi, Thầy bảo chỉnh lại một phút thôi, phải không? Rồi mấy con triển khai cái tri kiến của mấy con chung chung Thầy bảo không được, phải làm như thế này, theo cái dàn bài này, phải làm thế này, thế này.

Hỏi đó Thầy đâu có ai nhắc, phải không? Nhưng mà bây giờ mấy con được Thầy nhắc nhở, cho nên các con thấy từng cái hiểu biết của mấy con. Bây giờ từ cái chỗ đó, mấy con hiểu biết hơn nhiều. Nói về nhân quả thì mấy con thấy không, mấy con hiểu sâu hơn hồi mới đầu chưa học chứ gì? Các con thấy sự hiểu biết của mấy con.

Rồi từ cái thân bất tịnh mấy con thấy, các con lại hiểu biết; cho đến cái thực phẩm bất tịnh mấy con có nhiều đưa viết Thầy đọc Thầy ghê gớm thật chứ, nó thấy thực phẩm bất tịnh hết muốn ăn. Con thấy không? Từ cái chỗ mà không biết, mà bây giờ mình biết.

Thí dụ như từ cái chỗ các con biết, mà

người ta nuôi súc vật, người ta bằng cách nào, người ta làm thịt, người ta làm sữa như thế này thế khác, mình chưa biết sự đau khổ. Hôm nay mình nghe rõ ràng như vậy, bây giờ nó rõ thật như vậy mà. Tài liệu nó hẳn hoi như vậy mà. Bây giờ ở trong cái lớp học này, mình có sách vở đó đâu mình đọc; mà bây giờ mình nghe đọc như vậy thì mình phải huân tập. Như vậy là rõ ràng, mình thấy cái giảm thiểu cái chỗ ăn uống của mình mà, phải không?

Có gì không con?

Hết rồi, bây giờ chúng ta nghỉ con, Thầy ra tiếp cái đoàn của Nhà Nước.

166-(LCK-0690)

* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	* Tâm từ bi
* Thiện xảo	* Đuổi bệnh
* Đặc tướng xả tâm	* Tâm chán nản

[Trưởng lão]: Buổi chiều nay mấy con có hỏi Thầy điều gì cứ hỏi. Hồi sáng có cô nào hỏi cái tập này của cô đó, con lên lấy, Thầy trả lại con. Rồi Thầy trả con. Bây giờ buổi chiều thì mấy con có hỏi gì Thầy không?

[Tu sinh]: Dạ con kính bạch Thầy, con hỏi Thầy về tu Tứ Niệm Xứ. Con tu trong 30 phút; thì hôm nay, thì nói nhiếp tâm và an trú tâm trong Tứ Niệm Xứ 1 phút, thì con không biết như thế nào, xin Thầy chỉ cho con

[Trưởng lão]: *Nhiếp tâm và an trú tâm trong 1 phút, là mình tập thử, mình quan sát nó thôi.*

Còn bây giờ con giữ tâm thanh thân; mọi lần con giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự thì con giữ nó bình thường.

Còn cái phần mà con quan sát, thì con chỉ tập nó một phút, cho nó chắc cái đã.

Rồi sau này lần lượt rồi thì, nếu mà cái căn bản con mà giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự; rồi sau đó con thấy là nó không bị ức chế. Thì đó là, nó từ cái chỗ mà quan sát cái Tứ Niệm Xứ, cái thân tới bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp con đó. Nó bắt đầu nó chuyển qua, nó dễ dàng lắm. Nó có cái căn bản rồi con.

Cho nên các con thấy, bây giờ **con nhiếp tâm ở trong Tứ Niệm Xứ trong một phút** của nó, tức là con nhìn lại cái thân, con thấy cái thân, tâm con trong một phút thôi. **Cho nên vì vậy mà nó không bị ức chế; rồi con giữ lại cái thanh thản, an lạc, vô sự, con để cho nó tự nhiên. Nó có chướng ngại gì thì con xả, không có chướng ngại thì thôi.** Sau đó là cái cách thức, cái kinh nghiệm con tu tập đó thôi.

Có gì nữa không con? Về tập đi, về tập trước tập tu, tập như vậy con, không có sao. Có cái chướng ngại gì, khi mà con tu tập nó có cái chướng ngại gì không con? Không có chướng ngại gì hết.

[Tu sinh]: Con tu tập, con ngồi tu tập một phút.

[Trưởng lão]: Một phút quan sát thân

của mình. Đúng rồi, nhìn cái thân là nó có thân, thọ, tâm, pháp đó. Con lại để cho nó thanh thân, an lạc, vô sự như mọi lần con tu Tứ Niệm Xứ đó. Con cứ giữ vậy, nó bao lâu, cái thời gian nó kéo dài bao lâu cũng được hết, nó không có.

[Tu sinh]: Trước 2:38 con cũng ... ảnh hưởng của những con con. Vừa rồi con làm cái bài Tâm Bi đó Thầy, Tâm Từ thì nó qua rồi, nó không có gì. Nhưng mà Tâm Bi đó, thì những cái gì mình thương, mình nhớ, mình tiếp khách, hay là mình vào những cái nỗi đau của người khác, mình trực tiếp; mà bình thường thì con như ngày thường. Hồi nào giờ, con thương người già nhiều hơn, thông cảm, vì trước sau mình cũng như họ... trước chưa có những cái ý nghĩ sâu sắc cho nên nó không có tủi thân, nó không có buồn, nó không biết.

Còn người già thì con thông cảm nhiều hơn, là vì cảm thương họ, họ cũng không thể nấu ăn được; hoặc là nấu sẵn, có khi tự mình ăn cũng không được nữa, nấu ra đó. Mà con, hồi nào giờ con biết, cái người già thông cảm vậy đó. Có nhiều người,.. 03.50, họ nằm đó, họ nhìn mọi việc, họ biết hết, họ không làm gì được.

Rồi có khi những câu nói họ nghĩ vậy rồi, mà họ nói ra nó lại khác đi. Rồi con cháu thì nó rầy, thì con làm ở dưới đó, thì nó đụng hàng, hàng thiệt luôn; tức là giống như cái tâm con nó bị chướng ngại, là do khi con làm cái đó, con nhớ mẹ đó. Mà mẹ con thì cũng như cô Huệ Ân, nhưng mà làm biếng nhiều, chứ không được như cô Huệ Ân. Gia đình thì cũng có nhiều người chăm sóc, đầy đủ hết, chứ không phải không. Nhưng tự mình thấy cái bổn phận, trách nhiệm, ví dụ vậy đó Thầy, tự nhiên nó làm cho cái tâm con nó hơi động đó, dạ, dạ.

[Trưởng lão]: Cái đó là con hiểu qua cái Tâm Bi, trước cái cảnh đau khổ, mà mình hiểu một cách lệch, nó làm ra Thất tình đó. Thành ra mình hiểu cái Tâm Bi, mà thấy trước mắt, mọi người đau khổ, nhất là cha mẹ của mình, là một cái gương đau khổ, mình khởi động thương yêu với một cái người thân của mình trong cái cơn đau bệnh. Tức là cái Tâm Bi của mình rồi.

Và vì vậy mình quay trở lại, mình rất thương mình, mình cũng sẽ ngày nào cũng như vậy, cho nên nó không cần Thất tình, nó cần mình quán chiếu lại nó. Bây giờ mình phải ráng mình nỗ lực mình tu, mình cứu

mình. Ngày nào rồi mình cũng sẽ đau khổ, ai thương mình hơn mình, cho nên bây giờ mình thương những người đang đau khổ, thương cha mẹ mình đang nằm trên giường bệnh đau khổ, có phải không. Đó là cách khởi Tâm Bi, để Tâm Bi đó nó quay trở lại, nó thương mình.

Cho nên sau đó nó phải chuẩn bị, nó lo bây giờ mình không có đau, thì Tâm Từ mình đã nói rồi, mình đã nói **Tâm Từ, tức là mình thương người, thương mọi vật, thương người khác. Mà thương người khác chính thương mình, thương mình thì mình phải làm gì cho mình đừng có sự đau khổ đó.** Con hiểu không?

Đến Tâm Bi, quay sang những cái đau khổ của người khác; thì phải nhìn mình, bây giờ mình không đau nhưng ngày mai mình sẽ đau, thì đây, ai thương mình? Chỉ có mình thương mình, vậy thì mình thương mình, ngay bây giờ còn mạnh khỏe, để cho mình đừng có sự đau khổ. Đây, con luận, luận ngược xuôi, nó làm cho con thoát ra, có cái sự mà năng nổ, tinh tấn tu hành hơn, cố gắng hơn, vượt hơn; là vì khó khăn vượt lên. Như vậy mới gọi là nói đến Tâm Bi.

Để nó khắc phục, thấy trước cái cảnh đau khổ, lòng thương xót cái đau khổ đó; nên quay lại xét cho mình, thì mình phải thương xót cho mình, nỗ lực. Tức là Tâm Bi, Bi đối với người khác, Bi đối với mình, nó chưa đến nhưng mà sẽ đến, thì nó mới có ý nghĩa con. Con viết cái bài như vậy thì quá đẹp, quá tuyệt vời, phải không con?

[Tu sinh]: 6.10 Thưa Thầy, vừa qua đó, thưa Thầy, thì con có những cái pháp mỗi ngày, thí dụ như, thường con bí rồi chán, hồi đầu khi thấy một ... rồi thấy ... Cho nên từ bài đầu làm cũng không tránh, bài đầu không hay, rồi dần dần sau hai lần, hai lần. Rồi đến trường hợp con viết về Tâm Từ, những người thân ... nó làm cho con giống như là, nó làm cho con vỡ lẽ ra được, những cái từ nào giờ nó khuất mắt, mình không thể rõ được.

Thí dụ như trước kia, có những cái tình cảm, hoặc là mình, cái tình đó không phải là tình thương, nhưng mà cái tình đó mình không có thương trọn vẹn được; hoặc là mình cố làm mà mình có một cái tình để mở rộng, mở rộng để mình thương nhưng mình không có mở được.

Thì mình mở xẻ cái tâm mình ra thì thấy rõ được là do: thí dụ như một người mà, mà mình thương thương, thì mình thương không có được nhiều, mình chỉ thương được một người thôi đó, thì cái người thương đó mình không làm khổ họ. Tại vì họ có nói sai, nói trái mình cũng thông cảm và mình tha thứ được hết. Tại vì cái người đó mình thương, mình không có giận, không ganh tị, ganh ghét họ. Họ làm được thì mình mừng vui.

Như vậy, khi mà cái bài, mà Tâm Từ viết ra được đó, thì mình cũng thấy được là: một người mình thương như vậy, mọi người mình ráng mình thương được hết như vậy; thì những cái kia nó cứ ít lần, ít lần; cho nên tự nhiên cái bài về Thân hành nhân quả, là cái nhân quả đó thì nó cũng sáng tỏ; nhưng cái đó mình sợ cái quả, do đó mà mình không làm nhân.

Còn cái này nó khác, thưa Thầy, tức là cái Tâm Từ, Bi của mình nó sẽ mở rộng ra, nó không có cần cái nhân quả gì, nhưng mà nó cần có cái tình thương phủ trùm bao la. Nó tự trong gân, trong thịt, trong thâm sâu của mình, cái thức ăn, thức uống, hơi thở của mình đó, nó giống như là Không

Hai luôn vậy đó. Dạ cái Từ, Bi nó mở rộng như vậy, thì nó làm cho mình, cái nguồn vui, rồi cái nguồn hạnh phúc. Cho đến cái tình thương của mình, nó tự nhiên nó tự mở lần, mở lần ra, thì những cái kia nó bị mờ lần đi, nó giống như một cái tiêu đề vậy đó.

Thì cái bài đó, tuy là con viết ra nó không có trúng, nhưng có cái ý của Thầy, nó làm cho rất là có lợi,... Thành ra qua cái bài vừa rồi, con viết Tâm Từ, thì con viết một thời gian ngắn thôi, mà tự nhiên con thấy người con nó tự nó có sự thay đổi rất là lợi ích. Con viết nó ra, rồi tự nhiên người con nó xúc động, rồi nó có một cái sao đó, mà con không diễn đạt được, mà những cái này hồi nào giờ con không bỏ được, mà giờ con mới thấy ra, con thấy ra.

[Trưởng lão]: Con lưu ý về cái Tâm Từ, cái tâm từ thì mình còn biết, **đức Phật nói dùng cái Tâm Từ để đối trị cái Tâm sân**, đối trị tâm sân nó có hai cái góc độ.

Góc độ **đối trị cái tâm sân của người khác**,

Mà **đối trị tâm sân của mình**, cho nên phải nhìn thấy.

Thí dụ như bây giờ, người ta đang sân,

mà do Tâm Từ thương yêu họ, thì nó sẽ làm cho cái tâm sân của người đó sẽ giảm xuống. Cái lòng từ của mình, mà ***cái lòng từ của mình, do nó phát khởi thì nó ngăn, nó diệt cái tâm sân của mình***, cho nên nó ngăn và diệt, hai cái góc độ nó rõ ràng và cụ thể đó. Cho nên khi viết mà gọi được một cái hình ảnh, một cái sự xúc động, gọi lên cái lòng thương yêu, rồi cái kết quả của nó đem đến mình thấy thấm thía quá, cuộc đời thấm thía.

Cho nên mình thấy, cái người mà nói lên được cái Lòng Từ, thì nó làm cho cái lòng sân của kẻ khác nó giảm xuống; nhưng mà cái lòng từ nó đứng trước cái lòng sân của người khác, mà nó giảm được cái lòng sân của mình.

Đó, mình lưu ý kỹ về vấn đề viết này, để khi đó mình thấy mình viết xong, nó có cái sự xả tâm mình rất lớn. Nó làm cho mình thấy cuộc đời của mình, mình thích thú ở trên cái sự tu tập đó, ở trên cái lòng từ, bi đó, cái lòng thương yêu đó.

Cho nên mấy con viết, càng viết thì mấy con càng đưa ra những cái mẫu chuyện và xét qua cái mẫu chuyện đó. Mẫu chuyện

của cuộc đời của mình từng gặp, từng nghe, từng thấy, nó thấm thía cuộc đời mình lắm. Xung quanh anh, chị em mình, xung quanh những người thân mình, nó cũng có những cái điều mà nó làm cho giận hờn, phiền não, mà mình ngồi nghĩ, rồi mình ngồi viết ra cái lòng Từ của mình, thì mình thấy nó thấm thía.

Cho nên sự tu tập của mình nó rất là ý thức lắm. Nếu mà mình, mục đích mình viết để cho mình xả được cái tâm của mình, thì nó lợi ích lắm. Mà nó rất hay bởi vì, nó Đức Từ Tâm, rồi Đức Bi Tâm, rồi Đức Hỷ Tâm, rồi Đức Xả Tâm, nó bốn cái đức, mỗi cái đức vậy nó cho nhiều cái tiêu đề của nó, để cho mình viết từng cái đức đó ra con. Thì mấy con cố gắng theo cái dàn bài Thầy đã cho đó, để mình chỉnh đốn lại cho nó kỹ cái bài của mình. Nó lợi ích lớn lắm, lợi ích cho mình, sau này nó cũng có lợi ích cho người khác, cố gắng mấy con.

Còn Hạnh Từ con, mấy ngày nay con không có gì, mỗi mệt, đầu choáng váng, con không có tu tập được, thì con xả, con nghĩ bình thường như một người không tu vậy thôi. Có gì đâu, nghĩa là con chỉ cần, con chỉ cần con giữ được cái tâm mình bất động

trước các ác pháp, trước những cái uế oải, những cái hôn trầm của mình, trong cái giờ thì mình đi.

Thí dụ như buồn ngủ đó, thì mình đi kinh hành, đi tới, đi lui chứ mình cũng không cần tập trung gì nhiều. Mình đi như người đi chơi vậy để cho nó động thân đừng có ngủ thôi, đừng có ngồi lại thôi, lơ mơ, mình đi tới, đi lui để cho phá đi, cho nó qua cái cơn hôn trầm, thùỳ miên; còn nó mỗi một này kia thì mình ngồi mình nghỉ. Mình cũng tác ý cái cơ thể nó bình thường, đừng có mỗi một, đừng có nặng đầu, nhức đầu gì hết, mình tác ý vậy thôi, còn nó hết, không hết thì mặc.

Nhưng mà mình vẫn tác ý, vẫn có ý tác ý nhưng mà không có tập trung, không có ức chế cái tâm mình trong cái các pháp nào hết. Cho nên mình giống như một người vô sự ngồi chơi vậy thôi. Không có gì hết, thì những cái hiện tượng đó nó sẽ bị diệt hết, nó không còn có nữa.

Cho nên trong cái sự tu tập, chứ không phải còn lúc nào mình cũng ôm pháp mình tu đâu. Mình thiện xảo khéo léo trong khi nó phá mình, nó làm cho mình bị những cái

chướng ngại đó. Thì con nên tu tập theo cái kiểu thư giãn. Cái Định thư giãn, cái Định Sáng Suốt đó con, để mình thư giãn, rồi con không có tập tu, không có ức chế, không có hơi thở, không có gì hết, không có Tứ Niệm Xứ gì hết. Chỉ hoàn toàn mình sống với cái bất động tâm của mình.

Cái gì mà nó bị chướng ngại, như cái thân con giờ nó bị chướng ngại, nó mỗi mệ, đầu óc nó choáng váng vậy. Thì do đó, thì con rất là bình thường con, không tu tập gì; đồng thời thấy hôn trầm thùy miên thì đi tới, đi lui. Rồi thấy nó mỗi mệ thì ngồi nghỉ một chút, cứ lần lượt rồi thì con sẽ hết, chứ đừng tập trung vô chỗ nào hết.

Thường những cái lúc đó, thì con chỉ tu được cái pháp tác ý thôi. Thí dụ như, mỗi mệ thì “cái thân không có được mỗi mệ, mỗi mệ phải đi nha”. Rồi mình cũng bình thường mình đi tới đi lui chơi, hoặc là ngồi chơi vậy thôi, như người vô sự.

Cách đó cũng vậy, nó sẽ bình phục lại cái sức khỏe của con; mau chóng và con ôm pháp tu tập được; có vậy thôi chứ không có gì. Nhớ khi mà nó bị vậy thì con chỉ còn có

cái pháp tác ý thôi. **Còn mấy pháp kia là bỏ hết, chỉ còn có pháp tác ý, coi như chưa có từng tu cái pháp gì hết.** Nghe lời Thầy nói vậy thì con sẽ được tốt đó con.

[Tu sinh]: Con mà ngồi lại một cái là nó buồn ngủ Thầy, mà đi thì nó nhức tay, nhức chân, nó mỏi.

[Trưởng lão]: Con thí dụ như đi mà nó nhức tay, nhức chân, nó mỏi thì con ngồi con tu đưa tay ra, nhức thầy kệ nó, tức là nó bị các khớp hay đau nhức trong xương của mình. **Con cứ đưa tay ra, vô con nhắc: “cái thân, tâm phải bình thường đừng có nhức mỏi nữa, phải hết”. Con nhắc nó vậy rồi con ngồi chơi.**

Khi mà nó đau quá, con chịu không có được, thì con mới đưa tay ra: “An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô”. Nướng vào cái tay con, nó bị rối loạn hô hấp. Để cho mình nướng vào vậy mình chịu cái cơn đau, chứ còn nếu mà để tự nhiên thì mình chịu không nổi.

Con nhớ như vậy thì con thấy, bởi vì đó là con phải trả nghiệp. Nhưng mình có cái pháp, để nhắc tác ý, để cho mình

cái tâm bất động, đừng có sợ. Rồi nó sẽ hết. Chứ nó đau thì nó vẫn đau, nhưng mà mình tác ý. Khi nào mình tu tập có ý thức lực, rồi có Tứ Thân Túc, rồi thì mình tác ý nó hết. Còn bây giờ nó không hết, nhưng mà mình tác ý để tâm mình đừng có dao động, giữ nó đừng sợ.

[**Tu sinh**]: Con không sợ gì hết, nhưng mà con giống như, cả ngày nó cũng làm như là thiếu ngủ, nó vậy, con chỉ cần.

[**Trưởng lão**]: Theo Thầy thì giờ giấc con giữ gìn nghiêm chỉnh, ***một đêm mà con nghỉ trong bốn tiếng đồng hồ. Trong bốn tiếng đồng hồ đó con chỉ cần ngủ được một tiếng hoặc là nửa tiếng cũng đủ rồi con. không cần gì hết.*** Nhưng mà nó có cái sự uể oải, hôn trầm, thùy miên, những cái trạng thái đó nó có con, nhưng mà bây giờ mình đang tu cho nên mình cố gắng mình đi kinh hành. ***Mình đi như vô sự chứ không phải tập trung nhiều, bởi vì tập trung nhiều thì nó bị căng đầu.*** Mình tu pháp là mình phải ôm, nó bị căng, cho nên mình xả, mình tu theo kiểu thư giãn thôi. Thì con sẽ có kết quả tốt lắm con.

Rồi, còn ai hỏi gì Thầy nữa không con?

Có gì mấy con hỏi Thầy thì Thầy hướng dẫn chỉ dạy cho mấy con cách thức tu.

Cho nên, được không con? Bởi vì cái thời gian nó rất quý, nó qua rồi thì nó mất, rất quý. Thay vì trong cái dịp tết thì Thầy cũng nghỉ xả hơi, nhưng mà Thầy thấy một ngày qua nó mất nó uổng. Mà khi Thầy không có sự hướng dẫn cận kề mấy con, thì mấy con sẽ tu sai. Rồi nó phí thì giờ, mà phí công sức nữa. Cho nên Thầy dù là giải quyết cho nó được bình an cho tu viện, để cho mấy con được yên tu.

Không, có gì mấy con?

Con có việc gì mấy con?

[**Tu sinh**]: (16:29 không nghe rõ)

[**Trưởng lão**]: 17:44 Khi nào mà mấy con học được cái tri kiến, **mấy con triển khai đến cái Tâm Từ, Tâm Bi, Tâm Hỷ, Tâm Xả xong, thì lúc bây giờ, tùy mỗi căn cơ của mấy con:**

Thí dụ, mấy con hợp với cái Nhân quả, thì mấy con sẽ dùng cái nhân quả mà xả tâm.

Mấy con hợp với các pháp Vô thường, thì mấy con sẽ dùng các pháp vô thường

để xả tâm.

Còn các con hợp với Tâm Từ thì mấy con dùng tâm từ để xả tâm.

Các con hợp với Tâm Bi thì mấy con dùng tâm bi để mình xả tâm.

Các con hợp với Tâm Hoan Hỉ thì mấy con dùng tâm hoan hỉ mà xả tâm.

Các con hợp với Tâm Xả thì các con sẽ dùng tâm xả mà xả tâm.

Cho nên tất cả những cái điều kiện này, thì mấy con phải làm cho trọn vẹn, cho đến cái bài Tâm Xả thì dừng lại đó. Thì nó mới bắt đầu, chúng ta sẽ áp dụng vào những cái phương pháp mà đã học, vào cái thực tế của chúng ta đang tu tập, tức là áp dụng vào từng tâm niệm của chúng ta.

Nhưng mà mỗi tâm niệm đó, chắc chắn là nó sẽ xảy đến cho mấy con, cho nên Thầy chuẩn bị cho mấy con những cái niệm, để cho mấy con biết cách thức áp dụng những cái học của mình trên cái niệm đó, để hóa giải nó, thì đó là vào cái vấn đề thực hành.

Do bây giờ nó chưa đủ, cho nên Thầy chưa có dạy, bởi vì mỗi người nó có cái đặc tướng, nó hợp với cái pháp nào.

Cũng như bây giờ mấy con không có hợp với Nhân quả, mà hợp với Tâm Từ, thì mấy con sẽ áp dụng Tâm Từ với đặc tướng của mình mà mình tu, rồi mình xả tâm.

Cho nên tùy theo mỗi các con, sau khi Thầy đưa các pháp, tất cả mọi pháp các con học và mọi pháp các con đang học, và đang triển khai cái tri kiến đó là Định Vô Lậu mấy con, không có gì hết. Nó làm cho mấy con hết lậu hoặc gọi là định vô lậu, nó như vậy.

Còn những gì mà mấy con viết cũng chẳng qua hiện giờ nó chưa đúng cái dàn bài. Các con cũng nói được Tâm Từ, Tâm Bi nhưng nó không có đầu đuôi, nó lộn xộn. Thay vì nó phải nói Tâm Từ, Bi của con người, thì các con lại nói cái Tâm Từ, Bi của thảo mộc; hoặc là thời tiết thì nó không hợp; hoặc là mấy con nói Tâm Từ, Bi của mấy con đối với loài động vật thì nó chưa có hợp, nó chưa có đúng.

Phải đi từ cái Tâm Từ của mình như thế nào, con người với con người. Trước tiên, thì mấy con phải nói Tâm Từ của mấy con đối với con, là mình thương mình; rồi bắt đầu nói tâm từ đối với mọi người.

Mấy con mới thấy đi lần lượt, nói Tâm

Từ của mình đối với mọi người, tức là có mình trong đó, vậy thì mình phải nói về cái lòng thương mình. Mình thương mình, thì mình phải thương mình như thế nào cho đúng chánh pháp. Chứ mình thương mình, mình biết nói thương mình, thì nói hai chữ danh từ thương không có nghĩa, mà phải biết áp dụng làm sao cho thân tâm của mình được bình an hay được thanh thản, an lạc và vô sự, như vậy mới thương.

Cho nên tất cả những cái điều con nói, con làm đều đúng chứ không có sai, nó là Định vô lậu. Và đồng thời cái buồn chán, cái chán nản, nó có nhiều điều nó làm cho con bị cái tình trạng tiêu cực ở trên cái bước đường tu tập của mấy con.

Thứ nhất, là mấy con chán nản vì mình, thấy mình không đủ khả năng tu tập, đó là cái thứ nhất mình chán nản.

Cái thứ hai, mình chán nản cái lớp học, nó động hoặc người vầy thế khác, nó làm cho mình chán nản không muốn tu.

Cái sự chán nản đó nó có những cái nguyên nhân, thì mình phải xét qua những cái nguyên nhân đó, để xem cái sự chán nản mình nó ở góc độ nào. Tự mình biết nó ở

góc độ nào để rồi mình sẽ hóa giải; còn nếu không, mình không hóa giải được cái chán nản đó, thì coi như mình bỏ cuộc tu hành, mình trở về đời thế tục mình sống cho an ổn hơn, chứ mình thấy tu chẳng có lợi ích gì, khi mà nó chán nản.

Cho nên nó chán nản, nó phải hiểu, phải rõ cái chán nản của nó. Cái đối tượng của nó chán nản ở đâu, cái gì mà nó sanh ra sự chán nản. Còn không khéo thì con chỉ chế ngự, bắt buộc nó phải tu, sự thật nó chán quá. Nó chán vì các người đồng tu, các bạn bè tu học của mình người này cho đến người khác, hoặc chán về pháp môn nữa. Chán ngán quá, cái pháp môn tu như thế này, mình thấy mình tu không được, nó chán quá, đó là cái chán nản của con, vì vậy mà con tự xét lấy cái chán nản của con ở chỗ nào mà giải quyết.

Ở đây: Một là chúng ta làm chủ đi đến chỗ sanh, già, bệnh, chết, chấm dứt luân hồi, vì con người sanh ra mọi người chúng ta đều có cái khổ đó mấy con. Nếu mà không có phương pháp như Phật dạy, chắc chúng ta không làm chủ được đâu, cuộc đời chúng ta sẽ trôi theo dòng nước như cánh bèo, như chiếc lá trên dòng sông, không có gì khác

hơn, chúng ta không có cưỡng lại nó được đâu.

Hôm nay có pháp của Phật, cho nên chúng ta cưỡng lại, chúng ta đi ngược dòng, chúng ta tiến tới làm chủ được những sự sống chết của chúng ta. Điều đó cũng là may mắn, nhưng vì chúng ta chán nản quá và chúng ta cũng thấy mình không đủ sức để mà đi ngược dòng.

Thì tốt hơn mấy con thấy rằng mình không đủ sức, mình chán nản quá, mình không còn muốn tu nữa. Thì mấy con hãy trở về với cuộc sống bình thường, với cuộc đời, để rồi mình còn được những ngày giờ nó còn sống lại, nó còn an vui hơn là mình tu, mà ép buộc nó bằng cách, nó chán. Đó là con xét, không ai cứu mình bằng chính mình.

[Tu sinh]: (23.16 không nghe rõ.. 23.34)

Con thưa Thầy, không phải con chán những pháp tu, con rất thích những pháp tu, nhưng...

[Trưởng lão]: Cái đó là con cũng dùng cái sức để mà xả tâm của mình. Khi cái sự kiện xảy ra trong sự tu tập của huynh đệ

của con, nó có những điều này thế kia, nó làm cho con chán. Thì do đó, cái đối tượng chán của con do các Cô, các Thầy, các vị về đây tu tập, mà không lo tu tập, và lo làm những điều này thế kia, làm cho cái môi trường sống tu tập nó bất an. Kẻ tập trung nói vậy, người tập trung nói khác, khi bước chân vào tu viện, chúng ta chỉ còn mỗi tu, không nói chuyện phải, chuyện trái, chuyện tốt, chuyện xấu chuyện xảy ra đều bỏ xuống hết.

Đức Phật dạy:

Quá khứ không truy tìm

Vị lai không ước vọng

Chỉ có pháp hiện tại.

Thế mà, chúng ta đến tu viện thì chỉ có pháp hiện tại, không nhớ chuyện quá khứ; thế mà, chúng ta lại nhớ chuyện quá khứ, làm cho tâm chúng ta không có yên. Chúng ta lại tập trung, lại nói điều này thế kia, làm cho cái môi trường sống chúng ta bị động, làm chúng ta tu rất khó.

Kẻ làm thế này, người làm thế khác, thậm chí như có người đến đây còn cầu cơ, còn làm cái chuyện mê tín, mơ hồ, ảo tưởng.

Cho nên làm cho cái tu viện chúng ta cũng rất động, nhiều người ở cái thất gần làm động, rất động. Cho nên các con thấy chuyện xảy ra thì cái chán của con cũng đúng, nhưng cái lỗi là lỗi chung của huynh đệ.

Các con về đây không thấy cái mục đích của mình tu, hay hoặc thấy cái mục đích của mình tu, nhưng nghiệp đời của mình quá nặng, không bỏ được. Cho nên những điều này là những điều rất sai trái.

Thầy mong từ đây cái lớp học của chúng ta không bỏ học một ngày nào. Nghĩa rằng, Thầy tuy rằng giải thể nhưng chúng ta chưa bỏ một ngày nào học, ngày nào chúng ta cũng tiếp tục học tu. Chúng ta đang nỗ lực, nhưng những người mà làm động tu viện chúng ta, làm động lớp học chúng ta, được mời họ ra khỏi tu viện bằng cách êm ái, không có phạt, không có kỷ luật, không có kê tội họ ra, nhưng họ vẫn ra khỏi tu viện chúng ta.

Còn lại ở đây một số người, Thầy mong rằng các con phải sáng suốt, cố gắng giữ gìn mình độc cư trọn vẹn, đừng người này đến người kia nói chuyện gây thêm náo loạn. Động thêm, thì cái lớp học chúng ta sẽ có

một lần cũng rất khó khăn, phải mời các con ra khỏi tu viện, để cho những chị em khác hay hoặc là các Thầy, các cư sĩ khác được yên tu tập nữa.

Mỗi một lần ra khỏi tu viện thì Thầy thấy cũng rất buồn. Tại sao? Người ta đem hết cuộc đời đến đây, để mà tìm sự giải thoát. Tại sao chúng ta lại lầm lẫn, để làm những đau khổ như vậy, đau khổ cho mình, đau khổ cho người. Khi bước chân ra khỏi tu viện, thì chúng ta có tìm được một cái môi trường yên tịnh như thế này để mà tu không? Hay cũng động tâm, lăng xăng chạy qua, chạy lại, để rồi chẳng có nơi nào được mà yên ổn, chẳng có nơi nào mà sống độc cư trọn vẹn như đây.

Cho nên chúng ta phải sáng suốt, Thầy mong các con đừng tạo thêm, một ngày nào đó sóng gió thêm. Đừng đổ thừa ai, chúng ta đừng đổ thừa ai, vì chúng ta đã học nhân quả rồi. Chúng ta biết nhân quả là do nghiệp ác thiện của chúng ta, mà tạo thành cho chúng ta những ngày hôm nay. Chúng ta là những người chuyển nhân quả, nhưng chuyển bằng cách nào? Mà Thầy đã căn dặn cho các con nhiều lần rồi, chúng ta là những người trong nhân quả sanh ra, thì chúng ta sẽ có những

sự động của nhân quả, không thể nào mà bất động được, nhưng chúng ta biết cách chuyển.

Chúng ta chuyển bằng cách Bất Động Tâm, bằng cách Sống Độc Cư, đó là phương pháp chúng ta chuyển. Nhưng mấy con không nghe lời Thầy, cho nên pháp độc cư thì đổ vỡ, thì đường đi của nhân quả sẽ đập dồn đập và đập vỡ những gì mà chúng muốn, cho nên chúng ta bất an là vì chúng ta không độc cư.

Thầy biết Pháp độc cư là pháp bảo vệ, không cho nhân quả tác động chúng ta. Người nào cũng lo độc cư thì rất bình an, chỉ chúng ta không độc cư được mà chúng ta không bình an mấy con. Và từ đây về sau, chúng ta muốn chuyển được nhân quả thì chúng ta phải sống độc cư. Mục đích độc cư là tuyệt vời, nhân quả tác động không được!

Chúng ta có nói với người nào đâu, làm sao mà tác động được. Chỉ chúng ta mở miệng nói, đi qua cái nhân quả thì thân hành, khẩu hành, ý hành; mà chúng ta không có đi vào trong cái lộ trình đó; không có đi vào thì chúng ta độc cư. Độc cư như

vậy thì nhân quả còn đi đường nào được, mà tác động chúng ta. Cho nên chúng ta sẽ được bình an, do độc cư mà bảo vệ mình.

Các con nhớ kỹ, những điều mà Thầy đã đề ra là những điều tốt đẹp, mà các con tự để cho nhân quả len lỏi, chi phối làm động chúng ta, làm chúng ta tu không được, đó con thấy chưa?

Như vậy mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không? Có gì không con? Con ráng cố gắng, làm lại bài theo đúng cái dàn bài hồi sáng Thầy đã nêu lên cho mấy con biết cách đó mà làm, các con có ghi chép hết chưa?

Có phải không? Các con ghi, mấy con phải làm theo đó, nhớ cái phần hồi sáng Thầy nói nó tổng quát. Đức Từ là đối với con người, đối với người thì trong đó có mình nữa mấy con. Tức là mình phải Từ với mình, mình thương mình, chứ không phải là mình đối với người khác mà thương đâu. Cho nên bài mình viết đừng sót cái phần nào. Chứ không khéo, mấy con nhìn cái đối tượng người thì mình thương người, mà mình quên mình. Làm được như vậy nó mới đúng.

[Tu sinh]: (30:00 không nghe rõ...30:19) con cũng không để ý thời gian nó

quay vào

[Trưởng lão]: Không được con, để tự nhiên. ***Trong một cái giai đoạn bị động, thì mình chỉ mong sao mình phải giữ tự nhiên để mình xả tâm, đừng dùng pháp ức chế nó.*** Ức chế nó khi mà nó bị động, ức chế nó thì nó có cái sức, nó bộc phát, nó phá lại, cho nên chúng ta để tự nhiên. Như con vừa nói, khi nó bị động, nó nghĩ gì nó nghĩ, nghĩ đại rồi bắt đầu nó quay vô, nó nhìn Tứ Niệm Xứ thì cũng để nó tự nhiên chứ đừng có dụng pháp gì ức chế nó thì tốt.

[Tu sinh]: (31:05 không nghe rõ... 31.40)

[Trưởng lão]: Nó không con, giờ mình để mình trị bệnh, tức là mình đang ức chế cả thân, tâm để đối trị với cái cảm thọ của con, nó phải ức chế. ***Nhưng mà khi mà con dùng thuốc, con đi bác sĩ con dùng thuốc, con xin xả cái Giới ăn phi thời, con sẽ uống thêm một cái chất lỏng gì đó, thì lúc bấy giờ con sẽ sử dụng một ít cháo hay một ít bột sữa gì con.*** Một ít bột sữa gì con, để rồi con uống thuốc, con trị. Còn nếu mà con dùng pháp, thì con khỏi cần khai giới. Nếu con dùng thuốc thì con

phải khai giới.

[Tu sinh]: 32:24

[Trưởng lão]: Hai pháp đó à con?

Nếu mà con gan dạ một chút thì con dùng pháp, thì con sẽ vượt qua hết, để giới luật mình trọn vẹn, để cho con đường tu mình tiến tới, cho nó tốt hơn. Vì hiện giờ đó, thì coi như mình đang ở trong cái lớp mình triển khai cái tri kiến, nó không cần thiết lắm, con còn uống thuốc được nó không sao; nhưng mà vì con có thể dùng cái pháp con đối trị được bệnh con, thì con cứ dùng pháp cũng không sao.

Chẳng sợ gì mà phải uống thuốc, không có sao hết, hai cái phần này nó đều được hết không có gì; vì cái lớp học chúng ta đang triển khai tri kiến, chứ chưa phải là đi vào trong cái thiền định.

Nếu mà đi cái giai đoạn Tứ Niệm Xứ thì con không được uống đàu, con không được uống thuốc. Là nghĩa là chết bỏ chứ không uống thuốc. Bây giờ thì có thể được, nhưng mà muốn được thì con phải khai giới ra, còn con thấy không có cần thiết thì con giữ pháp mà con tu thôi, tu để đối trị cái bệnh con.

Chừng nào mình hết, vừa tu tập về triển khai cái tri kiến của mình, vừa viết bài, những gì mà không hiểu thì hỏi, Thầy hướng dẫn cách thức cho con làm con. Để cho nó đúng, mình đi từng bước, từng bước chậm nhưng mà mình tư duy, quán xét nó rõ ràng nó cụ thể, nó như thật, nó hay lắm. Còn mình viết nó chung chung thì nó không có hay, nó không thẳng vào cái nhân quả, nó không thẳng vào cái đối tượng mình muốn nói. Nó không thẳng thì mình triển khai cái tâm Từ của mình nó không hết, nó không trọn vẹn cái lòng từ của mình, cái lòng thương yêu của mình.

Cho nên mấy con khi mà làm, mấy con hiểu thì trong cái giờ đó mấy con đến, trong cái buổi như thế này, thì mấy con đến mấy con hỏi Thầy trong một giờ đầu, bởi vì Thầy còn làm việc nhiều lắm mấy con. Cho nên giờ đầu, mấy con hỏi Thầy cái gì cần thiết, mấy con ghi chắc chắn mấy con hỏi, để ngay đó Thầy trả lời cho mấy con nhanh, còn nhiều người khác hỏi nữa.

167-(LCK-070A)

*Dàn bài Đức từ tâm

* Đọc bài Nguyên Thanh

[**Trưởng lão**]: Con đi trả những cái tập cho quý Thầy.

Bài làm của mấy con, kỳ này cũng có nhiều cái tiến bộ, nhưng mà nhiều lần. Ta viết dựa vào cái dàn bài, cách thức viết nó không bị sai, chứ không khéo mình viết cái ý thì nó không sai, nhưng mà cái nào trước, cái nào sau nó theo thứ tự, thứ lớp nó, thì mấy con chưa biết, lập cái dàn bài cho nó có cái thứ lớp. Cho nên nó có nhiều cái nó sai và nó không có đi sâu nữa; nó chỉ, có khi mình nói ra, mình viết ra nó chung chung, nó không có sâu.

Cho nên bắt đầu bây giờ, mấy con sẽ viết tới cái bài Đức Từ Tâm, thì Thầy cho cái dàn bài, Thầy cho cái dàn bài trước, cái Đức Từ Tâm. Cái Đức Từ Tâm là cái tên chung của cái Tâm Từ, nhưng trong cái Tâm Từ đó nó có nhiều cái thành phần ở trong đó.

Thí dụ như Đức Từ Tâm, thì mấy con phải vào đầu, mấy con **Giới thiệu** cho người ta biết cái Đức Từ Tâm nó có bao nhiêu cái nhóm Từ Tâm.

Cái nhóm thứ nhất: Từ Tâm cái lòng thương yêu của mình đối với mình, mình phải thương yêu mình trước cái đã. Nếu mình không nói được cái sự thương yêu đối với mình, thì mình không có biết cách thức, mình biết đối với mình khi có sự đau khổ, khi có sự giận hờn, có cái sự phiền toái, có cái sự đau nhức cái cơ thể thì cái lòng từ của mình phải đối với mình như thế nào? Để cho mình không còn đau khổ đó nữa, thì gọi là **Đức Từ Tâm đối với mình**. Đó là cái tựa đề của cái tiểu mục.

Rồi cái kế nữa: **Đức Từ Tâm đối với người khác**, đối với mình rồi phải đối với người khác nữa. Không lẽ đối với mình rồi thôi, rồi bấy nhiêu đó thôi, đối với người khác, để mình còn có cái lòng thương yêu người khác nữa.

Rồi Đức Từ Tâm đối với người khác rồi, còn **Đức Từ Tâm đối với các loài Động vật**. Nó đi từng phần, chứ mấy con nói lung tung, cũng Từ đủ thứ hết, mà rồi không biết

cái trước, cái sau, phải không? Cho nên nó phải có những cái Đức Từ Tâm đối với các loài động vật.

Rồi cái **Đức Từ Tâm đối với cái loài Thảo mộc**, cây cỏ nữa, mình cũng thương yêu sự sống mà.

Đức Từ Tâm chẳng qua là cái Đức Hiếu Sinh, cái lòng thương yêu sự sống, nó rộng rãi, bởi vì Từ Vô Lượng Tâm, các con nghe cái Tứ Vô Lượng Tâm đó. Từ Vô Lượng Tâm, Bi Vô Lượng Tâm, Hỷ Vô Lượng Tâm, Xả Vô Lượng Tâm. Vô lượng, cho nên rất nhiều, vì vậy phải theo một cái dàn bài, từng cái đề mục của nó mình triển khai ra nó mới đúng, chứ không khéo mình viết lung tung chung chung. Cũng nói Tâm Từ mà viết chung chung, chung chung, lúc thì thương người, lúc thì thương vật, mà nó không có cái nào nó ra cái nào, nó chung chung. Cho nên Thầy cho một cái dàn bài để mấy con thấy, để mình đi sâu được, mỗi cái đi sâu được chứ còn nếu không thì..

Rồi **Đức Từ Tâm với Thiên nhiên** mấy con.

Rồi cuối cùng của nó là cái **Mục đích của Đức Từ Tâm** để làm gì? Để mình kết

luận nó. Nói để mình không biết thì mình sao, đó cho nên.

Vì vậy thì chúng ta thấy, trước khi chúng ta giới thiệu cái bài của mình nói về Đức Từ Tâm, thì mình phải tóm lược sao người ta thấy mình sẽ nói tới cái đề mục nào, đề mục nào. Mình giới thiệu mà, mình giới thiệu cái Đức Từ Tâm thì phải như thế.

Ở đây cái bài của Nguyễn Thanh, nó viết nó giới thiệu cái Đức Từ Tâm, nhưng không được Thầy hướng dẫn cái đề mục, cho nên theo nó thì nó có một cái nhóm, nó đưa ra một cái nhóm giới thiệu Đức Từ Tâm. Cái nhóm của nó, nó có giới thiệu cái nhóm, nó biết, nó đưa ra cái nhóm mấy con, nhưng mà nó không có theo, nó có những cái đúng, mà nó có những cái tự nó nghĩ ra. Như đầu tiên nó giới thiệu cái nhóm Đức Từ Tâm của nó, thì nó so sánh Đức Từ Tâm với Bác ái, cái Tâm Từ của Đạo Phật với cái lòng Bác ái của Thiên Chúa, nó coi như thế nào, cái nghĩ của nó, nó đưa ra.

Rồi công năng của Đức Từ Tâm, nó đưa ra công năng của Đức Từ Tâm.

Rồi nó đưa đến Đức Từ Tâm trong thời Đức Phật, Giáo Chủ Thích Ca, cái suy nghĩ

nó. Còn Thầy thì xoáy vào Đức Từ Tâm đối với mình, đối với người khác, đối với loài động vật, rồi đối với thảo mộc, rồi đối thiên nhiên, rồi mục đích của Đức Từ Tâm. Tức là dựa vào mọi cái, rồi mình chứng minh ở trong đó, như Đức Phật, tâm từ Đức Phật như thế nào, nó có những mẩu chuyện Từ Tâm.

Rồi thí dụ như Vua Trần Nhân Trần Nhân Tông, Vua Trần Thái Tông, hoặc là Vua Lý Thái Tổ, Đức Từ Tâm của các vị đó họ thực hiện như thế nào? Do đó mình đem những cái mẩu chuyện đó, còn bây giờ nó đây thì nó phân tích ra:

Như cái Đức Từ Tâm trong thời Đức Phật Giáo Chủ Thích Ca,

Đức Từ Tâm đối với con người,

Đức Từ Tâm trong giáo lý của nhà Phật,

Rồi Đức Từ Tâm với thiên nhiên,

Rồi áp dụng Đức Từ Tâm vào bản thân mọi người.

Nó đưa ra được một cái nhóm, nó giới thiệu được cái nhóm.

Còn hầu hết, Thầy đọc một số bài của mấy con mà viết rồi, bên nữ cũng viết lướt đó, thì nó không đưa ra, không giới thiệu ra được cái nhóm, cho nên nó khéo léo, nó biết cách thức. Thì trong đó, khi mà chúng ta đưa ra được như vậy, chúng ta biết được cái dàn bài chúng ta viết nó không có lệch, nó không sai, nó không có chung chung, mà nó đi sâu được. Bởi vì Thầy biết mấy con có cái khả năng, và cái sự giúp đỡ của mấy con, thì mấy con sẽ, lần lượt cái người nào họ cũng triển khai được cái tri kiến giải thoát.

Cho nên cái vấn đề mà, chúng ta triển khai tri kiến để mà chúng ta áp dụng vào cái đời sống chúng ta, thì sự tu tập của chúng ta nó không bị ức chế tâm.

Cho nên Bốn cái Tâm Vô Lượng này rất quan trọng mấy con. Trong kinh Bát Thành là nó có Tám cái pháp độ nhất, mà ôm một cái pháp mà có thể đi tới cứu cánh giải thoát.

Cho nên khi mà giới thiệu, giới thiệu mà cái Đức Từ Tâm, nó một trong bốn cái Pháp của Tứ Vô Lượng Tâm, cho nên nó đem cái sự lợi ích như thế nào, thế nào, thế nào, thì mình giới thiệu cho người ta biết được **lợi ích của Đức Từ Tâm** rồi cuối cùng mình

mới đưa cái nhóm đó ra.

Giờ Đức Từ Tâm nó sẽ mang ra lợi ích gì? Lòng thương yêu của mình nó sẽ mang lợi ích gì? Cái thứ nhất như thế nào, cái thứ hai như thế nào. Đức Từ Tâm đó nó sẽ đem đến cuối cùng, mình sẽ chứng đạt Tam Minh.

Các con thấy nó đi từ từ, cái Đức Từ Tâm đó, bởi vì nó là một pháp độc nhất đi đến cứu cánh giải thoát chúng quả A la hán mà. Vậy cho nên mình đưa kết quả, giới thiệu cho người ta biết Đức Từ Tâm có lợi ích lớn như vậy đó, để cho mình thực hiện được cái lòng từ của mình. Ở đây nó thì nó không có nêu cái lợi ích đó, cho nên nó thiếu cái chỗ đó, nhưng mà, mấy con sửa lại cho tốt mấy con.

Càng viết, mấy con càng thông suốt hơn nữa, bởi vì mình thấy là, khi mình viết nó có nhiều cái mình viết chung chung, mình hiểu mình viết chung chung, nhưng mà chưa có thành lập một cái dàn bài. Các con thấy, đọc trong Phật học Phổ thông, các con thấy Hòa Thượng Thiện Hoa khi muốn viết một cái bài nào, Thầy thành lập cái dàn bài, cho nên Thầy viết đi thẳng vào cái dàn bài đó thì

không bị lạc, tức là không bị lạc đề, không bị mông lung, không bị nói nó sai.

Cho nên khi viết, điều kiện là mình phải lập được cái dàn bài, rồi mới viết, nó không sai. Còn hầu hết đưng đâu mình viết đó, đưng đâu viết đó, tới chừng mình giựt mình thì thấy nó sai, đi quá nói cái nó lạc. Nó lạc cho nên không có xoáy vào cái chỗ mà cái đề chính của nó, cái chủ đề của nó, cho nên nó sai.

Do cái biết đó, bởi vì cái lớp này, coi như là Thầy đào tạo mấy con trở thành những giảng sư đó, cái người nào mà trong cái lớp này, mà xong rồi, mấy con đứng ra mấy con đứng lớp, mấy con dạy về đạo đức rất là tài, không có người nào mà không có dạy không được hết. Nghĩa là mấy con hoàn toàn là thuyết giáo, mấy con rất thật. Mà thuyết giáo đúng con đường của Đạo Phật, Bát Chánh Đạo đàng hoàng, chứ không phải nói bậy nói bạ dựa kinh này, kinh kia nói bậy nói bạ đâu.

Mà chúng ta thuyết giảng, mà chúng ta thuyết giảng bằng cách, chúng ta đem Kinh sách Nguyên Thủy chứng minh cho cái lời thuyết giảng. Thường thường chúng

ta thường đem cái lời Phật dạy của kinh Nguyên Thủy ra để mà chứng minh, nhất là bộ kinh Pháp cú mấy con.

Kinh Pháp Cú nó cô đọng, mình đem những lời Phật dạy để chứng minh cho Phật dạy chúng ta với cái tâm từ như vậy, như vậy hoặc là đối với mọi người, thì kinh Nguyên Thủy của Phật rất là tuyệt vời khi mà chúng ta áp dụng.

Cho nên chúng ta không đem một bài kinh ra giảng suông. Mà chúng ta áp dụng, áp dụng cái lòng từ, lòng bi, lòng hỉ, lòng xả chúng ta, vì có những cái lời Đức Phật chúng ta đưa vô để chứng minh. Chúng ta đứng lớp dạy, rất là tuyệt vời.

Hơn là đem một cái bài kinh thuyết suông, thuyết ra nghe chơi. Phật dạy vậy, tui giải thích nghe vậy thôi, nó không có lợi ích thiết thực, bằng cách chúng ta đem cái lời đức Phật dạy, có đức Phật có dạy chỗ này, tui nói đạo đức chỗ này, tui lý luận chỗ này, đây là đúng, không sai như Phật dạy.

Đó là cái Thầy đào tạo mấy con trở thành những cái người **giảng sư**, những cái người mà thuyết giảng; và đồng thời mấy con lại tu tập, tu tập xả tâm, giới luật mấy con

ng nghiêm chỉnh, tức là **thân giáo** mấy con sống.

Cho nên khi mà cái lớp Thầy đào tạo rồi, ở cái chỗ nào có cái Trung tâm an dưỡng, mở cái trường lớp dạy đạo đức, tức là dạy Bát Chánh Đạo, mấy con trở về đó mấy con sẽ dạy từng lớp, không có gì mấy con sợ. Nghĩa là mấy con rất là vững vàng trên những cái tài liệu như thế này, viết như thế này, mấy con làm sao dạy sai. Và được Thầy hướng dẫn cái sườn bài, cái dàn bài thì mấy con không dạy lạc cái chỗ nào được hết.

Muốn nói một cái đề tài gì đó, các con lập cái dàn bài ra, mấy con soạn thảo cái bài đó ra mấy con giảng, không bao giờ làm. Và đồng thời mấy con còn biết được người ta sẽ hỏi mình cái chỗ, cái câu hỏi nào, chỗ nào mình biết được. Khi mình lập cái dàn bài mình viết ra, mình biết người ta sẽ hỏi cái chỗ này? Thì khi mình giảng rồi, mình chờ đợi cho họ hỏi, chứ không phải tránh né như các giảng sư đâu? Thường thường các giảng sư họ giảng rồi, cái họ lật đặt, họ tránh né, họ đi, họ sợ Phật tử hỏi mình nhiều, còn ở đây chúng ta không sợ. Bất kỳ cái gì chúng

ta trả lời được hết, bởi vì cái dàn bài chúng ta rất là vững vàng, không có chỗ nào chúng ta kẽ hở, chúng ta không thừa.

Cho nên hôm nay thì mấy con thấy cái lớp học của chúng ta, tuy rằng có cái sự lộn xộn ở trong cái lớp học; nhưng mà Thầy hoàn toàn là, những người mà phá, làm cho cái lớp học chúng ta động, thì Thầy cho họ về, họ về. Do còn lại thì chúng ta vẫn tiếp tục học chứ không có giờ nào chúng ta nghỉ. Coi như mấy con có nghỉ không? Không có nghỉ, vậy mà chúng ta vẫn luôn luôn tiếp tục. Tuần nào chúng ta cũng có những cái bài học hết, để mà chúng ta thu ngắn cái thời gian. Nếu mà Thầy nghỉ một, hai tuần ăn tết hoặc này kia, mấy con sẽ mất cái thời gian, mặc dù là mấy con cũng tu nhưng mà sự tu đó không tốt mấy con.

Bây giờ đó, thì mấy con đọc một cái đoạn này, để cho mấy con rút tĩa từng cái kinh nghiệm thêm, để thấy được cái sự lý luận của Nguyên Thanh, rồi mình học bạn mà, không có gì mà xấu hổ mấy con. Thì Thầy sẽ đưa cho mấy con đọc một đoạn thôi, chứ nhiều quá, quá nhiều, rồi chúng ta còn tiếp tục học những cái khác nữa, để chúng

ta rút tĩa những cái kinh nghiệm, để thấy cái lý luận của cái bài Đức Từ Tâm.

Đây bây giờ có ai đọc dùm Thầy được không con, con đọc đi con, những cái điều kiện còn của tài liệu của Nguyên Thanh, những cái cần thiết để Thầy cho đánh vi tính, rồi in, chứ viết như thế này rồi mình photo ra nó ló cái đuôi, nó có nhiều tờ nó thừa ra như thế này nó dài, nó có cái đuôi vậy khó photo quá.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con xin đọc:

Bài viết số 13. ĐỨC TỪ TÂM

Bài làm:

Khi chúng ta đến chùa phương châm thường thấy là Từ, Bi, Trí Tuệ, được khắc nổi bật để nhắc nhở mọi người nên nhớ đến cốt lõi của Đạo Phật thật cao quý và trong sáng. Có thể khẳng định Đức Từ Tâm là tâm dẫn đầu quan trọng nhất. Không có Đức Từ Tâm không là Đạo Phật, một vị lãnh đạo Việt Nam trọng đại, Bác Hồ đánh giá, Đạo Phật là đạo của Từ Tâm.

Ôn lại cuộc đời của Đức Phật hẳn ai cũng phải nhìn nhận Đức Từ Tâm chính là động lực cao quý nhất, đã thúc đẩy Ngài

vượt thắng cuộc đời này và Đức Phật đã thể hiện trọn vẹn tình thương vô hạn ấy trong cuộc đời hoằng hóa độ sanh.

Thật vậy, bước chân du hóa của Đức Phật đâu phải lúc nào cũng đi trên thảm nhung, hàng ngoại đạo, kẻ ác đã từng dùng mọi thủ đoạn để hạ uy tín và tìm cách hại Ngài. Để đáp lại những việc làm ác độc, những lời nói xấu xa của họ, chúng ta thấy tỏa sáng nơi Đức Phật ánh mắt tùy hòa, thái độ dịu dàng trầm tĩnh, lời nói từ ái ấm áp từ trái tim nồng nàn, tình thương sâu xa vô bờ bến của đấng Cha lành đối với muôn loài.

Lịch sử đã ghi lại vô số những tấm gương Từ Tâm cao thượng của Đức Phật, Đức Phật cũng dạy hàng đệ tử cần phải thể hiện lòng Từ Tâm, cuộc sống được Kinh tạng Nikaya ghi lại đã nhiều:

Hận thù diệt hận thù

Đời này không thể có,

Từ bi diệt hận thù

Là định luật thiên thu.

(Kinh Pháp Cú)

Phật, chư Tỳ kheo các ông hãy tu tập

như sau:

Tâm ta không lạc hướng. Ta cũng không thốt lên lời ác, nhưng chúng ta thì **không (17.45)** thân ái, bi mẫn với tâm thân thiện, không thù nghịch. Chúng ta sống sung mãn toàn thể thế gian với tâm thuần thiện, bao la quảng đại. Không căm thù, không sân hận. (Trung Bộ Kinh).

Trong Kinh Lòng Từ của Tiểu Bộ Kinh, như mẹ hiền che chở đứa con bà yêu quý, con duy nhất Phật sinh ra, cho dù phải liều mình vì con trẻ. Tất cả chúng sanh này cũng thế, không ngừng tu tập quảng đại Tâm Từ,...

Chẳng những kinh điển của Phật giáo Nguyên Thủy mà các tôn giáo khác cũng như, cũng hiểu sai tinh thần Đức Từ Tâm này mặc dù thường được mọi người nói đến. Hai chữ Từ Tâm đã bị người ta hiểu sai rất nhiều, có người hiểu Đức Từ Tâm là một tình thương mẫn nhãn tầm thường nông cạn. Có người hiểu Từ tâm là một tình thương nhạt nhèo, âm đạm, tiêu cực thua xa tình yêu thương bác ái. Có người cho Đức Từ Tâm là một hình thức biến thể của ích kỷ. Lại có người đi xa hơn cho Đức Từ Tâm là một danh từ

thật trống rỗng, là vô nghĩa.

2. Nội dung của pháp quán Từ Tâm.

Khi áp dụng vào cuộc sống của bạn thì Đạo Đức Từ Tâm là đạo đức biết thương mình. Vậy thương mình thì phải sống như thế nào mới gọi là thương mình thật sự, mới gọi là Đạo Đức Từ Tâm? Chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu thêm nội dung của pháp quán này như thế nào? Và có những công hạnh gì để chúng ta học tập?

1. So sánh Đức Từ Tâm và Bác Ái.

2. Công năng của Đức Từ Tâm.

3. Đức Từ Tâm trong thời Đức Phật Giáo chủ Thích Ca.

4. Đức Từ Tâm đối với con người.

5. Đức Từ Tâm trong giáo lý đạo Phật.

6. Đức Từ Tâm với thiên nhiên.

7. Áp dụng Đức Từ Tâm vào bản thân mọi người.

Muốn thương mình thì hằng ngày phải rèn luyện theo phương pháp sống Từ Tâm. Khi Từ Tâm có mặt thì cuộc sống của chúng ta là Thiên Đàng cực lạc, vì không còn tham,

sân, si, mạn, nghi. Do đó Đức Từ Tâm là một hành động biết thương mình, thương người rất quan trọng trong cuộc sống của chúng ta hàng ngày. Để vấn đề này được sáng tỏ, đầy đủ ý nghĩa mọi khía cạnh, chúng tôi xin trình bày những ý nghĩa của Đức Từ Tâm như sau.

1. So sánh Đức Từ Tâm và Bác Ái

Trong đời hay trong các học thuyết tôn giáo khác cũng thường nói đến tình thương yêu, lòng bác ái, nhưng những danh từ này chứa đựng một nội dung hẹp hòi, có khi nó chỉ là tình thương yêu vợ con, gia đình quyến thuộc, bè bạn. Rộng hơn thì ra đến quốc gia, những tộc là người.

Các nhà tôn giáo xướng lên thuyết bác ái, nhưng nhà học giả không bàn xét đến lý chân thật, đua nhau học theo, và cho đó là thiên kinh địa nghĩa. Phật giáo chẳng những không nói bác ái, mà còn cho “ái” là cái nhân của khổ não và nguồn gốc của sinh tử. Vậy Phật giáo nói đến Đức Từ Tâm, các tôn giáo khác nói bác ái khác nhau ở điểm nào.

Xin trả lời rằng: Hai thuyết này ý nghĩa tuyệt nhiên không giống nhau.

Bởi vì đã gọi là “ái”, yêu, tất có năng ái là người yêu, và sở ái - kẻ được yêu. Đã có năng sở (người yêu và kẻ được yêu), tất có nhân ngã (người và ta), lấy ngã làm năng ái, nhân làm sở ái. Đã có tướng nhân ngã, tức là có tâm phân biệt, yêu ta hơn yêu người. Thế gian thường tình đều như thế cả, đó gọi là tục kiến; nhưng nếu yêu người hơn yêu ta, thì cũng trở thành thiên kiến.

Hơn nữa, đã gọi là “yêu”, tất phải có điều kiện để yêu. Ví dụ: Ta yêu người kia vì tướng mạo đẹp, học vấn giỏi, phẩm tính tốt; nhưng tướng mạo, học vấn, phẩm tính không phải là cố định, chẳng phải là tuyệt đối. Một mai theo thời gian biến đổi không còn đẹp, giỏi, tốt được như xưa hoặc chẳng được bằng người, thì mình sinh ra chán ghét không còn trở lại yêu người ấy được nữa.

Tiến thêm một bước để nói, cái gì ta yêu thì người khác cũng yêu, ta yêu nên lấy đó làm vật sở hữu của ta, và người khác phải mất cái vật để yêu của họ, vì ta được mà người mất, người được mà ta mất.

2. Thông thường người ta có quan niệm sai lầm rằng Từ Tâm là bi lụy, mềm yếu, than khóc, tiêu cực. Người ta tưởng rằng

hể Từ Tâm thì ai muốn làm thế nào làm cũng chịu, sống trong hoàn cảnh nào, thế nào mình cũng phải theo, thiếu tinh thần tiến thủ. Tóm lại Từ Tâm theo nghĩa thông thường là than khóc và nhu nhược.

Phương thức Tâm này là Đức Phật dạy cho chúng ta là không làm khổ mình, khổ người thì trước tiên chúng ta phải sống đạo đức với mình. Sống có đạo đức với mình tức là sống Đạo Đức Từ Tâm. Vậy Đạo Đức Từ Tâm nghĩa như thế nào? Chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu xem nội dung của công hạnh đó.

C. Nội dung

1. Định nghĩa: Đức Từ Tâm có nghĩa là phương cách dạy mọi hành động của con người không bao giờ đụng chạm và làm chúng sanh đau khổ. Tâm Từ nghĩa là lòng thương mình bằng sự chấp nhận không phê phán giữa một không gian thanh thản trong tâm và lòng thương kẻ khác, nhưng không vì lòng quyến luyến, muốn chiếm hữu. Từ tâm do trí tuệ là một thứ tình thương vô điều kiện, một lòng đại Từ, một tình thân hữu ấm áp đối với mọi loài, ở mọi nơi. Tình thương ấy không chỉ có giới hạn trong những

con người có liên hệ với mình, nhưng không phải xa đi tìm kiếm một người khác vì nhu cầu, vì mong muốn, mà do sự phát tỏa tự nhiên của một tình thương vô bờ bến.

Đức Phật dạy: “Từ năng dữ nhưt thiết chúng sinh chi lạc; Bi năng bạt nhưt thiết chúng sinh chi khổ”. Nghĩa là Từ cho vui tất cả chúng sinh; Bi là diệt trừ cái khổ cho tất cả mọi loài.

Diệt khổ và cho vui đó là tất cả nguyện vọng và hành động lợi tha, cứu người, cứu đời. Thế nên, Đức Từ Tâm không phải là thụ động, là trốn đời hay nhu nhược. Cái khổ và cái vui nói ở đây không chỉ là khổ và vui vật chất mà gồm cả khổ và vui tinh thần.

Hết khổ và được vui tức là hai khía cạnh của cuộc đời, nhưng không thể rời bỏ nhau được. Khi được vui một phần nào, tức là đã bớt khổ một phần nào, ấy là trong Từ có Bi; và trái lại, khi bớt khổ một phần nào, tức là đã được vui một phần ấy, như thế là trong Bi có Từ. Cũng như một đứa bé đang khổ sở vì đi lạc đường, bỗng có ai chỉ đường cho nó, nó liền vui mừng và hết khổ.

Vậy Đức từ Tâm là một lòng thương rộng lớn vô biên, nó xui khiến người ta vận

dụng tất cả khả năng, tâm tư, phương tiện để làm cho mọi người, mọi vật thoát khổ được vui.

Cho nên sinh ra tâm ghen ghét, phát ra ở việc làm là giết hại, trộm cướp, dâm dục; và xét đến kết quả của nó là oán ghét nhau mà gặp gỡ là khổ, cầu mong việc gì mà không được toại ý là khổ, yêu muốn mà phải xa lìa là khổ. Vì thế, Phật nói “Ái” là gốc của luân hồi sinh tử và nhân của ưu bi khổ não. “Ái” đã là cái nhân nhiễm trước, thì “Bác” dù có nghĩa là “rộng rãi” đến đâu đi nữa cũng không thể nào biến ô nhiễm thành thanh tịnh được. Đó là cái lý do Phật giáo không đề xướng thuyết “Bác ái”.

Lại có một câu nói cửa miệng là: “Ái Ngã Địch Nhân” có nghĩa là tôi yêu kẻ địch của tôi, đó là một câu nói mà các nhà tôn giáo thường đề cập đến. Nhưng thật ra, đã gọi là kẻ địch, ắt hẳn trong tâm đã có tướng đối địch; đối với tướng đối địch mà khởi ra tâm thù oán, hờn giận, ghen ghét, chứ quyết không thể sinh ra tâm vui mừng, hòa nhã thương yêu được. Ví dù họ có miễn cưỡng thương yêu kẻ thù địch của họ đi nữa, đó chẳng qua cũng chỉ là cái tâm hư ngụy giả

đối mà thôi.

Phật giáo thì không bao giờ nói đến cái tâm ấy, mà chỉ dạy chúng ta đối đãi với bọn người làm nã hại ta: Trước hết, phải có quan niệm bình đẳng, mà không có tư tưởng đối địch; và cũng không cần yêu thương đến họ; mà chỉ nên khởi tâm đại bi toàn thể, bằng cách tìm mọi phương pháp làm cho họ tiêu tan cái tâm ác hại, chuyển thành cái tâm vui mừng, đó mới đúng là Phật pháp.

Nghĩa chính của hai chữ Từ Bi, theo Phật giáo giải thích: Từ là cho vui, Bi là cứu khổ. Từ Bi tâm không phải lấy cái “Ngã” làm trung tâm xuất phát mà là kiến lập trên thể tướng bình đẳng đối với tất cả chúng sinh. Như vậy, Từ Bi với Bác Ái khác nhau.

Ở trên đã nói, đứng về phương diện vật chất, thì tất cả chúng sinh đều cùng một thể không sai khác; đứng về phương diện tinh thần, thì tất cả chúng sinh đều có đủ tâm thức; vả lại, tinh thần lại không có thể phân chia giới hạn được, như thể chúng tỏ là tất cả chúng sinh đều bình đẳng nhất thể. Nên chữ Từ trong Phật giáo cũng gọi là Bình đẳng từ, Vô duyên từ; Bi là Đồng thể bi.

Chúng ta khi luyện tập pháp “Từ Bi

quán” trước hết, phải quán nghĩ tất cả chúng sinh (trong đó có ta) là bình đẳng nhất thể. Nếu thấy chúng sinh cần dùng vật gì, ta nên tùy phận, tùy sức giúp đỡ cho họ vật ấy khiến họ được đầy đủ và vui thích. Trong khi ta thí xả, cần nhất là không nên tưởng nghĩ rằng ta là người cho, kẻ kia là người được cho, và cũng không nên tưởng nghĩ đến những tài vật mình cho nhiều hay ít; có như thế mới không sinh tâm ngã mạn, không cầu danh dự, không mong báo đáp, không duyên với mọi tướng; đó mới được gọi là Vô duyên từ.

Bình đẳng từ. Nếu thấy chúng sinh có điều gì đau khổ, nên khởi ra cái tâm tưởng đồng thể, chúng sinh bị khổ, tức là ta bị khổ, không phân biệt kẻ kia với ta, và nên phát tâm đại bi, tùy phận, tùy sức để cứu giúp cho họ qua khỏi sự đau khổ. Trong khi ta cứu độ chúng sinh cũng không nên tưởng nghĩ đến tướng ta, tướng người, không cầu danh dự, báo đáp, không trụ vào mọi tướng, đó mới gọi được là Đồng thể đại bi.

Ta đã hiểu rõ lý luận của hai chữ Từ Bi rồi, tự nhiên không còn giết hại chúng sinh để dinh dưỡng cơ thể, không còn lấy của cải phi nghĩa để tiêu xài xa phí, và cũng

không còn tham yêu sắc đẹp để khởi tâm dâm dục. Bởi khi ta đã giác ngộ được mình với các loài vật như gà vịt, trâu bò v.v. . đều cùng chung một bản thể, của cải sắc đẹp cũng không phải ngoài tâm ta mà có, cho đến người tham và vật bị tham cũng không có nữa; song chúng sinh sở dĩ phạm vào tội Sát, Đạo, Dâm đó chẳng qua chỉ là do “ngu si” mà thôi.

Chữ Từ Bi của Đạo Phật không có phạm vi, bao la vô tận, nó loang từng gia đình, xã hội, chủng tộc, nhân loại cho đến toàn thể chúng sanh, cỏ cây, nó không có thân sơ, bạn thù, xa gần, mạnh yếu, nó loang bằng như nước, chỗ nào thấp thì chảy đến trước nhận được nhiều, chỗ nào cao thì chảy đến sau, nhận được ít. Nhưng bao giờ cũng đồng đều ở trên mặt. Kẻ nào đau khổ nhiều được cứu nhiều, kẻ nào đau khổ ít được cứu ít. Nhưng mục đích bao giờ cũng làm cho mọi người, mọi vật được thoát khổ yên vui bằng nhau. Đức Từ Tâm rất bình đẳng, không cao hạ, xa gần, nặng nhẹ. Như vậy chúng sanh có loài khổ nhiều, có loài khổ ít, nhân loại cũng có kẻ cực nhiều, có kẻ cực ít. Cho nên Đức Từ Tâm tùy theo trường hợp, tùy theo căn bệnh mà gia giảm ít nhiều để cân bằng cứu

khổ. Như vậy chúng ta thấy rằng tinh thần Đức Từ Tâm bao giờ cũng bình đẳng như trong...(29:46). Tùy trường hợp cho nên cần rất nhiều tình thương, có nơi vừa phải, có nơi ít, và do đó mới thật là bình đẳng.

Đức Từ Tâm không những bao la, bình đẳng mà còn sáng suốt vô cùng, làm vui. Ngoài đời có nhiều khi rất mù quáng “khi thương thì củ ấu cũng tròn, khi ghét thì quả bồ hòn cũng méo”, thương thì xấu cũng thành tốt, ghét thì tốt cũng hóa xấu. Nhất là tình yêu càng mù quáng hơn. Trong quá khứ không ngày nào không có năm ba cuộc chém giết nhau vì tình yêu. Tình yêu và thù oán song song với nhau, không yêu được thì ghét, một nhà tâm lý Pháp đã nói rất đúng như thế.

Tình yêu thương chỉ mù quáng như thế, là vì nó xuất phát từ Thất tình lục dục, là vì nó chỉ có tình thương mình với cái ngã. Trí tuệ của Đạo Phật đã đánh tan cái ngã, cho nên Đức Từ Tâm của Phật không dựa lên cái ngã hẹp hòi. Do đó Từ Tâm rất sáng suốt. Đức Từ Tâm nhờ trí tuệ soi sáng, nhận thấy được rằng toàn thể là mình, mình là toàn thể.

Chúng sanh từ vô thủy bơi lội trong nhân quả luân hồi, tiếp nối trong những sự hiểu biết, đã từng làm cha mẹ, anh, chị, em thân bằng quyến thuộc của nhau cho nên phải thương yêu nhau. Nói một cách tổng quát thì Đức Từ Tâm là tình thương phát xuất từ sự sống, trở lại thương sự sống, và giúp tâm dứt trừ đau khổ tan biến vào sự sống cho muôn hình vạn trạng, cuộc sống thì bao la bình đẳng sáng suốt, Đức Từ Tâm cũng bao la bình đẳng sáng suốt như thế.

2. Công năng của Đức Từ Tâm

Đức Từ Tâm không phải là một lý thuyết suông; không phải là một lý tưởng tốt đẹp để cho người đời nhìn ngắm. Nó không phải là một sức mạnh thụ động, mà là cả một sức mạnh hoạt động không ngừng.

Đức Từ Tâm là nguồn gốc của muôn hạnh lành; những hành động tốt đẹp đều do lòng Từ Tâm mà ra cả.

Trước hết, vì Từ Tâm nên ta bố thí, do bố thí mà dứt được lòng tham lam, bôn xén.

Vì Từ Tâm nên ta trì giới, do trì giới mà ta không sát sanh hại vật.

Vì Từ Tâm nên ta nhẫn nhục, nhờ nhẫn

nhục mà ta dập tắt được tánh nóng giận, thù hằn.

Vì Từ Tâm nên ta tinh tấn, do tinh tấn mà ta trừ được lười biếng.

Vì Từ Tâm nên ta chuyên tâm định tĩnh, do định tĩnh mà ta hết bối rối loạn động.

Vì Từ Tâm nên ta trau dồi trí tuệ, do trau dồi trí tuệ mà mê lầm tiêu tan.

Nhờ Đức Từ Tâm mà muôn vật đỡ sát hại nhau, đỡ gây ra đau đớn.

Nhờ Từ Tâm mà nhân loại đỡ chiến tranh.

Nhờ Từ Tâm mà loài người bớt thù oán.

Nhờ Từ Tâm mà người nghèo bớt đói lạnh, người giàu bớt tham lam.

Nhờ Từ Tâm mà người ngu được khai ngộ, người độc ác trở lại hiền lành, người sợ hãi trở lại yên tâm.

Tóm lại, nhờ Đức Từ Tâm mà cõi Ta Bà này bớt tiếng than khóc, bể sâu vơi nước mắt, nụ cười nở lại trên môi.

3. Đức Từ Tâm trong đời Đức Giáo Chủ Đức Thích Ca Mâu Ni

Bao giờ cũng thế, đời sống của một vị giáo chủ là cái gương phản chiếu cái đạo mà mình đã phát minh. Tâm hồn, thái độ, cử chỉ, hành động của vị giáo chủ chứng minh cho những giáo lý của mình. Đó là những bài học linh động, thực hành để tín đồ nhận thấy rõ ràng cái tinh thần, cái nghĩa lý sâu xa của đạo cứu thế.

Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ, mỗi hành động của Đức Phật Thích Ca được cô đọng lại qua lịch sử đời Ngài, thành những tượng trưng cho từ bi, trí tuệ, đại hùng, đại lực. Ở đây chúng ta chỉ đề cập đến vấn đề Từ Tâm, nên chúng tôi chỉ sẽ chú mục đến những điểm nào mà trong đời Ngài, đã biểu dương được tình thương rộng lớn vô biên ấy.

Trước tiên, chúng ta thấy người chép sử đời Ngài đã nhấn mạnh ở điểm: Lúc mới bảy tuổi, Đức Phật Thích Ca, một hôm đi xem lễ “cày ruộng” đã rơi lụy đau xót cho nỗi đau xót của chúng sanh, đã phải xâu xé, giành giựt nhau để sống. Người thợ săn đang rình bắn con diều, con ó, những con này đang rình rập bắt những con gà, con chim nhỏ; những con sâu này lại đang tranh nhau, giành giựt những côn trùng mà lưỡi cày đã

bởi lên... Sự sống bằng cái chết!

Những cảnh tượng ấy phơi bày ra trước mắt mọi người, nhưng chỉ có một mình Ngài nhận thấy và đau xót, vì Ngài đã hòa mình trong nỗi đau khổ của chúng sanh, đã chan hòa tình thương của mình trong mọi vật, như nước đại dương mà mỗi làn sóng, mỗi âm ba đều vang dội tận đáy lòng mình. Đây là lý do, động lực chính thúc đẩy Ngài đi tìm đạo sau này.

Rồi trước khi rời cung điện để ra đi tìm đạo, Đức Phật Thích Ca đã nói với mình như thế nào?

“... Ta không muốn làm một kẻ chinh chiến, tắm bánh xe trong máu đào của muôn bãi chiến để rồi lưu lại cho hậu thế một kỷ niệm đẫm máu ghê.

Tiếng kêu đau thương của thế giới xé rách màng tai, lòng từ tâm của ta chỉ muốn xóa bỏ những cảnh khổ đau của nhân loại.”

Và Ngài đã nói với tên giữ ngựa Xa Nặc như thế nào?

“Người ạ, sẽ là một thứ tình yêu giả trá nếu ta chỉ ở bên cạnh những người thân để hưởng những lạc thú ích kỷ. Ta muốn dùng

bị rịn với Tổ quốc nhỏ hẹp này để được yêu vũ trụ rộng lớn.”

(35.30. Trích “Ánh Đạo Vàng” của Võ Đình Cường - đoạn này không có trong file mp3)

Và trên con đường đi tìm đạo, Đức Phật đã không từ một cử chỉ nhỏ nhặt nào của tình thương.

Ngài đã bế một con cừu con què chân để cho nó theo kịp mẹ nó và nói với nó: “Dù con về xa đến đâu, ta cũng sẽ bồng con theo mẹ con cho đến đây. Trong lúc ta chưa tìm ra được phương thuốc để cứu độ toàn thể chúng sanh, thì ít nữa, ta cũng cứu được một mình con khỏi đau khổ. Ừ, như thế còn hơn là ngồi trên núi như những kẻ tu hành kia, để tự hành hạ thân xác và để cầu được thoát khổ với những vị thần bất lực”.

Ngài đã khuyên vua Tần Bà Sa La đừng giết súc vật để tế thần. Như thế, đâu phải chỉ vì mình mà Đức Phật Thích Ca đi tìm đạo? Đâu phải vì chán ngán cõi đời như nhiều nhà nghiên cứu Phật học Âu châu thường nói, mà Đức Phật Thích Ca lìa bỏ cõi đời, xuất gia tìm đạo. Cái đạo của Ngài là đạo vì đời, đạo của tình thương. Đại nguyện của Ngài là

cứu độ cho toàn thể chúng sanh thoát vòng đau khổ. Cho nên sau khi đắc đạo dưới gốc Bồ đề, mặc dù nhận thấy cái đạo của mình thâm huyền, khó nói, khó bàn, ít người sẽ hiểu thấu, Đức Phật cũng không nề khó khăn lao nhọc, đem ra truyền bá cho đời. Ngài đã tự nhủ: “Ta vì đời, mà tìm đạo. Không lẽ bây giờ thấy cái đạo thâm huyền, khó nói, khó bàn mà giữ riêng cho ta, không truyền bá cho đời sao?” Do đó, Ngài đã lập ra một chương trình giáo dục đào tạo, Tám lớp, Ba cấp tu tập thích hợp với mọi người, mọi căn cơ, mà Ngài đã có khả năng làm chủ được bốn sự đau khổ của kiếp người.

Đại nguyện vì đời mà hành đạo, vì tình thương mà san bằng bể khổ đã được Đức Phật Thích Ca theo đuổi từng ngày, từng giờ, trong suốt bốn mươi lăm năm đi truyền bá giáo lý của Ngài, cho đến phút cuối cùng, khi Ngài nhập Niết Bàn.

Tóm lại, lịch sử Đức Phật Thích Ca chính là lịch sử của lòng từ bi và trí tuệ, đã tiếp diễn một cách dũng mãnh, không một phút giây thoái chuyển. Do đó, người đời gọi Ngài bằng những danh hiệu: Đấng Giác ngộ hay Đấng Đại từ, Đại bi là vậy.

4. Đức Từ Tâm đối với con người

Như các bạn đã biết, tình thương là một lý tưởng trọng yếu của nhiều tôn giáo lớn trên thế giới, tuy nhiên cái nghĩa của nó lại khác biệt rất lớn giữa tôn giáo này với tôn giáo khác, và nhất là khác với bất cứ ý nghĩa thông thường của tình thương.

Trong một ...**38.01** có một quan niệm được gọi là bốn trạng thái tâm cao thượng thường được dịch là Từ, Bi Hỷ, Xả. Nhiều người đã thử dịch cái bi, nhưng thay vì cố làm cho nó thích hợp với một trong các khái niệm đó bằng sự giữ lại cách dịch PaLi tổng quát trong bốn từ này.

Bốn trạng thái tâm cao thượng, bốn dạng Trú Brahma ...**38.20** (*chú thích: bốn cách an trú trong cõi Phạm Thiên*)

Hi vọng bài viết này làm sáng tỏ quan niệm Phật giáo về **hình tướng. 38.25**

Metta là một danh từ **thuộc...38.30** có nghĩa là bạn, tuy vậy nó không được định nghĩa là tình thân hữu, mà lại chính là thứ tình cảm thúc giục một người mẹ yêu thương đưa con duy nhất hơn cả cuộc sống của bà, và nó được để lại trong *Kinh Lòng Từ (Metta*

Sutta) như mẹ hiền che chở đứa con bà, yêu quý con duy nhất thật sâu xa. Cho dù phải liều mình vì con trẻ, với tất cả chúng sanh này cũng thế, mong người tu tu tập quảng đại tâm Từ (Kinh Tập - Tiểu Bộ Kinh).

Tu tập đời sống tối thượng là pháp hành trì của các tối thượng nhân sống đời:

Từ (Metta),

Bi (Karuna),

Hỉ (Mudita),

Xả (Upekkha).

Bởi vì đây chính là những cách sống tối cao ở đời Phạm trú Brahma -Vihara, hoặc là những trạng thái tâm cao thượng có tên từ ái, tình thương vô hạn bao la và đầy thiện trí Metta; đối với muôn loại hữu tình bi mẫn Karuan, với tất cả chúng sanh đau khổ trong bất an, hoạn nạn, và mong được cứu giúp; hoan hỉ Mudita trước thân thông an lạc và hạnh phúc của của thân nhân; và xả ly Upekkha trong mọi mỗi thăng trầm thế sự. (Trường Bộ 1- Trung Bộ I)

Người đã tu tập viên mãn những đức tính đó, được gọi là người đã tẩy cấu uế nội

tâm sau khi đã tắm mình trong nguồn nước Từ Bi đối với chúng sanh đồng loại. Khi Ngài A Nan đệ tử Đức Phật bạch Phật rằng: “Nếu phần **nguyên thất** của Đức Phật nằm trong việc tu tập lòng từ, Đức Phật đã hiểu rằng không phải những phần mà là toàn bộ **nguyên thất 40.30** của ngài. Đức Phật dạy rằng:

“Này các Thầy Tỳ kheo, như khi những tên đạo tặc hạ liệt dùng cửa hai lưỡi cắt tay chân các ông. Tuy vậy, ngay khi ấy, người nào giữ tâm thù hận, vì lý do đó người ấy không thực hành lời dạy của ta.

Ở đây chư Tỳ kheo, các ông cần tu tập như sau: Tâm ta không lạc hướng, ta cũng không thốt lên lời ác; mà chúng ta sẽ sống thân ái, bi mẫn với tâm thân thiện, không thù nghịch, chúng ta sẽ sống sung mãn toàn thể thế gian với tâm thuần thiện, bao la quảng đại, không căm thù, không sân hận, này các Tỳ kheo, đây là các ông phải tu tập trong bản thân”.

(Trung bộ kinh số 21 - Dụ cái cưa).

Từ Tâm là một phần quan trọng, quan yếu trong các giáo lý Trung Đạo của Đức Phật, nó đưa đến sự đoạn tận ba khổ thể ác

pháp Tham lam, Sân hận, và Si mê. Đức Từ Tâm đóng vai trò quan trọng trong sự tăng trưởng Giới, Định Và Tuệ. Hướng dẫn người Phật tử đến mục tiêu tối hậu là thấy sự vật như thật tri kiến.

Đức Phật giải thích sự phân biệt giữa Metta (lòng từ) và (...)42.00 luyện ái cá nhân. Từ tâm là một tình cảm **sẽ đi** không vị kỷ; trong khi luyện cá nhân là thứ tình cảm luyện ái độc hữu, không chỉ tình cảm luyện ái mà ngay tình bạn thật sự yêu thích cũng có khuynh hướng dựa vào chấp thủ.

Trong những lời giáo huấn chư Tỳ kheo Đức Phật khích lệ các đệ tử Ngài. Ngài nói: Này các Thầy Tỳ kheo hãy tu hành vì an lạc của quần sanh, vì hạnh phúc của quần sanh, vì lòng thương tưởng cho đời, vì sự lợi ích, an lạc và hạnh phúc loài người tại ...42.32.

Tâm Từ có đặc tính không luyện ái bất kỳ ai, nó bao hàm thân bằng, thân hữu không có thất tình lục dục. Tình thương vô hạn của Đức Phật trải rộng ra không chỉ cho loài người mà còn cho tất cả hữu tình. Một trong những bài kinh Phật đầu tiên, về lòng từ dạy như sau:

“Nguyện cầu an lạc chúng sanh

Mọi loài tâm trí tốt lành vui tươi,
Cầu cho tất cả muôn loài
Cao to yếu mạnh ngắn dài, nhỏ trung
Dầu ta thấy được hay không
Những loài xa vắng hay gần bên ta
Những loài đã được sanh ra
Hoặc chưa sanh thấy an hòa tâm tư”
(Kinh tập - Tiểu Bộ Kinh).

Đức Phật rời hoàng cung, gia đình và mọi thứ lạc thú, đã quyết kiếm tìm ra con đường giải thoát nhân loại khỏi cuộc sống khổ đau. Để đạt giác ngộ, Ngài đã phải tu tập trong vô lượng kiếp, điều này đã được chứng minh, được minh họa do nhiều chuyện Bổn sanh, những chuyện tiền thân Đức Phật.

Ví dụ như, khi Ngài còn là một ẩn sĩ có tên là Khantivàdi - Kham Nhẫn Đại Sư. Trong thuở xưa, một lần Ngài đến thành phố Ba La Lại ẩn trú trong một khu rừng ngự viên. Một ngày kia, quốc vương xứ Ba La Nại, một người hung bạo không hề để tâm đến việc thực hành đức hạnh, một người có tư tưởng thiên về vật dục, gặp ẩn sĩ Khantivàdi tại rừng cây và hỏi:

“Này ẩn sĩ ông thuyết giảng giáo lý gì?”

Bằng tâm giảng dạy đạo đức nhẫn nhục, vị ẩn sĩ trả lời.

Nhà vua chứng minh sự tu tập nhẫn nhục là điều không thể thực hiện được. Cho nên người dùng roi gai đánh Ngài, nhưng vẫn không thể làm vị ẩn sĩ nổi giận. Rồi ông ta bảo chặt tay chân Ngài, ngay lúc ấy vị ẩn sĩ cũng không hề cảm thấy giận giữ chút nào.

(Trong Tiểu bộ Kinh, Chuyện Phật bốn sanh. Tập 03).

Chúng ta còn đọc được một số câu chuyện nữa là: Ở một tiền kiếp khác Đức Phật sinh ra làm con một vị vua ... tên là ... **Vương Tử 44.37**. Là một người phi thường, một ngày kia đức Vua nổi trận lôi đình vì hoàng hậu đang mãi âu yếm con mà không đứng dậy chào vua. Vua cha giận dữ dùng đũa ra lệnh cận vệ chặt tay chân và chém đầu con thơ, nhưng Hoàng Tử bé con vẫn không hề giận cha mình hay người chặt tay chân mình. Mà Ngài phát tâm tâm bình đẳng với tất cả, với cha ngài, với kẻ đã chặt tay, chân ngài. Với người mẹ đang than khóc và với ngay chính bản thân mình nữa.

Trong Tương Ưng bộ kinh, khi Đức Phật đã dạy chúng ta. Khi vị thiền giả tư duy như vậy, về công hạnh trước kia các bậc Thánh. Mỗi công hạnh vị của ấy có thể lắng dịu xuống, nếu vị ấy vẫn không thể xoa tan giận dữ đối với tha nhân, lúc bấy giờ vị ấy cần đón tiếp những lời dạy của Đức Phật.

Ngài dạy: Nay các Thầy Tỳ kheo thật không dễ dàng tìm thấy một vị hữu tình nào ở tiền kiếp đã không phải là mẹ, cha, anh, chị, con trai, con gái của các ông ở một kiếp quá khứ, trong vòng luân hồi tái sinh vô thủy này. Điều này đã được giải thích rõ ràng hơn trong tác phẩm (...45:56) Phật Đạo cổ sơ, Tôn giả Trưởng lão (...)

Đức Từ Tâm là một năng lực hoạt động. Mỗi hành động của một người có lòng từ, thường thực hiện với tâm tâm hồn an tịnh để giúp đỡ tương trợ, xả hoan hỷ, xả nhiều phương tiện, dễ dàng hơn, xem đẹp hơn, thích hợp hơn cho tha nhân mến phục từ bi và đạt đến an lạc tối thượng.

Con đường phát triển lòng thương yêu là qua cách suy xét kỹ lại tai hại của sân hận và các lợi ích của vô sân qua cách suy tư thận trọng, đúng như thật, phù hợp với

nghiệp lành. Thật sự không có gì đáng sân hận cả.

Rằng, sân hận là cảm giác ngu si làm phát sanh ra càng lúc càng nhiều sự tối tăm cản trở Chánh kiến, sự hiểu biết chân chánh.

Sân hận gò bó Từ tâm hơn cả.

Sân hận li gián, Từ tâm giải phóng.

Sân hận đem lại ăn năn, Từ tâm đem lại an bình.

Sân hận làm dao động, Từ tâm làm lắng dịu bình an thanh thản.

Sân hận gây chia rẽ, Từ tâm tạo hòa hợp.

Sân hận làm khô cứng tâm hồn, Từ tâm làm êm dịu tâm hồn.

Sân hận ngăn trở, Từ tâm tương trợ.

Như vậy, qua sự tìm hiểu và đánh giá đúng đắn hậu quả sân hận và các lợi ích của lòng từ, ta cần tu tập Tâm Từ.

Như chúng ta đã thấy ở trên, Đức Từ Tâm là động lực chính, đã thúc đẩy Đức Phật đi tìm đạo giải thoát để cứu khổ chúng

sanh. Phật không thể ngồi im nhìn sự hoành hành trong đời sống, như người mẹ không thể ngồi yên nhìn thấy con đau. Càng thương con bao nhiêu, lại càng nỗ lực tìm thầy chạy thuốc, quyết cứu trừ bệnh hoạn cho con. Sức lực của người mẹ chính là ở tình thương nghị lực, sức chịu đựng dẻo dai, bền chặt của Đức Phật, trong khi vượt qua bao gian lao khổ cực tìm đạo chính vì tình thương lớn lao đối với chúng sanh.

Dựa lên kinh nghiệm bản thân, Đức Phật dạy người tu tập phải lấy Đức Từ Tâm làm gốc, cây Bồ Đề lớn mạnh nhờ bám sâu gốc rễ trong đất.

Kẻ tu hành lấy Đức Từ Tâm, lợi lạc hữu tình làm lẽ tu hành để sống. Trước hết chính bản thân mỗi người phải tu tập Từ Tâm, rồi sau đó sẽ đem diệu pháp của Như Lai mà giáo hóa quần sanh. Đó là di huấn của bậc Đạo Sư:

“Này các Thầy Tỳ kheo, vì hạnh phúc, an lạc cho chư Thiên và loài người, các người hãy lên đường du hóa. Nhưng chớ có đi hai một chỗ, mà phải mỗi người một nơi. Hãy thuyết pháp đoạn đầu, đoạn giữa và đoạn cuối đều trôi chảy, có ý nghĩa, có mạch lạc.”

Tất cả mọi việc làm của người đệ tử Chánh giác là hướng đến lợi mình, lợi người ngay trong hiện tại và cho cả tương lai. Đức Đạo sư đã thống thiết truyền dạy những điều đó cho Tôn giả La-hầu-la:

“Này La Hầu La, mỗi khi con muốn làm một điều gì, con phải suy nghĩ: Nếu hành động mà ta muốn làm này có hại cho ta, hại cho kẻ khác, hoặc có hại cho cả hai, thì đó là hành động không tốt, hành động đem lại phiền não và đau khổ. Hành động ấy con phải tránh, không nên làm.”

“Nhưng này La Hầu La, nếu con thấy rằng hành động mà ta muốn làm sẽ có lợi ích cho ta, có lợi cho kẻ khác, có lợi cho cả ta và kẻ khác, thì đó là hành động tốt, hành động đem lại an vui và hạnh phúc. Hành động ấy con nên làm và phải làm mãi mãi”.

(Trung bộ kinh III, kinh Giáo giới La Hầu La).

Mục đích của các đại đệ tử là lấy việc phụng sự chúng sanh làm sự nghiệp. Mà muốn chúng sanh được an vui hạnh phúc thì chính bản thân mình phải thể hiện lòng từ.

Lòng từ có một mãnh lực kỳ diệu, sẽ cảm hóa kẻ xấu trở thành người tốt. Tu Tâm Từ, bất cứ hoàn cảnh nào phải làm vui lòng người. Đối với người mà họ không vui thì phải tự biết chúng ta chưa có Tâm Từ hay tâm từ của chúng ta còn có giới hạn, có lúc làm người an vui nhưng cũng có lúc ta làm mất lòng họ.

Tôn giả Phú Lô na (Punna) sau khi được Thế Tôn ban cho pháp Từ Tâm cứu thế, đã phát nguyện đem đạo từ tâm của bậc Đạo sư đến cảm hóa xứ Sunàparanta. Để thử thách bản lãnh của ngài Puna, Đức Thế Tôn đã đặt những câu hỏi như sau:

Này Punna, người nước Sunàparanata rất hung ác, thô bạo, nếu họ mắng nhiếc người, nhục mạ người, thì người sẽ xử sự như thế nào?

Bạch Thế Tôn, con sẽ nghĩ: “Người nước Sunàparanata thật hiền thiện! Vì họ không dùng tay đánh con”.

Nếu họ dùng tay đánh người, thì người sẽ nghĩ như thế nào?

Con sẽ nghĩ rằng họ còn hiền thiện, vì họ không lấy đất đá ném con.

Nếu họ lấy đất đá ném người, thì người sẽ nghĩ như thế nào?

Con sẽ nghĩ họ còn hiền thiện, vì họ không lấy gậy đánh con.

Nếu họ lấy gậy đánh người, thì người sẽ nghĩ như thế nào?

Con nghĩ rằng họ còn hiền thiện, vì họ không dùng gươm bén kết liễu mạng sống của con.

Nếu họ dùng gươm bén kết liễu mạng sống của người, thì người sẽ nghĩ như thế nào?

Bạch Thế Tôn, con sẽ nghĩ: “Có những đệ tử của Thế Tôn ưu phiền, nhằm chán cái thân bất tịnh, muốn đi tìm con dao để kết liễu cuộc đời mà không có cơ hội. Nay ta khỏi cần đi tìm, mà lại may mắn được cơ hội ấy”. Bạch Thế Tôn, con sẽ nghĩ như vậy.

Lành thay, này Punna! Nay người có thể sống trong xứ Sunàparanta, vì người đã đủ năng lực nhiếp phục và an tịnh.

(Trung bộ kinh II).

Chung cục, không phải người Sunàparanta ban ân huệ cho Tôn giả Punna

bằng một lưỡi gươm bén, mà chính Tôn giả Punna đã cảm hóa họ, khiến cho hàng ngàn người đã trở thành những Phật tử thuần lương.

Câu chuyện Đức Phật và một đệ tử sắp đi xa truyền đạo đã nói lên chân lý của Đạo Phật là Đức Từ, Bi, Hỉ, Xả. Vì câu chuyện này, con thấy lý do vì sao Đạo Phật lại được truyền bá một cách hòa bình êm dịu. Chính đạo Phật đã có thái độ ấy trong lúc truyền đạo, người ta đánh đập, mình chạy; nếu chạy không được đành chịu bị đánh hay bị giết, do thái độ hiền hòa bất bạo động, bất đề kháng. Ấy thế mà đạo Phật cảm hóa được nhân tâm đã lan tràn mau lẹ trên thế giới.

Xuất phát từ Ấn Độ, được truyền mở trong khoảng gần 10 thế kỷ trở lại đây, rồi bị Bà La Môn lấy uy quyền hiếp đáp, xua đuổi, Đạo Phật vẫn lặng ra khỏi Ấn Độ du nhập những nước láng giềng. Sự hi sinh lớn lao của Đạo Phật khi rời khỏi Ấn Độ ra đi, mà không chống cự lại, đã gây một ảnh hưởng vô cùng vĩ đại, khiến cả người Phật tử trung thành với giáo lý mà mình đã theo, với lời Đức Phật đã dạy. Cái truyền thống bất bạo động ấy chưa một lần nào đã bị phiêu bạt.

Mặc dù ở đây và lúc nào các xứ Tây Tạng và nhất là Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn xưa kia có tiếng là hung bạo, thế mà Đạo Phật vẫn cảm phục được và biến đổi người dân ở những xứ đó thành hiền lương thuần hậu.

Khi Vua A Dục, một vị hoàng đế Phật tử lòng danh của xứ Ấn Độ vào thế kỷ thứ ba trước Tây lịch, nhờ thắm nhuần đạo từ bi khoan dung, sống chung hòa bình của Đạo Phật, nên kính trọng và nâng đỡ tất cả mọi tôn giáo khác trong quốc độ rộng lớn của ông.

Trong một lời tuyên bố của hoàng đế khắc trên trụ đá, đến nay ta còn được đọc: “Người ta không nên chỉ kính trọng tôn giáo của riêng mình mà bài bác những tôn giáo của kẻ khác, mà phải kính trọng tôn giáo của kẻ khác vì bất cứ lý do nào. Như thế, ta có thể làm cho tôn giáo mình phát triển, và giúp đỡ các tôn giáo khác nữa. Nếu không thế, tức là ta đã đào huyệt cho chính tôn giáo của mình, và còn làm hại các tôn giáo khác. Kẻ nào chỉ kính trọng tín ngưỡng của mình mà bài xích những tín ngưỡng của kẻ khác với ý nghĩ rằng: “Ta sẽ làm rạng danh tôn giáo của ta”, thì kỳ thực khi hành động

như thế đó, họ đã làm tổn thương tôn giáo của mình một cách trầm trọng. Bởi vậy, chỉ có hòa hảo là tốt đẹp hơn hết. Mọi người nên lắng nghe, và có thiện chí lắng nghe những lý thuyết mà người khác đề xướng.”

(W. Rahula. What the Buddha taught - Dòng này không có trong file mp3, 55.08)

Nước Ấn Độ thật đáng hãnh diện có một vị hoàng đế Phật tử khéo áp dụng những lời Phật dạy cao cả của đấng Giác Ngộ trong cuộc xây dựng đất nước phú cường, khiến cho sử sách ngàn thu còn ca tụng. Thế còn đất nước của ta thì sao?

Nhìn lại lịch sử nước ta, thời kỳ huy hoàng nhất của Phật giáo Việt Nam là thời Lý. Vua Lý Thánh Tông là ông Vua rất nhân từ. Nhờ thấm nhuần giáo lý từ bi của Đức Phật, không những vua thương yêu những người dân lương thiện như con ruột, mà ngay cả những kẻ phạm tội Vua cũng rủ lòng thương xót. Trong một phiên tòa xử kiện ở điện Thiên Khánh, Vua đã chỉ vào công chúa Động Thiên đứng hầu bên cạnh, mà bảo người giữ ngục tội nhân lại rằng: “Lòng ta yêu con ta, cũng như lòng cha mẹ dân yêu dân. Dân không biết mà mắc vào hình

pháp, ta rất lấy làm thương xót. Từ nay về sau không cứ gì tội nặng hay nhẹ, đều nhất luật khoan giảm.” (Đại Việt sử ký toàn thư).

Vào mùa Đông năm Ất Mùi 1055, trong khi trời giá rét, cũng chính nhà Vua này đã bảo các quan: “Trẫm ở trong cung, nào lò sưởi ngự, nào áo lót cầu, mà còn rét như thế này, nghĩ đến người tù giam trong ngục, bị gông cùm khổ sở chưa biết rõ ngay gian mà ăn không no bụng, áo chẳng kín mình, rét khổ thân, hoặc có kẻ chết không nơi nương tựa, Trẫm rất thương xót. Vậy, Trẫm hạ lệnh cho quan hữu ty phát chăn chiếu, và mỗi ngày cho ăn hai bữa.” (Đại Việt Sử ký toàn thư)

Một ông Vua ngồi trên ngôi báu xa cách muôn trùng đối với dân chúng, thế mà vẫn nghĩ đến từng cuộc sống của mỗi người dân, thậm chí còn xót xa lo lắng và chăm sóc cả những người phạm tội. Thật là nhân từ biết bao!

Sang đời Trần, đọc câu chuyện Thượng hoàng Thánh Tông đốt tài liệu hàng giặc của các quan, khiến chúng ta không khỏi nghiêng mình bái phục: Khi quân Nguyên tràn vào nước ta, thế giặc đang mạnh, triều

thần lắm kẻ hai lòng, có ý tư thông với giặc. Đến lúc giặc thua chạy về Bắc, triều đình bắt được một tráp đựng biểu hàng giặc của các quan. Đình thần muốn truy ra để trị tội, nhưng Thánh Tông nghĩ rằng trị tội những kẻ tiểu nhân cũng vô ích, vì thắm nhuần Đức Từ Tâm của Đạo Phật, nên bèn sai đem đốt cái tráp ấy để yên lòng mọi người.

Đó là lòng khoan hồng từ tâm đối với các quan của vua Thánh Tông. Còn vua Nhân Tông mỗi khi ra đường gặp gia nhân các vương thần hay bô lão thì dừng lại để hỏi han, không cho vệ sĩ quát nạt họ. Vua hỏi: “Lúc thái bình thì nhờ có thị vệ tả hữu, mà lúc nước nhà lâm hoạn nạn, thì chính những người gia nhân ấy đi theo bảo vệ.” (Đại Việt Sử ký toàn thư).

“Những ông Vua ấy đã áp dụng tinh thần giáo lý đạo Phật để liên kết nhân tâm, và thể hiện lòng từ tâm của mình đối với dân chúng. Tuy có phục vụ cho mục đích chính trị, nhưng không phải vì vậy mà giả danh Phật tử. Họ là những Phật tử chân chính, và có ý nguyện cung phụng sự đạo Phật một lần với phụng sự quốc gia và triều đại của họ”. (Nguyễn Lang, Việt Nam Phật giáo sử luận,

quyển II).

Trong quyển Lý Thường Kiệt, một tác phẩm nổi tiếng của học giả Hoàng Xuân Hãn, khi khảo sát về ảnh hưởng của Đạo Phật đối với các vua đời Lý, tác giả viết như sau: “Đời Lý có thể gọi là đời thuận từ nhất trong lịch sử nước ta. Đó chính là nhờ ảnh hưởng Đức Từ Tâm của Đạo Phật”.

Ông Anagarika Dhammapala, một triết gia người Tích Lan, khi diễn thuyết tại một trường Đại học ở Calcutta năm 1915, ông đã nhắc với các sinh viên về thời đại huy hoàng của vua A Dục, và ông nói thêm: “Trong một ngàn năm nay Ấn Độ đã ít người theo Phật giáo, nhưng trong ngàn năm ấy, nhân dân Ấn Độ có thể viện ra một điều gì để tự hào không? Nhưng, nếu ta nhìn lại quá khứ về cái thời mà giáo lý của đức Đại Giác còn được sùng thượng ở đây, ta thấy rằng tất cả mọi người đều sung sướng viên mãn và tự do, mà không chỉ có một giai cấp được vậy mà thôi.

Trong những thời đại Phật giáo, đời sống cộng đồng ở Ấn Độ đã biến cải hoàn toàn. Ngũ giới được áp dụng trong đời sống người dân không phải chỉ bằng sức mạnh

của luật pháp, mà bằng sự giáo dục quần chúng, đã thành nền móng của nền luân lý cộng đồng. Đức Phật là bậc thầy đầu tiên đã cấm buôn người nô lệ, cấm bán khí giới giết người, cấm bán thuốc độc để hại nhau, cấm bán ma túy khiến cho người dùng nó bị tàn phế điên rồ, và khiến cho các gia đình tan nát khốn khổ.

Niết bàn không dành riêng cho một giới nào, hay một thế cấp nào, mà dành chung cho tất cả mọi người có tâm hồn hướng thượng.”

Một nhà trí thức Tây phương khác, tiến sĩ K.N. Gayatilleke trong cuộc hội thảo về đề tài “Tôn giáo và hòa bình” tại All Soula College ngày 8/4/1961, nhận xét về Đạo Phật như sau:

“Lý tưởng của Đạo Phật, theo tôi là đạt được một tâm trạng yên tĩnh thường xuyên, không phải trong một tương lai xa xôi nào, mà chính ngay trong đời sống hiện tại. Đừng tưởng đây là một chủ trương cầu an, nhạt nhẽo và thụ động như một vài nhà phê bình Tây phương đã nghĩ. Bởi lẽ đoạn đường từ lối sống ích kỷ đến Niết bàn được Phật giáo coi như đoạn đường từ tù đầy đến tự do, từ

khiếm khuyết đến hoàn hảo, từ đau khổ đến cực lạc, từ tối tăm đến sáng suốt, từ cái biết hữu hạn đến cái biết vô biên, từ vô thường biến dịch đến bền vững thường hằng, từ sợ hãi lo âu đến yên ổn an lạc, từ bệnh hoạn tinh thần đến tráng kiện viên mãn,...

Sự thanh tịnh ấy vượt khỏi tầm nhận thức của con người, bởi vì nó là kết quả của những gì có tính cách nghịch lý trong công cuộc loại bỏ các dục vọng thấp hèn để đạt đến thực thể siêu việt - cái mà Đạo Phật gọi là chân lý diệt khổ.”

Qua những trình bày trên đây chúng ta có thể khẳng định: Phật giáo là đạo từ bi và trí tuệ; Từ là cho vui, Bi là cứu khổ, Trí tuệ là thấu rõ tính chất vô thường, khổ, không của tất cả các pháp.

Chính vì thế mà đạo Phật luôn luôn chủ trương chung sống hòa bình, nhưng muốn chung sống hòa bình, Đức Phật dạy mỗi người không những từ bỏ sự độc ác hận thù, tàn sát lẫn nhau, mà còn phải thể hiện đức nhẫn nhục và lòng khoan dung tha thứ. Người đệ tử chân chính là người áp dụng tinh thần từ bi hỷ xả của Phật trong việc mưu tìm hòa bình, hầu đem lại an vui, hạnh

phúc cho xứ sở và cho cộng đồng nhân loại.

Cho nên ngày nay chúng ta không lấy gì làm lạ khi thấy Đạo Phật được gọi là Đạo Hòa bình và những phong trào hòa bình trên thế giới đều lấy Phật giáo làm nòng cốt, hay đều ít nhiều ảnh hưởng của Phật giáo. Trong Hội nghị Phật giáo thế giới lần thứ III, họp ở Nhật Bản, hay lần thứ 4 họp ở Nepal vấn đề hòa bình trong Đạo Phật đã được nêu lên làm điểm chính của cuộc hội thảo.

Trong Hội nghị văn hóa Quốc Tế họp ở Berlin năm 1956...62.28 người lãnh đạo khối Colombo, người chủ trương giải quyết mọi vấn đề quốc tế bằng biện pháp hòa bình. Con người hòa giải vĩ đại ấy, trong bài diễn văn khai mạc tạo ra rất hi vọng và tin tưởng vào năng lực của Phật giáo trong công cuộc xây cất những nền hòa bình vững chắc cho nhân loại.

Phó tổng thống Ấn Độ Radhakrishnan, trong một cuộc mít tinh ngày 23 tháng 11 năm 1956 tại Tân Đề Li đã tuyên bố trước sự hiện diện của hơn 60 học giả danh tiếng trên thế giới: Khoa học ngày nay mang lại cho nhân loại nhiều quyền lực đến nỗi họ có thể tự phá hủy đời sống của mình. Cho

nên **không** thể nói rằng, nếu không trông cho mình Đức Từ Tâm Bất Bạo động thì là người hủy hoại tất cả, hủy hoại hạnh phúc mình và chính bản thân mình nữa. Trên thế, chúng ta thấy Từ Tâm của Đạo Phật là một tình thương rộng mênh mông, lan trải từ người đến vật, đến cỏ cây rất bình đẳng, rất tích cực, chứ không phải là hạn cuộc, ích kỷ, tiêu cực, vô nghĩa như một số người đã lầm tưởng.

Nếu có những tác dụng quý báu, thiết thực, khích lệ cho cuộc đời, có những ảnh hưởng tốt đẹp cho sự sống, nó làm cho con người trở nên hiền dịu, rộng rãi, thông cảm với đồng loại, với muôn vật, với cỏ cây, biết tôn trọng sự sống với tất cả mà không vì lý do gì mà làm hại các sinh vật, cũng không vì một lý do gì mà giết hại đồng loại hay gây chiến tranh; chỉ riêng mấy điểm ấy Đạo Phật cũng đáng để nhân loại cảm mến và tôn sùng.

168-(LCK-070B)

- * **Dàn bài Đức từ tâm**
- * **Vấn đạo Từ tâm**
- * **Hội từ thiện Trung Tâm An Dưỡng**
- * **Nhân quả kiếp trước**

[Trưởng lão]: Đó là một cái lý luận, một cái bài lý luận về Đức Từ Tâm, mà mượn một cái lịch sử của Đức Phật, để nhắc nhở chúng ta, còn theo cái dàn bài mà Thầy cho các Thầy, các Thầy nhớ kỹ. Nên làm mình cái Đức Từ Tâm nó thực hiện ngay cái cuộc sống của mình hàng ngày, cho nên nó có những cái tiêu chuẩn mà mình cần phải ghi chép, nhớ cho kỹ chứ không khéo mình sẽ làm lạc. Mình nói nhiều, nhưng mà rồi nó không xoáy vào cái mục đích để cho mình dùng cái Đức Từ Tâm đó, để cho mình xả tất cả những cái ác pháp ở xung quanh mình.

Cho nên ở đây thì chúng ta thấy, đây là một cái bài luận rất hay, nhưng mà phải nhớ những cái câu chuyện lịch sử, nhớ những

cái, đọc rất nhiều sách vở nói về cái Từ Tâm. Nhưng bây giờ mình lại làm những cái bài của mình áp dụng xoáy vào ngay cái Đức Từ Tâm, thì ngay khi mình **Giới thiệu Đức Từ Tâm**, mình nó có những cái đề mục, nó mới có những cái đề mục của Từ Tâm.

Đề mục thứ nhất, mình giới thiệu nó rồi, cái đề mục thứ nhất, mình nói về cái **Từ Tâm đối với mình**, cái lòng thương yêu đối với mình. Thì mình nhớ cái đề mục đầu tiên là cái lòng thương yêu mình phải thương yêu với cái Tâm Từ, Tứ Vô Lượng Tâm đó, là cái lòng Từ đó, cái lòng thương yêu đó phải đối với mình, mình làm sao cho mình tất cả mọi cái đừng có khổ. Nghĩa là có một cái gì đó mình khởi mình phải thương mình. Thương mình bằng cách nào đây? Tức là mình tư duy, mình suy nghĩ và mình giải ra cái lòng thương đối với mình. Nên đó là Đức Từ Tâm đối với bản thân mình.

Rồi cái đề mục thứ hai để mình diễn tả đó **Đức Từ Tâm đối với người khác**, nghĩa là cái lòng thương yêu của mình làm sao cho người khác đừng có khổ, người ta chữmắng mình, người ta làm mình rất khổ, nói thế này thế khác, hoặc là làm đủ

cách cho mình khổ, thì mình tư duy, suy nghĩ để mình viết cái lòng từ như thế nào để mà hóa giải, để cho mình đừng có tức giận mình làm khổ người khác. Mình tránh những cái hành động như thế nào để mình không có làm khổ.

Nhưng không phải lý luận suông, mà phải nêu từng cái mẫu chuyện, có cái mẫu chuyện nào đó mình đưa ra mình nêu để nó có cái hành động cụ thể, còn nếu mà không có cái mẫu chuyện nó khô khan bằng cái lý luận nó khô khan. Còn có mẫu chuyện nó làm tươi nhuận trên cái bài viết của mình. Thí dụ như cái mẫu chuyện, người ta lắng nghe cái mẫu chuyện, người ta thấy nó cởi mở, rồi tới chừng mình luận ở trên đó ra thì đó là cái Đức Từ Tâm của mình đối với người.

Đối với mình cũng vậy, nó phải có cái mẫu chuyện, nó đang đau khổ hay gì đó, thì hỏi đó nó có sự kiện nào xảy ra cho mình đang buồn khổ đó, thì lúc bấy giờ mình thực hiện cái lòng Từ Tâm đó đối với mình, để hóa giải cái nỗi khổ mà mình đang ôm ấp trong lòng. Ở trong cuộc đời mình nó có nhiều cái sự việc, *nhều khi mình thấy những cái sự*

việc ở ngoài đời, đối với mình cái sự việc như vậy đó mình sẽ dùng cái Từ Tâm mình sẽ đối với mình, làm cho mình không khổ nữa.

Mấy con lưu ý những cái điều đó, mấy con viết thành cái bài đạo đức rất hay, đạo đức với mình. Rồi kể đó đạo đức với người, Đức Từ Tâm với người.

Rồi Đức Từ Tâm với loài động vật. Các con nghe một con nhái, con ếch con rắn cắn thấy tội nghiệp quá, đó là bi tâm rồi đó. Phải làm sao bây giờ, ngồi đây để mà nghe nó, mà bây giờ mình đang tu đó, mình bỏ thì như vậy mình thiếu đức Bi Tâm đối với nó. Cho nên mình phải mau mau, mình không đập con rắn nhưng mà mình làm cho con rắn sợ, nó bỏ con nhái ra. Mình thể hiện cái lòng thương yêu của mình, từ bi của mình. Đó là một đối với loài động vật.

Rồi Đức Từ Tâm đối với loài thảo mộc, cây cỏ nữa mấy con, đó là mình nói cái sự thương yêu của mình, để rồi mình thực hiện. Bởi vì khi mình nói được mình thực hiện theo cái lý luận của mình, thì mình thấy cây cỏ, mọi vật nó xung quanh mình, nó gần gũi với mình, nó như là anh, em ruột thịt trong

một nhà, nó thực tế, nó cụ thể.

Rồi **Đức Từ Tâm với thiên nhiên** mấy con. Từ mưa gió, lũ lụt, thời tiết, nắng, lạnh. Tức là mình đối với thiên nhiên mà, những cái trạng thái đó mình đều phải có Từ Tâm thương yêu. Mình nói sao mà nội thương yêu, thì cái lý luận của mình, và cái sống của mình, thì đó là mình nói lên cái tâm từ của mình, cái Đức Từ Tâm. Đó là đối với thiên nhiên.

Rồi cái mục đích cuối cùng, thì mình kết luận **cái mục đích của Tâm Từ để làm gì?** Mình giải thích cái mục đích, đó là những cái mục của chúng ta.

Và đồng thời cái Đức Bi Tâm cũng vậy mấy con, nó có nhiều những cái mẫu chuyện để mình thực hiện, để mình triển khai cái tri kiến hiểu biết đó, để nhằm giải quyết những cái nỗi khổ của chúng ta. Mà cái pháp Từ, Bi, Hỷ, Xả này nó là một pháp độ nhất đi đến cứu cánh giải thoát.

Cho nên chúng ta nói, chúng ta phải có cái hiểu biết khi mà nói cái Từ Tâm đó nó sẽ ly cái dục gì? Cái tham, cái sân, cái si gì ở trên đó mình nói cụ thể rõ ràng để cho biết ly tham, sân, si. Cái Đức Từ Tâm đó đang ly

cái sân, Đức Từ Tâm đó đang ly cái tham, Đức Từ Tâm đó đang ly cái si, nó là Đức Từ Tâm. Thì mình viết nó rõ ràng, bởi vì nó ly tham, sân, si gọi là ly dục, ly ác pháp. Cho nên vì vậy mà mình tu một cái tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả đều là mỗi tâm đó nó đều là ly dục, ly ác pháp.

Và khi ly dục, ly ác pháp thì nó sẽ có được Lực gì? Nó sẽ có Bảy Giác Chi, Bảy Năng Lực của Giác Chi. Cho nên do Đức Từ Tâm chúng ta sẽ có cái lợi ích rất lớn là có Bảy Năng Lực Giác Chi.

Do Đức Từ Tâm mà ta có Tứ Thần Túc.

Do Đức Từ Tâm mà chúng ta nhập Bốn Thiên, và thực hiện Tam Minh.

Cái lợi ích của Đức Từ Tâm, bởi vì nó là pháp độc nhất, cho nên nó đủ bài bản để chúng ta đến khi mà làm chủ sanh, già, bệnh, chết.

Đó thì các con thấy cái lợi ích lớn. Như vậy cái Đức Từ Tâm mình diễn tả như vậy, và đồng thời nó đối trị được những cái ác pháp, nó ly dục, ly ác pháp. Do đó mình đi từng phần.

Vô đầu thì mấy con giới thiệu Đức Từ

Tâm. Đức Từ Tâm thì nó gồm có Từ Tâm đối với mình, Từ Tâm đối với người, Từ Tâm đối với loài động vật, Từ Tâm đối với loài thảo mộc, Từ Tâm đối với thiên nhiên. Các con thấy không, còn kết luận là mục đích của Từ Tâm đem đến hạnh phúc rất lớn, cái lợi ích rất lớn. Bởi vì cái mục đích của nó nó sẽ thực hiện đến Tam Minh mà.

Các con thấy không, cho nên mình phải nói cái lợi ích nó chứ, nó một loạt, nó đi đến cái cứu cánh cuối cùng của nó chứ, nó có tu thiền định gì đâu. Nó thực hiện Đức Tâm Từ nó thôi mà cuối cùng nó đạt được những thiền định. Bởi vì cái Tâm Từ chúng ta ly dục, ly ác pháp nó thanh tịnh thì nó Bất Động Tâm. Nó Bất Động Tâm thì nó có Tứ Thần Túc, nó có Tứ Thần Túc thì nó mới nhập Bốn Thiền bởi vì nó có Định Như Ý Túc mà, muốn nhập định nào nó sẽ nhập, bởi vì nó thanh tịnh rồi. Nó nhập định nào cũng được hết, bởi vì nó sẽ thực hiện Tam Minh rồi.

Các con thấy, nó chỉ có một cái pháp chúng ta tu độc nhất là Tâm Từ. Mà giờ chúng ta diễn tả, chúng ta nói không được nó, thì làm sao chúng ta tu được. Mình

thông hiểu hết những Đức Từ Tâm rồi, cho nên nó từ nhóm, cái nhóm mà Từ Tâm nó đối với mình, nhóm Từ Tâm đối với những người khác, nhóm Từ Tâm đối với loài động vật, nhóm Từ Tâm đối với loài thảo mộc, và nhóm Từ Tâm đối với thiên nhiên.

Các con thấy cái đề tài của chúng ta nó rộng, chứ chúng ta gom nó vào từng đề mục hết. Từng cái đề tài hết, chúng ta nói nó không có bao giờ lạc chỗ nào được hết các con. Và đồng thời nó có những câu chuyện chúng ta đưa vào nó làm sống động, nhiều khi mấy con khéo tay một chút mấy con viết cái mẫu chuyện, đưa cái mẫu chuyện nó làm cho người ta xúc động liền, nó gây cho người ta xúc động. Luôn luôn người ta muốn khởi cái lòng thương yêu, cái lòng Từ đó, cái lòng thương yêu cao thượng đó. Nó hay là cái chỗ mấy con khéo léo mà đưa cái mẫu chuyện, nó làm người ta xúc động, người ta thấy cái lòng từ quá tuyệt vời, cái lòng thương yêu quá tuyệt vời, khéo léo. Thì thầy nghĩ rằng mấy con cũng vừa là triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình, cũng vừa là cái sự học hỏi.

Vừa rồi các con nghe cái bài luận của

Nguyên Thanh, nó luận tất cả những cái điều kiện khởi sự Tâm Từ, nhưng mà những cái này nó cũng có trong lịch sử. Nó nói, nhưng nó chưa có xoáy mạnh vào, nó chưa đi vào chi tiết, chưa đi vào chi tiết được. Chứ cái này mà nó đưa ra những mẩu chuyện, được sự hướng dẫn của Thầy, nó đưa vào những mẩu chuyện, cái lý luận của nó, nó sẽ đưa vào những mẩu chuyện thực, nó lý luận cái Tâm Từ của nó, nó có khả năng.

Rồi bắt đầu mình lý luận được, mình thông suốt rồi, bắt đầu mình áp dụng vào đời sống mình, chừng đó thì mình có duy nhất có Tâm Từ, biết thương chứ không biết ghét ai hết. Đời sống mình cao thượng lắm mấy con, rất là cao thượng. Cho nên Thầy cho cái bài mà Tứ Vô Lượng Tâm này mà mấy con làm xong rồi, bắt đầu áp dụng vô thực hành thì mấy con sẽ thấy tuyệt vời, nghĩa là chúng ta trở thành một con người đức hạnh, luôn luôn sống không làm khổ mình, khổ người.

Bây giờ các con hiểu được cái dàn bài để mà chúng ta tiến tới những cái đề tài mà chúng ta sắp sửa chúng ta kết thúc của cái Định Vô Lậu, để rồi chúng ta bước qua một cái giai đoạn thực hành, bước qua giai thực

hành.

Giai đoạn thực hành. Thầy đưa ra những cái đề tài, và đồng thời lúc bấy giờ kiểm điểm lại trên Tứ Niệm Xứ của mấy con.

Áp dụng, vừa lý luận để mà áp dụng vào cái đề mục cũng như viết bài; nhưng mà vừa những cái thời gian mà không có suy luận, để mấy con quan sát lại Tứ Niệm Xứ, để từng cái niệm đó mà xả.

Khi mà mấy con có một cái niệm đó, mà mấy con xả như vậy đó, mấy con ghi lại cho Thầy, có cái niệm mấy con khởi trong đầu. **Mấy con tu từng niệm, chứ không phải ngồi mà tu một thời 30 phút, mà bao nhiêu niệm rồi quán sơ sơ rồi đi đâu.** Không phải đâu, bây giờ tới phiên mà Thầy dạy rồi, mấy con này.

Bây giờ mấy con **ngồi tu Tứ Niệm Xứ** há? Giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự, quan sát bốn chỗ này, phải không? **Bây giờ có một cái niệm khởi ra phải không? Mấy con đặt cây bút ghi cái niệm đó làm cái đề tài quán cho Thầy, viết thành cái bài.** Chừng nào mà thành cái bài này cho xong rồi, Thầy đọc mà được rồi, cái bài này sẽ xả được tâm, còn chưa được Thầy bắt làm lại

nữa.

Xả từng cái tâm niệm, từng cái quán của chúng ta quán trong cái niệm đó. Thầy hướng dẫn cho mấy con, một thời gian sau mấy con quét sạch tâm mấy con. Bằng cái thực hành thật sự mà mấy con, chứ không phải để cho mấy con tự quán, quán một hơi lười biếng, các con nói thôi đủ rồi các con thôi; nó không có niệm nữa thôi bây giờ đi tới chỗ nào ngồi yên chút, làm biếng. Thầy nói mấy con thôi làm biếng, quán cạn cạn cái thôi, được rồi, nó đi rồi, bây giờ nó không có nghĩ nữa. Nhưng mà lát nữa nó trào trở lại. Còn đây không có, nó thành ra một cái bài đạo đức thật sự để nhắc nhở cho con, mà thấm nhuần được cái tri kiến của con, ngay cái đề tài khi mà tự tâm con khởi.

Bây giờ bắt đầu tới thực hành, nghĩa là tới thực hành mấy con áp dụng toàn bộ để **xả tâm**. Khi các con **xả hết rồi, tâm các con thanh tịnh tức là Tứ Niệm Xứ sung mãn thì nó có đủ Bảy năng lực giác chi**. Thì thầy nói vậy, mấy con trên con đường tu là phải áp dụng thực tế cụ thể, do sự hướng dẫn của Thầy. Không thể nào sai khác được.

Miễn là mấy con cố gắng thực hành đúng lời Thầy dạy, thì Thầy sẽ dẫn dắt mấy con đi tới nơi tới chốn, mấy con sẽ làm chủ sanh tử, luân hồi.

Ở đây nếu mà thực sự ra mà hướng dẫn như vậy, thì không có cái người nào mà siêng năng, mà cái người đó nói tôi không làm chủ bốn chỗ sanh, già, bệnh, chết. Người nào cũng làm chủ được, chứ không phải tui sống có một cái đời sống đạo đức bằng cái tri kiến giải thoát của tôi.

Nghĩa là **cái giai đoạn đầu mình tri kiến giải thoát**, nhưng mà mình áp dụng vào trong cái thời gian thực hành, mà **áp dụng vào Tứ Niệm Xứ** này, thì mấy con thấy nó lợi lạc rất lớn. Nó sẽ **thanh tịnh hoàn toàn thân, tâm** của chúng ta, hàng ngày các con có làm gì? **Lúc bấy giờ là mấy con độc cư 100% mấy con không đi tới đi lui**. Nghĩa là mấy con, lúc bấy giờ mấy con áp dụng vô rồi mà mấy con đi tới đi lui là mấy con huân vô, Thầy không chấp nhận cho mấy con.

Nghĩa là cái lớp này Thầy phải đào tạo cho tới nơi, thà là một người, chứ còn đi tới đi lui để tu hoài. Thầy mở lớp mà không

thấy người nào chứng quả A la hán hết, nó mang tiếng Thầy chứ. Cũng như mười mấy năm, hai mươi mấy năm rồi, mọi người về đây tìm ra một cái người chứng quả A là hán chưa tìm thấy được. Mà bây giờ mở cái lớp này đào tạo cho mấy con trong thời gian, mà mấy con cũng đi tới, đi lui như vậy thì hai mươi mấy năm cũng chưa chắc được.

Buộc lòng mấy con phải sống ở đây, chết ở đây, hoàn toàn phải khép lại. Khi mà áp dụng vào Tứ Niệm Xứ rồi thì bảy ngày, bảy tháng, bảy năm sẽ đạt được. Mấy con thấy chưa? Thầy triển khai cho mấy con đủ thứ hết rồi mà áp dụng vô Tứ Niệm Xứ mà tu. Nó cũng nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm, là cái Đức Phật đã xác định cái thời gian đó là quá bảy năm, chứ sự thật ra đã biết được qua một cái sự hướng dẫn của Thầy, trải qua một cái thời gian các con mất bao nhiêu không? *Do đó mấy con biết được cách thức tu tập rồi, thì khi áp dụng vào cái thời gian thì đâu có tới 7 năm, cao lắm là một năm, bảy tháng là hết sức rồi.* Với lại áp dụng hàng ngày, từng tâm niệm đều là kỹ lưỡng như vậy. Các con biết nó hóa giải, nó ghê gớm chứ đâu phải ít, chứ đâu phải tu sơ sơ, tu thật tu.

Bây giờ Thầy xin trả lời thêm cái chỗ này.

Hỏi: Minh Nhân hỏi Thầy,

Bạch Thầy! Có thể nói lên câu chuyện lòng từ của người mẹ đối với con cái không, thưa Thầy?

Đáp: Có chứ, mình đưa cái mẫu chuyện đó ra, được chứ đâu phải không? Nhưng mà nó thực hiện được cái lòng từ, *nhưng mà coi chừng cái lòng thương con mình, mà không thương con người khác thì nó không đúng.* Con phải nhớ, nhưng phải nhớ cái hành động thương con mình nó giống như là cái lòng từ thương mọi người, như vậy thì đúng.

Hỏi: Kính bạch Thầy! Con xin thưa, chúng con tu tâm thanh thân, an lạc, vô sự có còn tu Tứ Thánh Định nữa hay không?

Đáp: Con có cần gì tu Tứ Thánh Định, con tu thanh thân, an lạc, vô sự tức là Tứ Niệm Xứ, mà khi Tứ Niệm Xứ nó sung mãn rồi, thì con có Tứ Thần Túc.

Tứ Thần Túc nó hiện ở trên Tứ Niệm Xứ, tức là cái Thần lực của con nó có bốn cái Thần lực nó hiện ra, thì lúc bây giờ con muốn nhập bốn thiên là con chỉ ra lệnh là

con sẽ nhập bốn thiên, là Tứ Thánh Định, con đâu có tập.

Cho nên Đức Phật nói tâm nhu nhuyễn, dễ sử dụng, **tâm định tĩnh**, nhu nhuyễn, dễ sử dụng thì nhập bốn thiên định nó rất dễ dàng, đâu còn khó khăn, con hiểu không? Cho nên vì vậy đâu có cần tu Tứ Thánh Định nữa. Chỉ có thực hiện mà thôi, chỉ có thực hiện.

Lúc bấy giờ con đừng lo, con mà tu tâm thanh thản, an lạc, vô sự; tức là chân lý, con đã đạt được chân lý rồi. Thì lúc bấy giờ Thầy sẽ chỉ dạy cho con cách sử dụng, con vào các định, và con thực hiện Tam Minh, chừng đó con sẽ trở thành một ông già 80 tuổi chứng quả A la hán không có gì đâu mà sợ. Chỉ hiện bây giờ lo tu tâm thanh thản, an lạc, vô sự thôi. Còn cái Tứ Thánh định bỏ đi, đừng có tính, để đó Thầy, Thầy giải quyết cho cái đó.

Hỏi: *Tu đến khi nào thì cư sĩ chúng con cạo bỏ râu tóc.*

Đáp: Chừng nào mà Thầy gọi con Thiệu Lai Tỳ kheo thì tóc râu con nó rớt hết, thì chừng đó được, con cứ lo tu đi chứ đừng có lo cái chuyện mà tóc râu, khỏi lo đi. Nghĩa là

trần cấu ở trong tâm của con nó ly dục, ly ác pháp hết, thì tóc râu ngay đó con muốn mọc nó cũng không thềm mọc nữa đâu. Nó cũng rụng hết đi.

Yên tâm đi, chừng đó để Thầy lo cho cái chuyện tóc, râu. Nó không rớt Thầy xách dao Thầy cạo sạch hết, Thầy cho đắp y vô hết chứ Thầy đâu có để cho mày con còn cái áo đời đó đâu. Nhớ kỹ, Thầy không có để đâu, làm một tu sĩ giải thoát, phải có một cái gương hạnh, có một cái hình tướng của một cái người tu giải thoát, **nhưng cũng tùy duyên, cái duyên của con là một người tu sĩ thì tới đó thì con sẽ làm tu sĩ. Nhưng cái duyên của con là một người cư sĩ để độ chúng sanh, thì con cũng vẫn mặc chiếc áo cư sĩ, nhưng tâm của con là tâm A la hán, nó không khác.**

Hỏi: Con hỏi Thầy, nhân dịp tết đến, mấy đứa con của con từ xa đều tụ họp về ăn tết, con cần bàn với chúng vài chuyện quan trọng, vậy con cúi mong Thầy thông cảm chấp nhận theo sự yêu cầu này! Con xin đội ơn Thầy!

Đáp: Được rồi, trong cái dịp tết này Thầy cho phép, nhưng mà tới chừng mà tu

tập tới rớt ráo thì có tết cũng bỏ luôn, con cái làm gì làm. Năm nay thì được, chưa có sao, bởi vì con còn đang học Định Vô Lậu, được không có sao hết.

Hỏi: Kính thưa Thầy, vấn đề đóng góp cho khu an dưỡng Phước Thiện, cách thức đóng ra sao? Mong Thầy chỉ rõ, đóng hàng tháng hay là thời gian ba tháng, sáu tháng một lần, nếu nhà xa có thể gửi theo đường bưu điện được chăng, rất mong Thầy cho biết?

Đáp: Về vấn đề mà từ thiện, khi nào mà con đã thấy Thầy **mở cái Trung tâm an dưỡng từ thiện, thì nó có một cái Tài khoản để làm việc từ thiện đó.**

Thì hiện giờ trong gia đình con, có những đứa con hoặc là những anh em thì mình họp lại, mình thành lập cái **Hội từ thiện**. Ngay bây giờ, hàng ngày thì con có thể, hoặc là hàng tháng mọi người bỏ một đồng hay là một trăm đồng gì ở trong cái **hộp từ thiện**, để sau khi mà cái Trung tâm an dưỡng từ thiện ra đời thì con sẽ gửi vào cái đó.

Rồi lần lượt từng sáu tháng, một năm. Nghĩa là mỗi người dành dụm một chút thôi,

nhưng mà sáu tháng, một năm nó trở thành nhiều, thì con gởi vào cái tài khoản đó để cho cái Trung tâm an dưỡng làm việc từ thiện đối với những người bất hạnh trong xã hội, thì Thầy rất cảm ơn mấy con.

Cho nên về cái vấn đề đó, sau này Thầy sẽ hướng dẫn cách tổ chức, trong khi chính Thầy có nói về cái vấn đề sơ sơ, cái vấn đề tổ chức các cái hội từ thiện ở trong gia đình.

Để rồi sau khi có giấy tờ, còn bây giờ chưa có giấy tờ, nếu mà phỏng chừng Thầy xin phép về mở cái Trung tâm an dưỡng từ thiện Chân Lạc nó không được, nghĩa là nó không có giấy tờ thì coi như là Thầy không làm, không mở ra. Thì lúc bấy giờ, trong gia đình mấy con có cái hội từ thiện gia đình, mấy con góp nhau được, thì nó còn biết bao nhiêu cái chuyện bất hạnh trong xã hội, mấy con có thể dành dụm cho những người trong xã hội cũng được, nếu mà cái hội từ thiện không ra đời. Cái tài khoản không có thì mấy con cũng có thể làm việc từ thiện được.

Hay hoặc là trong gia đình mình, anh chị em nào nghèo, này kia thì hộ gia đình mình giúp đỡ cho những người đó cũng không sao. Con hiểu không? Bây giờ thì

chuẩn bị cho một cái Trung tâm an dưỡng từ thiện Chân Lạc để cho mình có sự đóng góp trong đó, thì các con sẽ thành làm cái hội từ thiện nho nhỏ trong cái gia đình của mình thôi.

Sau khi nó có giấy tờ được, Thầy sẽ viết một bức tâm thư. Thay vì bức tâm thư thứ 9 có nói sơ rồi, nhưng mà tới bức tâm thư thứ 10 là lúc bấy giờ đã có giấy tờ. Nghĩa là nắm trong tay giấy tờ được nhà nước cho phép rồi, thì Thầy sẽ báo cáo cho mấy con biết, và cái số tài khoản của cái Trung tâm an dưỡng từ thiện đó như thế nào thì sẽ cho mấy con biết hết. Nghĩa là tất cả kính thư, trong tâm thư đó Thầy sẽ gửi cho phật tử, cho các chùa, tất cả mọi nơi đều biết hết, nghĩa là người nào có lòng mà góp sức, góp công vào cái việc từ thiện.

Thầy không bảo mấy con ngay liền đó mà mấy con bỏ tiền vào đâu, mà mấy con sẽ nhìn cái Trung tâm an dưỡng từ thiện đó có làm việc từ thiện đúng hay không? Cái điều đó là điều quan trọng để cho mấy con gửi cái giọt mồ hôi, nước mắt của mấy con vào đó để an ủi được sự bất hạnh của xã hội. Thì mấy con sẽ

gởi. Còn chưa được, chưa đúng cái lòng từ thiện thì mấy con đừng gởi.

Thầy báo trước cho mấy con biết, khi mà Thầy viết bức tâm thư thứ 10 Thầy sẽ nói rõ tất cả. Khi mấy con gửi gắm giọt mồ hôi nước mắt của mấy con, của gia đình mấy con vào làm từ thiện, là phải làm đúng. Chứ nếu mà làm sai, thì nhất định là Thầy không cho làm. Đó là cái sự thật, cho nên ở đây nó có cái sự làm việc của những người quyết tâm làm tốt, an ủi cho những người bất hạnh trong xã hội, thì lúc bấy giờ Thầy mới cho mở. Còn nếu mà những người mà còn cái tâm tham, sân, si rồi mà vô làm, thì tiền bạc, thì vấn đề tiền bạc nó bị mang tiếng lấm mấy con, không để gì.

Cho nên ở đây thì sẽ làm cái điều này với một cái số người. Thí dụ như bây giờ lớp của chúng ta này, các con ly dục, ly ác pháp, hết tham, sân, si rồi, thì trong khi mấy con đứng lớp, mấy con còn lãnh trách nhiệm để mấy con điều khiển một cái phần gì ở trong đó, quan trọng của cái Trung tâm an dưỡng từ thiện chứ không phải là không đâu.

Các con nhớ trong vấn đề này là trong cái vấn đề lợi ích cho xã hội và lợi ích cho

những người bất hạnh trong xã hội nhiều lắm. Bởi vì nhìn trước mắt của Thầy người ta khổ quá, mà cũng từ đó để chúng ta hướng dẫn họ sống có đạo đức, sống có đạo đức nhân bản. Nếu không có cái điều kiện như vậy khó mà hướng dẫn người ta sống có đạo đức lắm mấy con, khó lắm. Cho nên đó là cái điều kiện mà mấy con đóng góp từng giọt mồ hôi của mấy con, với công sức của Thầy để xây dựng cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả cho loài người. Nó là một cái thể hiện cho thế giới chứ không phải là một cái thường.

Một cái Trung tâm an dưỡng nó là cái thể hiện đạo đức thật sự cho cả thế giới, cho cả loài người trên hành tinh này. Nơi đó để cho mọi người người ta sẽ bắt chước, mà nếu chúng ta làm xấu thì không thể ai bắt chước. Cho nên ở đây, Thầy nói, nếu không làm thì thôi, mà làm thì làm cho thật tốt. Làm cho thật sự, với cái lòng thương yêu, chúng ta thật sự, mà Thầy đã dạy mấy con cái tâm Từ mấy con. Đó chúng ta thực hiện lòng Từ chúng ta ở chỗ đó. Con hiểu chưa?

Cho nên cái vấn đề này, để Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con, lần lượt Thầy sẽ

hướng dẫn cho mấy con thành lập cái Hội từ thiện ở trong gia đình của mấy con. Anh em, con cháu chúng ta hợp lại, một đứa bé đi học thôi, với một buổi sáng nó dành nó ăn cái gói xôi thôi, bữa sáng đó nó không ăn, nó để cái đồng bạc đó nó gửi vào cái Hội từ thiện của gia đình, của gia đình nó. Thì cái lòng của một đứa bé đó đáng ca ngợi, và những cái gương hạnh đó Thầy sẽ ca ngợi rất lớn cho mấy con.

Thầy nói một đứa bé sáng ba cho năm đồng hay mười đồng, hay một trăm để đi mua gói xôi ăn thôi, nhưng mà vì cái lòng từ thiện nó bỏ vào để gửi, thì hướng dẫn sao cho các con ở trong gia đình nó có những cái hành động từ thiện như vậy. Và cái miếng ăn của nó buổi sáng để lót lòng, nói lên được cái lòng thương yêu những người bất hạnh đang khổ đau rất lớn, nó đóng góp từng đứa bé nhỏ mấy con.

Ở đây cái Hội từ thiện của Thầy, Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con thành lập cái Hội từ thiện với một cái lòng thương yêu thật sự, với Tâm Từ thật sự đó. Thầy hướng dẫn từng chút mà mấy con, chứ không có để mấy con tự mà xây dựng đại đâu. Mỗi gia đình Thầy

sẽ gửi từng bức thơ đến, Thầy sẽ nói từng một gia đình, từng một cháu bé, từng một cái người trong gia đình, mỗi ngày chúng ta đi chợ để mà chúng ta nội trợ, chúng ta bỏ cái số tiền ít thôi, dành lại, cả gia đình chúng ta nhịn ăn một chút xíu thôi, chúng ta sẽ bỏ vào đó để làm cái việc từ thiện đóng góp cho một sự bất hạnh của xã hội.

Thầy sẽ nói, mọi người sẽ đọc bức thư tay xúc động, và từ đó người ta vui vẻ người ta làm. Nhưng chúng ta hãy quan sát cái hành động của những người làm này, chứ không phải chúng ta mù mắt để mà nhắm mắt đó, đưa mồ hôi nước mắt của mình cho người ta tự xài, người ta hưởng thụ cái đó thì không được. Đối với Thầy thì hoàn toàn điều đó không được. Cho nên Thầy làm một cái việc gì thì Thầy rất cân nhắc kỹ lưỡng mấy con, cho nên các con thấy từ cái bức thơ trong thơ này nó lần đi đến bức tâm thư kia, con thấy không, từ từ.

Đến đây bây giờ thì các con sẽ nghỉ, hết rồi. Thầy sẽ trả lời hết, bây giờ lo về cái phần các con tu tập. Thầy sẽ vào con. Bây giờ các con còn hỏi Thầy cái gì thêm không con? Hỏi đi rồi Thầy sẽ vào.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Cái bài quán vô lậu về cái Tâm Từ đó Thầy, như là đối với mình thì gồm có những cái góc độ nào để quán xét.

[Trưởng lão]: Bây giờ thì con chưa có học cái bài Tứ Vô Lượng Tâm, Tâm Từ, Tâm Bi, Tâm Hỷ, Tâm Xả về vô lượng thì Thầy đã nêu ra. Bây giờ mấy con mới triển khai cái tri kiến hiểu biết đó ra, đặng Thầy mới coi cái bài của mấy con, các con viết nó đúng như thế nào? Không đúng thì thầy chỉnh lại cho mấy con làm cho đúng, để mình thực hiện đời sống từ tâm mà. Chứ còn bây giờ chưa hiểu con nói tôi tu Định Vô Lậu. Chứ còn Tâm Từ của con thì chưa đâu, cái Từ của con chưa sâu, nó còn cạn, khoan đã cái vấn đề này khoan đã.

[Tu sinh]: Ý con hỏi là trong cái bài của con bây giờ luận nói về cái lòng Từ đối với mình và đối với người thì có những phần, đối với mình thì có cái phần như thế nào?

[Trưởng lão]: **Đối với mình**, bây giờ bệnh con này, đó là con phải đối lòng từ như thế nào? để cho nó đừng có bệnh. Bây giờ thứ nhất, **bệnh mình phải quán nó là nhân quả là nghiệp.**

Thầy đem một cái thí dụ như, con lòng từ đối với mình. Bây giờ nó đau nhức như thế này mà cứ nằm mà chịu đau nhức sao? Như vậy là mình không có lòng Từ, nó đang khổ mà, do đó bây giờ mình muốn lòng Từ đối với nó thì mình làm sao đây? Tức là mình phải suy nghĩ, suy nghĩ như thế nào? Nhân quả thì mình trả, bởi vì mình có gieo cái nhân nào đó bây giờ mình mới mang cái thân này. Cho nên tâm con không dao động, không sợ hãi trước bệnh đó, đó là cái con đã lòng từ với nó rồi đó. Cái suy nghĩ đó là lòng từ, thì con viết cái đó, lòng Từ đối với con rồi, bây giờ nó an ổn không sợ.

Vậy thì hiện giờ những cái lời Thầy dạy, do Phật dạy để nhiếp phục được tham ưu ở trên thân của nó, thì bây giờ Pháp của Phật như vậy: “An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”. Vậy thì muốn cho cái thân mình được an ổn như vậy thì mình phải tu tập, phải siêng năng, phải cần mẫn hằng ngày, phải như thế nào, hoặc là Thầy dạy đưa cánh ta ra, đưa cánh tay vô, hoặc Thầy dạy pháp Thân Hành Niệm.

Tin tưởng, bây giờ chỉ có Pháp Phật nó

cứu mình thôi, không còn cách gì nữa để nhiếp phục được những tham ưu ở trên thân của mình. Rồi Phật dạy tu Tứ Niệm Xứ, cho nên vì vậy mình dùng cái chánh niệm, tức là cái hành động thân của mình, để mình đối trị được cái này, tức là con thực hiện lòng từ của con đối với con. Con hiểu chỗ đó chưa? Chứ đừng nói Từ mình, có người khác dính vô không được, mà Từ của mình mình này.

Bây giờ tại sao **đi tới tấp, mình đá một cái cục đá nó làm cho mình đau chân, đau lắm**. Như vậy rõ ràng là cái sự lật đật này, sự vội vàng này nó làm cho mình phải cẩn nhắc từ nay về sau, làm cho mình đau mà. Vậy thì mình có lòng từ với mình, phải có hành động nào đây để mà nó, vậy từ đây về sau phải cẩn thận đi đứng chậm chạp, nhìn trước, nhìn sau không được vội vàng, dù là tất cả những cái chuyện gì cũng không được vội vàng, vì có trường hợp xảy ra cho mình, làm cho mình đau khổ, vậy mình thương mình thì mình phải làm sao đây? Phải cẩn thận. Mà cẩn thận đi đứng tỉnh táo, hẳn hoi từng bước đi chú ý kỹ hẳn hoi đàng hoàng, không để mình đập gai, đập miếng chai hoặc đá, cục đá. Đó là lòng

từ của mình. Nó con nói, những cái này đều là con diễn tả được lòng từ của con đối với con. Con hiểu chưa?

Biết bao nhiêu chuyện mà con sẽ nói lòng từ đối với con. Giả dụ con đặt cái vấn đề đó, hôm đó tôi đang đi vội vàng hay gì đó trời chuyển mưa, lật đật chạy ra để đem mấy cái y áo vào kéo ướm, thì lật đật quá, chạy đá cục đá làm cho sứt cái móng chân, chảy máu đau đớn quá chừng. Đó bây giờ lấy cái câu chuyện đó, để mình nhắc cái lòng từ thương yêu. *Con thấy, mình không có nói gì dính dáng ai đâu. Mà có người khác chọc mình, làm cho mình tức giận là khác rồi đó. Phải không?*

Bây giờ nói tới hai phần, ***khi mà có người khác chửi mình:***

Thì cái lòng từ đầu tiên, là làm cho tâm mình đừng có giận, đối với tâm sân của mình.

Và lòng từ thứ hai, là đối với cái người khác là mình không được nói nặng, mà mình phải thương yêu cái người chửi mắng mình.

Bằng cái sự tư duy như thế nào,

để mình thương người chửi mình, đó là lòng từ đối với người; nhưng mà trước tiên mà đối với người thì nó phải đối với mình trước.

Mình không giận, người ta chửi mình, người ta đánh mình mà mình không tức, mà bây giờ mình không tức, tức là mình phải có cái lòng từ với mình.

Bởi vì tới cái giai đoạn hai thì nó phải có đối tượng. Cho nên những cái tu tập của chúng ta phải thấy, phải thấy, đối với mình, thì những cái đối tượng sấn xấn không cần thận nó mới xảy ra cho mình. Tôi lật đật tôi đánh lễ Thầy, tôi đập cái đầu tôi xuống này, mà tôi quên coi con sâu ngứa. Trời đất ơi, cái đầu tôi nó đụng, cái trán tôi bây giờ nó ngứa, các con hiểu không, đó là cái thiếu cẩn thận, cho nên mình cần nhắc. **Mình thương mình phải cẩn thận, để không nó xảy ra đến sự đau khổ của chính mình. Đó là lòng từ**, các con thấy chưa?

Cái hành động cẩn thận, tức là tỉnh thức, mà hàng ngày đức Phật dạy mình tỉnh thức trong từng hành động. Chánh Niệm Tỉnh Giác đó mấy con. Đó là lòng từ của mình ở chỗ đó đó, hồi nào tới giờ

cứ nghe nói Chánh Niệm Tỉnh Giác thôi, nhưng mà mình không ngờ đó là cái lòng Từ.

Nếu mà thiếu Tỉnh giác coi chừng, người ta chửi nó giận liền đó, có phải không mấy con. Áp dụng vào cái chỗ này, mấy con thấy lần lượt những cái bài tu tập của mấy con thực hiện qua cái lòng từ của mấy con hết. Cho nên Từ Vô Lượng Tâm mà, nó không còn có chỗ nào mà bỏ sót, cho nên nó là pháp độc nhất đi đến cứu cánh giải thoát.

Đó bây giờ Thầy nói vậy, lần lượt thôi, có sai chỗ nào tới đó Thầy dạy nữa. Thầy dạy cho mấy con, quán thật sâu, cho thâm sâu tất cả những cái này mấy con đều hiểu hết. Rồi mấy con sẽ thấy cuộc sống của mấy con, sống với cái lòng thương yêu chân thật thương mình, thương người, thương mọi vật. *Do cái chỗ càng thương mấy con cẩn thận, càng lúc mấy con càng tỉnh thức, cái sức tỉnh, cái lòng thương yêu của mấy con mấy con không bao giờ làm vội vàng.*

Tu tập tới đây rồi mấy con sẽ biết, từ đó từ thân tâm mấy con sẽ nhắc mấy con, nó làm cho mấy con. Không phải bây giờ mấy

con tập tỉnh thức, mấy con tập trung trong từng bước đi biết bước đi đâu, mà từ đó, từ đó nó tập cho mấy con tỉnh thức rất lớn.

Cái lòng của mấy con thực sự thương yêu rồi đó, thì con thấy, con người của mấy con chưa dạy, chưa dạy về Chánh nghiệp nhưng nó có oai nghi tế hạnh ở trong đó, nó đẹp đẽ vô cùng lận. Hể mà tu đúng, học đúng, từ cái pháp này nó sẽ đem đến cái đẹp của pháp kia, rồi học cho tới cái pháp kia. Nó sẽ giúp cho chúng ta chuẩn bị trên pháp khác, nó càng ngày nó càng đi đến cái chỗ giải thoát hoàn toàn, phải không con? Thôi, rồi bây giờ còn hỏi gì Thầy nữa không con?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, xin Thầy triển khai thêm chút nữa, Thầy Từ Tâm đối với thiên nhiên, bão tố, lụt lội, động đất thì cái Từ Tâm đó, xin Thầy triển khai thêm chút nữa.

[Trưởng lão]: *Con cái đó là cái phần mà con đối với thiên nhiên như lũ lụt, bão tố, này kia đó; thì con quan sát, con gửi cái sự từ tâm con thương yêu tất cả những cái sự kiện xảy ra, tại sao vậy? **Tại vì những cái điều ác quá, cái từ trường ác quá nó tạo thành những cái đó, để mà diệt***

những cái ác đi, để mà tạo thành cái thiện.

Cho nên người ta có cái lý luận, và mình phải có đôi mắt nhìn nhân quả. Từ đó con sẽ thấy con rất thương yêu những cái trận bão, trận lụt, trận sóng thần, nếu không có người ta còn ác mấy lần, đó là quy luật của nhân quả mà. *Minh Từ Tâm đối với thiên nhiên là Từ Tâm đối với cái hủy diệt của cái ác pháp. Cái hành động hủy diệt của ác pháp, nếu không có nó thì con người không bao giờ sợ. Cũng như nếu mà con người không có khổ, hạnh phúc thì không bao giờ người ta đi tu đâu. **Có khổ người ta mới đi tu.*** Cái tai nạn nó xảy ra, thì đối với mình quán tánh, thôi tại sao cái tai họa làm như thế này nó làm tôi khổ quá, tôi què tay què chân, chột mắt. *Nhưng mà nhờ cái tai nạn đó tôi thấy đời khổ, cho nên bây giờ tôi mới đi tu, con thấy không? Minh thương yêu cái tai nạn.*

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy thêm nữa là cái vấn đề, thí dụ như nói về cái Từ Tâm thương yêu mọi người từ trong quá khứ đã từng trực tiếp là cha, mẹ, anh, em. Khi nói về người khác, người khác nói, tôi không tin

có kiếp trước như vậy, phải thuyết phục ra sao?

[Trưởng lão]: Mình nói, không có kiếp trước như vậy thì, mình cứ nhìn vào nhân quả thì biết. Bây giờ không có kiếp trước như vậy, tại sao trái xoài nó có cái hạt xoài? Rồi cái hạt xoài đó nó lên cây xoài, mà cây xoài đó nó cho bao nhiêu trái, đâu phải cho một trái. Nhìn cái nhân quả mà, nhân quả.

Thì con người cũng vậy, một hành động, bây giờ nói về hành động về cái nhân quả của con người. Người ta vừa chửi mình, mình tức giận mình chửi họ, thì bắt đầu trong nhà họ bao nhiêu người chạy ra chửi mình. Một cái nhân nó bao nhiêu quả, một cái quả nó bao nhiêu trái, rồi bao nhiêu trái nó có bao nhiêu hạt.

Rồi bên đây, hồi đó có hai người chửi, bây giờ nó xúm nhau hai gia đình chửi nhau, rồi chửi rồi bắt đầu nó tăng lên, những cái nhân quả nó tăng lên, nói không có sao? Không có sao mà tăng lên, nó đánh lộn nhau dữ vậy. Rồi bây giờ nó nằm nhà thương, mà đi ngồi tù. Nó không có nhân quả sao?

[Tu sinh]: *Người ta nói kiếp quá khứ*

người ta, bây giờ không có thấy, người ta chưa chịu tin là phải .

[Trưởng lão]: Bây giờ về quá khứ mà nói về quá khứ thì không tin, thì bây giờ mình mới chỉ cho họ thấy, bây giờ quá khứ không tin. Tại sao cha mẹ mình bây giờ, một cái cây xoài nó mất đi, bây giờ trong hiện tại này đi, cây xoài nó bị đốn đi, nhưng mà bao nhiêu cây xoài con nó còn chứ? Vậy nó do từ đâu mà nó có cây xoài này?

Có phải cây xoài con thấy, bây giờ con thấy những cây mít nó chết rồi, mà nó còn mấy cây mít con chứ, nó đâu, có phải không? Rồi nó tiếp tục nó có trái nữa, phải không. Rồi bây giờ những cây mít đó nó chết rồi, nó còn để bao nhiêu trái nữa chứ đâu phải nó tiêu hết!

Vậy thì mấy ông nghĩ bây giờ mình chết nó hết rồi, đâu có, nó còn chứ. Nó nhân quả, quy luật nhân quả. Con người là một vật cũng như thảo mộc ở trong một cái vũ trụ này, đều là chịu quy luật của nhân quả. Không nhân, không quả thì sao có được. Cho nên vì vậy mình cứ lấy thảo mộc mình xác định để cho họ thấy.

Bây giờ rõ ràng là cây xoài mẹ chết mất

rồi, cũng như tôi vừa mất rồi, nhưng mà tôi nhìn thấy được cây xoài con, nó đâu mất; thì tôi có chết đi, thì mấy người nhìn con người nó khác, nó khác cho nên vì vậy nó mất nó không thấy; nhưng mà chung quanh nó, bây giờ mấy đứa con tôi còn chứ đâu phải hết, đó là những cái cận tử nghiệp, còn những cái nhân quả, mà tôi đang sống nó sanh ra.

Bữa nay tôi hỏi, bây giờ cái cây mít còn sống mà bao nhiêu cây con nó lên chứ bộ, chứ bộ nó chết rồi nó mới lên cây con sao, phải không? Rõ ràng mà, nhân quả mà. Đó thì mình lấy thảo mộc để chứng minh, chứ bây giờ mình làm sao mà lấy cái gì để cho nhìn nó bên kia được, ở bên cái thời gian mà, một người này chết mà đi sanh nó ra thì họ đâu biết

[Tu sinh]: Thí dụ một người sanh ra có tật nguyền, thì cò lẽ do trong vô quá khứ hay cái gì đó, giờ quá khứ thì tôi đâu có biết.

[Trưởng lão]: Giờ không biết, thì Đức Phật nói thế này này. Cũng như bây giờ cái trái đu đủ này này, nó có cái cây thôi, có một người lấy cái cây gì đó hoặc lấy cái dao rọc nó một cái, nó lành rồi nó cũng có tật nữa, thì nó cũng có thọ, nó lành rồi nó cũng có

tật vậy đó.

Con người mình bây giờ ví dụ như, nó có cái nhân quả gì đó, cho nên vì vậy bây giờ mình sanh ra mình lành lặn như thế này, đi xe đụng gãy chân, cái có tật. Trong cái hiện tại, mình nói trong cái hiện tại.

Còn về cái vị lai, bây giờ mình luôn luôn mình bẻ giò, bẻ cẳng mấy con ếch, con nhái rồi. Rồi bây giờ tới cái kiếp sau mình để mình trả cái quả đó, thì bây giờ nó qua một cái quá khứ rồi, thì chắc chắn là mấy người đòi hỏi cái điều đó, thì mấy người làm ơn dùm tôi chút, làm ơn tu như tôi đi, như thật đi, có Tam Minh rồi mấy người nhìn.

Chứ còn bây giờ mấy người đòi hỏi cái chuyện đó là tôi chỉ lấy thảo mộc tôi chỉ cho mấy người thôi, chứ bây giờ tôi không biết cách nào, hoặc nói tại sao có què quặt, què quặt.

Thật sự ra, cái trái cây tôi bây giờ nó ra cái trái vậy đó, tôi vạt nó miếng đi, thì tôi để nó dính lên thì nó cũng lành trở lại, thì cũng như người ta nó có cái theo vậy thôi. Thì nó là nhân quả, nếu mà tôi không vạt nó, thì nó đâu có cái tật đó, tôi vạt nó cho nên nó làm

cái trái đó nó có thọ mấy con, nó méo đi hoặc là nó mất cái chỗ nào đó.

Đó là cái tật nó, nó là thuộc về nhân quả cho mấy người thấy, chứ còn qua một cái đời thì mấy người phải học như chúng tôi, phải học như Phật thì mấy người mới thấy được. Có cái hiểu biết đó, nó đang có ở trong mấy người đó, nhưng nó chưa có hoạt động đâu. Chứ nó hoạt động rồi nó sẽ hướng dẫn cho mấy người.

Chứ bây giờ tôi nói thì mấy người hỏi, thì thật ra với cái tri kiến của mấy người nó hạn cuộc lắm, nó hạn cuộc ở trong cái không gian và cái thời gian. Cho nên mấy người khi mà nói về cái thời gian, từ quá khứ một đời, đời thứ hai, thứ ba, thứ tư thì những người không còn biết được nó đâu. Còn về không gian, mấy người ngồi đây mấy nhìn có cái không gian như thế này, chứ nhìn đây tới chợ Trảng Bàng mấy người chưa thấy được. Hoặc là ngồi trong này mà cái vách như thế này bít bùng, mấy người chưa thấu suốt qua bên kia được, tức là mấy người bị không gian, và thời gian ngăn cách rồi.

Với cái hiểu biết của mấy người, trong đầu bây giờ nó bị không gian, và thời gian

ngăn cách, mấy người không thấy. Chứ có nghĩa là mấy người không thấy ngoài, mấy người nó ngoài không có sao? Mấy người hiểu bây giờ đây là cái vách, cái vách tường bít bùng hết, mấy người ngồi trong nhà, mấy người nói tôi thấy không gian này hẹp lắm, tôi đâu có thấy, nhưng mấy người đừng có nghĩ rằng bên ngoài nó không có, phải không? Con hỏi gì nữa không con.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, cho con hỏi. Tuần tới này vào ngày tết, tụi con có học hay không?

[Trưởng lão]: Có chứ con, mình luôn luôn, không có cái ngày nào là ngày tết, ngày nào mình cũng đang tết hết.

[Tu sinh]: Con thấy mấy cái ngày đó Thầy không có ở không mà? Không có học? Thấy khách quá trời luôn mà.

[Trưởng lão]: Không, không con, Thầy không có tiếp khách họ đâu, họ đến họ đến, tự mà tham dự, cho họ tham dự cái lớp học của mình thôi. Chứ Thầy không có tiếp khách.

[Tu sinh]: Còn những cái ngày bình thường, như cái ngày hỏi hôm trước đó, có

việc thưa hỏi bình thường, thứ năm và thứ bảy.

[Trưởng lão]: Còn từ đây về sau đó, trong cái ngày học thôi, mấy ngày kia thì mấy con cố gắng mà tu, lần lượt Thầy kiểm tra, tu đúng rồi thì mấy con cứ tu, không có hỏi nữa.

[Tu sinh]: Thứ năm với thứ bảy là tụi con khỏi?

[Trưởng lão]: Coi như là lúc này thì mấy con còn hỏi, có gì thắc mắc thì còn hỏi thêm trong cái bài của mấy con làm, hết bài rồi bắt đầu hết hỏi rồi đó. Còn bây giờ hỏi để cho mấy con triển khai cái tri kiến của mấy con, cái vấn đề đó là quan trọng.

Sau khi mà Thầy áp dụng cho vào cái việc tu rồi, mấy con đã nhìn được bốn chỗ Thân, thọ, tâm, pháp, bốn chỗ cách đúng rồi, Thầy xét lại mọi người đều nhìn đúng rồi thì bắt đầu mọi người đều nhìn đúng rồi, thì bắt đầu cho vô tu, thì mấy con không có hỏi Thầy nữa. Hỏi Thầy là động tâm, không được đó, lúc bây giờ nó khác rồi, nó qua một cái lớp khác rồi. Cái lớp thứ hai rồi đó, cái lớp này là lớp thứ nhất này.

Qua cái lớp thứ hai là áp dụng sáu tháng lớp thứ hai. Sáu tháng lớp học nhưng Thầy thu ngắn cái thời gian lại, để cấp tốc; chứ còn nếu mà Thầy cho mấy con học mà cho nó đúng đó, là người nào Thầy cũng nâng đỡ lên, là mấy con phải làm bài cho đúng hết, không được sai đó. Nghĩa là những cái bài nào mà Thầy nói, ở Thầy thấy, thay vì bây giờ mấy con làm những cái bài rồi, Thầy thấy như cái bài mà nhân quả thảo mộc Thầy thấy xong rồi, Thầy mới cho lên cái lớp khác. Chứ còn bây giờ trong cái số người ở đây có nhiều cái bài thảo mộc chưa làm được, chưa đúng đó mấy con.

Cái trình độ đó chưa có được lên đâu. Nhưng mà Thầy cứ đưa lên để đặc cách cái người lên được, cho cái lớp đó lên, còn cái lớp này ở lại một bậc. Học lại nữa, để mà nhắm lại cho nó cái tri kiến chúng ta nó thông suốt, nó không được lam nham đâu. Để chúng ta áp dụng vào cái chỗ tu chúng ta phải thông suốt hết, để mà chúng ta hóa giải nó mới được, chuyển đổi nó mới được.

Chứ bây giờ, thí dụ như tới cái thông suốt, bây giờ Thầy đưa một cái đề tài cho mấy con làm nói về Ái kiết sử này. Thầy đưa

cái đề tài cho mấy con làm, rồi mấy con chưa có thông suốt cái lớp Chánh kiến này, thì làm sao mấy con có tri kiến mấy con làm cái bài này để hóa giải được, mấy con nói chung chung làm sao Thầy chấp nhận. Bởi vì nó làm sao nó giải thoát được, các con hiểu điều áp dụng vô. Cho nên phải nâng đỡ cái trình độ của mấy con lên đến cái mực nào, sau đó thì mới phân cái lớp ra. Trình độ thấp kém thì mấy con còn ở lại học, để triển khai cái tri kiến của mấy con ra cho đầy đủ. Tới đó thì mấy con sẽ viết thành cái bộ sách đạo đức để triển khai cái đạo đức nhân bản, nhân quả.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con hỏi thêm, về cái phần tu Tứ Niệm Xứ, nó có cái giống như là những cái niệm khởi như là Ái kiết sử, đem ra quán hoài, có khi nó hết rồi nó cũng đến.

[Trưởng lão]: À, bây giờ Thầy mới cho con cái đề tài Ái kiết sử, rồi bắt đầu con làm cái bài, Thầy coi con làm có thông suốt không? Mà chưa thông suốt thì cứ làm hoài chừng nào thông suốt Thầy mới chịu. Và như vậy thì cái ái kiết sử trong kia nó sẽ không đến nữa, bởi vì con thông suốt rồi.

Còn bây giờ nó không thông suốt, ít bữa nó nhớ lại nữa, nó cứ nhớ nhà hoài thì tức là nó chưa thông suốt, tức là con chưa quán sâu được, mà chưa thấm nhuần nó.

[Tu sinh]: Con tu đó, cái tự nhiên cái khơi khơi nó nhớ cha con nó làm,...

[Trưởng lão]: Đó thì cái Ái kiết sử đó, Thầy bây giờ Thầy mới nói, Thầy nói này ở đây là cái tật của mấy con cái bệnh ái kiết sử nhiều lắm. Thầy cứ cho Ái kiết sử trước để cho mấy con phá. Rồi cái ái kiết sử mà mấy con triển phá được. Cái bài của mấy con, ở đây nó không có, cái lớp này làm được thì cho tăng lên, mà không được thì ở làm cái bài này hoài, để xả cho được cái tâm đó đó. Chứ không phải là mình phải sơ sơ rồi ít bữa cái nó hiện ra, ít bữa nữa nó hiện ra. Nhất định là phải quét cho được cái này. Hoàn toàn nó không còn cái này nữa, đến không được nữa. Với cái tri kiến của mấy con thông suốt như vậy, nó không có đến cái Ái kiết sử, nó làm cho mấy con dao động tâm, lâu lâu, bởi vì cái đó cái tình cảm mà. Mà cái này nó quá sâu rồi.

[Tu sinh]: Khi nào làm bốn cái bài này xong rồi mới làm cái bài đó.

[Trưởng lão]: Tôi áp dụng thực hành, cho nên khi mà con tu Tứ Niệm Xứ nó có niệm gì đưa ra, rồi làm cái bài đó để nộp cho Thầy, nữa đó. Chứ không phải tự cái niệm là tự cái đề tài của con, trong đầu nó ra cái niệm gì đó con phải làm, làm đưa cho Thầy xem nữa. Có Thầy đôn đốc, có Thầy triển khai giúp thêm để mà hóa giải được cái niệm đó chứ một mình con cũng chưa đủ sức, Thầy biết chưa đủ sức là tại vì mấy con quán chung chung, quán khởi khởi, nó không chưa đủ. Còn Thầy nói còn thiếu quán thêm, nghĩa là có thể nó một cái niệm khởi ra con có thể tu mấy ngày mà con mới viết được một cái bài, hoặc một tuần lễ con mới viết được cái bài cho nó thông suốt được một cái niệm mà con khởi ra đó.

Còn mấy cái niệm kia chưa nói tới đâu? Bây giờ lo cái niệm này cho xong, cũng như bây giờ nói Đức Từ Tâm, thì con phải nói làm cho xong Đức Từ Tâm này chứ không có nói bi tâm, hỉ tâm gì được hết. Con hiểu chưa? Làm cho xong cái niệm này cho sạch, thật sạch rồi, thì có một cái niệm nào đó thì làm, còn không có Thầy cho một cái niệm. Thầy sẽ cho khởi niệm cho mấy con.

Còn mấy con có niệm khởi thì Thầy khởi cho, rồi mấy con làm, nhưng các con nhớ là khi mà cái niệm của mấy con mà tự khởi ra thì đưa niệm này, đưa niệm khác nó rất khó cho Thầy. Còn Thầy cho chung một cái niệm thì mấy con sẽ tập trung làm cái niệm đó thông suốt, rồi Thầy cho chung một cái niệm khác. Cứ lần lượt Thầy cho từng cái đó, mà tất cả những cái niệm ở trong đầu của các con nó chỉ loanh quanh một cái số niệm đó Thầy biết, nó không chạy đâu khỏi mấy cái niệm đó.

Thầy cho rồi, hết rồi, nó bắt đầu những cái niệm tào lao, nó không có cần thiết đâu, nó không có sợ, còn cái niệm nó làm cho cái tâm con lo lắng, phiền não đó là những cái niệm mà rất sợ, đó là chướng ngại pháp đó, nó là ác pháp. Cho nên phải diệt những cái niệm này hết, mà diệt những cái niệm này hết thì ba cái niệm tào lao nó không tới nữa mấy con, nó không có giỡn chơi với mấy con. Cho nên ở trong cái sự tu tập là như vậy là mấy con.

[Tu sinh]: Dạ, bạch Thầy, thưa Thầy trong kinh Duy Ma Cật có nói chúng sanh bệnh thì Bồ Tát bệnh, thì Thầy giải thích câu

này cho.

[Trưởng lão]: Nói chung là chúng sanh bệnh thì Bồ Tát bệnh, là vì Bồ Tát bệnh thì cái đó là chuyện của Duy Ma Cật, còn mình ở đây không có chuyện thay thế nhân quả ai được đâu. Đức Phật đã bảo các con tự thấp đuốc lên đi, Đức Phật không có đi cho mình, có cái Bồ Tát Duy Ma Cật thì ngon lắm. Thôi bây giờ rồi mấy con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con xin cây bút, bút con hết mực.

[Trưởng lão]: Xin cây bút hả con, để Thầy cho cây bút mới, thôi bây giờ cho con cây bút này.

[Tu sinh]: Cái này còn có tí mực.

[Trưởng lão]: Tí mực con lấy cái này đi.

Có ai xin cái này con? Để nói với chú Vàng con, nói với chú Vàng, để từ từ giải quyết cho, để coi ông có sang được không? rồi bút, tập, rồi để Thầy gửi cho.

45.50 đến 46.27, đoạn này không nghe rõ.